

សេចក្តីអធិប្បាយ នៃសំបុត្ររបស់ប៉ុល

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ៖ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ អំពីទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងសម័យនៃថ្នាក់សិក្សាសាលាខាងទ្រឹស្តីរបស់ខ្ញុំ មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College និង Hapdong Theological Seminary នៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង និងសិក្សាសាលា Westminster California (D. Min 1906) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមការ លះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះដែរ នៅក្នុងការ បម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជា ខ្ញុំចង់ឱ្យគាត់ដូចគាត់ក្នុងកិច្ចបម្រើ ផ្សាយរបស់ខ្ញុំជាបន្តបន្ទាប់ ព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។

អាស្រ័យហេតុនេះ បើយោងតាមការស្ទង់ស្វែងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ឃើញពិភពលោកនៃ ការយល់ដឹងអំពីការលះបង់របស់គាត់ចំពោះព្រះគម្ពីរ ដើម្បីដាំទ្រឹស្តី ជំនឿរបស់គាត់ និង ភ្លើងរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។ ជាលទ្ធផល ខ្ញុំផ្ដោតទៅលើ ការបកប្រែ។ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែ Biblical Theology and Reformed Dogmatic ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែ 68 ធម្មទេសនានៅក្នុងវិវរណៈ អត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបកប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏អស្ចារ្យដែលត្រូវរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាបទគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថាយល់ពីទំហំដ៏ខ្ពស់ខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីចាត់ទុកសេចក្តីពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃនៃសេចក្តីពិតក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។

ខ្ញុំរីករាយក្នុងការចែករំលែក 70 សេចក្តីអធិប្បាយរបស់សំបុត្ររបស់ប៉ុលនៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ដែលបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស។ (កាឡាទី 6, អេភេសូរ 15, ភីលីព 9, កូលុស 5, ទី 1 ថៃស 11, ទី 2 ថៃស្ទី 3, ទី 10, ទី 2 ទី 9, ទីតុស 2, សរុប 70)

ក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់ តាមរយៈការបកប្រែអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា។ ហើយខ្ញុំក៏មានគម្រោងមួយចំនួនដើម្បីចែករំលែកការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីបទគម្ពីរដល់គ្រិស្តសាសនិកខ្មែរទាំងអស់ដោយបើកសិក្ខាសាលា Jung Am ។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃសេចក្តីគោរពរបស់ Jung Aim តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

កាឡាទី

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ជាអ្នកកាន់តាមដំណឹងល្អ (កាឡាទី ១:៦-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 យើងបានស្តាប់ ហើយបានរស់ឡើងវិញដែរ (កាឡាទី ២:១៩-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 លក្ខណៈនៃការរួបរួមនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (កាឡាទី ៣:៦-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ជីវិតដើម្បីបង្ហាញអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ (កាឡាទី ៥:២២-២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សខាងវិញ្ញាណ (កាឡាទី ៦:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 យើងទទួលបានដូចដែលយើងសាបព្រោះ (កាឡាទី 6: 6-10) I

អេភេសូរ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការពង្រឹងលក្ខណៈនៃដំណឹងល្អ (អេភេសូរ ១:៣-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីសង្គ្រោះជាអំណោយរបស់ព្រះ (អេភេសូរ ២:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 លក្ខណៈដ៏គួរគោរពនៃព្រះគុណ ដែលប៉ុលបានទទួលព្រះអម្ចាស់ (អេភេសូរ ៣:៧-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 រក្សាសាមគ្គីភាពនៃក្រុមជំនុំជាមួយគ្នា (អេភេសូរ ៤:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរយើងក្លាយជាមនុស្សតែមួយ (អេភេសូរ ៤:១-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរចម្រើនឡើង (អេភេសូរ ៤:១៣-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 អ្វីដែលត្រូវដកចេញ និងអ្វីដែលត្រូវលើក (អេភេសូរ ៤:២០-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូរធ្វើជាថ្មី (អេភេសូរ ៥:១៥-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សន្សំពេលវេលា (អេភេសូរ ៥:១៥-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 របៀបដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមានជីវិត (អេភេសូរ ៥:១៥-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការថ្វាយបង្គំចំពោះមាតាបិតា (អេភេសូរ ៦:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ (អេភេសូរ ៦: ១១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អំពីអារក្ស (អេភេសូរ ៦:១១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ (អេភេសូរ ៦:១៣-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូរយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយឥតប្រែប្រួល (៦:២៣-២៤)

កូល៉ុស

1. អ្នកជឿដែលអាចឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (កូល 1: 22-23)
2. សុភមង្គលដែលបានរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះគ្រីស្ទ (3: 1-4, 2: 12)
3. សារៈសំខាន់នៃភាពសុខដុមរមនា (សន្តិភាព) (៣:១៥)
4. ការអធិស្ឋានដោយអរព្រះគុណ (4: 2)
5. ការអធិស្ឋាន (4:2-4)

ថែស្សាឡនីច I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (១ថែស្សា ១:២-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ការណែនាំអប់រំរបស់សាវកប៉ូល (២:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 វិធីសាស្ត្រដែលគ្រីស្ទបរិស័ទយកឈ្នះលើសេចក្តីទុក្ខវេទនា (១ថែស្សា ៣:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចូររស់នៅដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ (១ថែស្សា ៤:១៣-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 អ្នកនៃសេចក្តីសង្ឃឹម (១ថែស្សា ៥:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ទទួលមនុស្សឱ្យផ្សាយ និងដាស់តឿន (១ថែស្សា ៥:១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 លក្ខណៈដ៏វិសេសនៃការបម្រើក្រុមជំនុំ (១ថែស្សា ៥:១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូរអរសប្បាយជានិច្ច (១ថែស្សា ៥:១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ។ (ថែស្សាទី១ ៥:១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរអរព្រះគុណ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ (ថែស្សាទី 1 5:18)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចូរអរព្រះគុណ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ (១ថ្ងៃស្អា ៥: ១៨)

ថែស្សាឡនីច II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការអនុវត្តគុណរបស់ប៉ុល តាមរយៈក្រុមជំនុំថែស្សាឡនីច (ថែស្សាឡនីចទី២ ១:៣-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អាថ៌កំបាំងដើម្បីឈរលើសេចក្តីជំនឿ (២ថែស្សា ២:១-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អំពើបាបដែលស្តាប់ការប្រព្រឹត្ត (២ថែស្សា ៣:៦-១២)

ផ្ទៃមុខ I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលអាចជឿ និងទុកចិត្តបាន (២កូរិនថូស ៩:១១-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ពិភពលោកដែលការអធិស្ឋានមានគោលបំណង (១ទីម ២:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សាសនាចក្រគឺជាសសរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិត និងជាគ្រឹះរបស់វា (១ទីម ៣:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការណែនាំអំពីគ្រូគង្វាលដែលសាវ័កប៉ូលបានផ្តល់ជូនផ្ទៃមុខ (១ទីម៉ូថេ ៤:១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 អ្វីដែលគ្រូគង្វាលរីយក្សេងគួរចងចាំក្នុងចិត្ត (១ទីម ៤:១២-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អាថ៌កំបាំងនៃកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាលពិត (១ទីម៉ូថេ ៤:១២-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 គ្រូគង្វាលត្រូវគោរព (I Tim 5:17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 គុណធម៌ប្រាំពីរយ៉ាង (1 Tim 6:11-14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (1 Tim 6:14-16)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ស្រឡាញ់ឱ្យរបស់អ្នកដល់អ្នកដទៃ (១ទីម ៦:១៧-១៩)

ធីត្ថម្ភ II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់ធីត្ថម្ភ (ធីត្ថម្ភ ១:៣-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ជំនឿមិនពិតដែលធីត្ថម្ភមាន (ធីត្ថម្ភ ១:៥-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 គុណធម៌អប់រំគ្រូគង្វាល (ទី ២ ២:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 បេសកកម្មដើម្បីអប់រំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ធីត្ថម្ភ ២:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ប្រការពីរដែលគ្រូគង្វាលត្រូវលះបង់ (ធីត្ថម្ភ ២:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរយើងរៀនបទគម្ពីរ (ធីត្ថម្ភ ៣:១៤-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ព្រះគម្ពីរ និង ទី ១ (ធីត្ថម្ភ ២ ៣១៤-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 វិធីសាស្ត្រអប់រំរបស់ព្រះ (ធីត្ថម្ភ ៣:១៦-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ការសម្រាលទុក្ខដែលប៉ុលពលទទួលនៅក្នុងគុក (ធីត្ថម្ភ ៣:១៦-១៧)

ទីតុល

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការណែនាំនៃកិច្ចបម្រើរបស់អែលឌើរ (ទីតុល ១:៥-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងសេចក្តីល្អ (ទីតុល ២:១១-១៤)

កាឡាទី

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ជាអ្នកកាន់តាមដំណឹងល្អ (កាឡាទី ១:៦-១០)

1. តើដំណឹងល្អជាអ្វី?

ដូចដែលដំណឹងល្អត្រូវបាននិយាយរួចហើយនៅក្នុង Gal 1: 4 នោះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែល ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានព្រះកាយរបស់ទ្រង់ដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ។

នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្រៀនបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរ សញ្ញាថ្មី។ នេះជារឿងដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលព្រះបានប្រតិបត្តិ។ ប៉ុន្តែមិនមានបុរសច្រើនទេ ដែលដឹងថានេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ។ តើយើងមានចិត្តត្រឹមត្រូវដូចបុរសដើម្បីទទួល អំណោយដ៏អស្ចារ្យឬទេ? តើយើងយកបេះដូងត្រជាក់ទេ? តើយើងក្ដៅចិត្តទេ? យើងនឹង ដឹងពីស្ថានភាពនៃចិត្តយើងយ៉ាងច្បាស់។ Moody បាននិយាយដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈ សំខាន់ពិសេសនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូចតទៅ “អ្វីដែលនៅសេសសល់របស់ ព្រះយេស៊ូវគឺមានតែព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ” ។ ព្រះលោហិតនៃដង្វាយធួន របស់ព្រះយេស៊ូវគឺ ១) វាជាតម្លៃនៃអំពើបាបសម្រាប់អ្នកជឿ។ (ឆីមទី១ ២:៦) ២) វាធ្វើ ឱ្យមានសន្តិភាពរវាងព្រះនិងអ្នកជឿ (រ៉ូម ៥:១០) ៣) វាធ្វើឱ្យអ្នកជឿក្លាយជាកូនចិញ្ចឹម។ (កាឡាទី ៣:២៦) ៤) វាធ្វើឱ្យអ្នកជឿចូលទៅជិតដោយក្លាហាន។ (អេភ. ២:១៨) ៥) វា បំបាត់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (១ យ. (អេភ. ៥:២៦ យ៉ូន. ១:៧) ៧) ខ្ញុំឈ្នះសាតាំង (លូ

កា ១០:២០ កូល ១:១៣, ២:១៥ ១ យ៉ូន. ៣:៨) ៨) វាធ្វើឱ្យអ្នកជឿឈ្នះពិភពលោក។ (យ៉ូហាន ១៦:៣៣ យ៉ូហាន ៤:៤, ៥:៤) ៩) វារួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ (លោក ២:១៤, ១៥) ១០) វារួចផុតពីការជំនុំជម្រះ (លោក ៩:២៨, ២៩) ជាដើម។ ប្រកាសដំណឹងល្អ គឺជាអ្វីៗទាំងអស់នៃដំណឹងល្អ។ អ្នកណានិយាយពាក្យផ្សេងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដើម្បីកែប្រែដំណឹងល្អ។ ប៉ុលបាននិយាយថា អ្នកដែលកែប្រែដំណឹងល្អគួរតែត្រូវបណ្តាសា។

2. គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ប៉ុលដើម្បីរក្សាដំណឹងល្អ

អាកប្បកិរិយារបស់គាត់ចំពោះអ្នកដែលផ្លាស់ប្តូរដំណឹងល្អមានដូចតទៅ 1) គាត់គិតចម្លែកថាពួកគេបន្តស្វែងរកដំណឹងល្អផ្សេងទៀត។ (ខ១) ដោយសារវាចេញមកពីការធានានៃដំណឹងល្អ។ ដោយសារគាត់បានដឹងថាដំណឹងល្អពិតជាពិត និងសុចរិតណាស់ គាត់បានចាត់ទុកអ្នកដែលជឿលើវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវដូចជាមនុស្សមិនប្រក្រតី។ ២) គាត់បាននិយាយថា អ្នកដែលត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អមួយទៀត គួរតែត្រូវបណ្តាសាដោយធម្មជាតិ។ (ខ២) ទ្រង់អះអាងថា ទោះបីជាសាវ័ក (មានសិទ្ធិអំណាច) និងទេវតាមិនមានបាបក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែទទួលទោសដោយគ្មានហេតុផលអ្វីទាំងអស់។ ដូចប៉ុលមិនបានសម្រុះសម្រួលក្នុងបញ្ហាខ្លឹមសារនៃដំណឹងល្អដែរ។ ប៉ុលមិនមានចិត្តអាក្រក់ក្នុងខ្លួនគាត់ទាំងស្រុងទេ។ ដូច្នេះ ក្នុងសេចក្តីប្រកាសនៃបណ្តាសានេះ លោកបានរាប់បញ្ចូលខ្លួន និងទេវតាជារត្នសម្មតិកម្ម។ យោងទៅខទី 8. ការពិតដើម្បីលាយជាមួយនឹងពាក្យផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរតែត្រូវបានហាមឃាត់។ (កូរិនថូសទី២ ២:១៧) ដូចពាក្យដែលចែងថា៖ បើអ្នកណាផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទុយពីអ្នកដែលបានទទួល នោះត្រូវបណ្តាសា

ចុះ™។ យើងគួរបន្តរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំង។ សូមមើល វិវរណៈ ២២: ១៨, ១៩

ប៉ុលមិនបានក្លាយជាមនុស្សដែលធ្វើឱ្យមនុស្សពេញចិត្តដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អខ្លាំងនោះទេ ប៉ុន្តែក្លាយជាមនុស្សដែលធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្ត។ ជីវិតបែបនេះពិតជាវិករាយណាស់។ វា ពិបាកក្នុងការធ្វើឱ្យបុរសក្លាយជាមនុស្សល្អ។ 1) វាពិបាកសម្រាប់ការធ្វើឱ្យបុរសទាំង អស់ពេញចិត្ត។ ២) ពិបាកត្រង់ថាមនុស្សប្រុសមានចិត្តរើសអើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ 3) ដោយសារតែដំណឹងល្អមិនត្រូវបាននិយាយដោយផ្ទាល់ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តបុរសនោះ បុរស នោះគួរតែត្រូវវិនាស ហើយដំណឹងល្អក៏គួរតែត្រូវបានបិទបាំងផងដែរ។ នេះមិនគួរក្លាយជា ដូច្នេះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានតែមួយប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាងាយស្រួលក្នុងការផ្តាច់ចិត្តគាត់ ព្រះជាម្ចាស់ទទួលនូវភាពស្មោះត្រង់ពីអ្នកដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ និងអភ័យ ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត។ ហើយនៅពេលយើងបន្តនៅលើដំណឹងល្អ ដោយផ្ទាល់ ហើយគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ នោះអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃដំណឹងល្អត្រូវ បានបើកសម្តែង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 យើងបានស្តាប់ ហើយបានរស់ឡើងវិញដែរ (កាឡាទី ២:១៩-២១)

ស្តាប់ មានន័យថា ស្តាប់ទៅតាមច្បាប់។ អត្ថន័យនៃច្បាប់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធ្វើតាមការពិត។

1. សេរីភាពចេញពីការថ្កោលទោស។

ចំពោះរឿងដែលអ្នកជឿត្រូវថ្កោលទោសដោយច្បាប់បានបាត់ទៅហើយនោះគឺពាក្យថាមរតន ហើយគ្មានពាក្យដែលមានឥទ្ធិពលទៀតទេ។ ការពិតដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺជាគុណធម៌នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ ២០ក) វាដូចគ្នានឹងពាក្យដែលថា៖ បំណងនេះគ្មានការថ្កោលទោសអ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវទេ™។ (រ៉ូម ៨:១) ព្រះគុណនេះគឺជាពាក្យនៃការអរព្រះគុណដោយមិនអាចនិយាយបាន។ ក្នុងនាមជាមនុស្សមានបាបដែលមានទុក្ខវេទនានៅក្រោមការថ្កោលទោសអស់កល្បជានិច្ចលើព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ពួកគេមិនត្រូវបានគេថ្កោលទោសដោយច្បាប់ទេ។ ពួកគេជាបុរសដែលគ្មានទំនាក់ទំនងនឹងច្បាប់ថ្កោលទោសដូចជាបុរសនោះបានស្តាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទប្រហែល២០០០ឆ្នាំមុន។

2. រីករាយនឹងជីវិតដែលលាតត្រដាងដូចបីប្រភេទ។

សេរីភាពពិត (ការដោះលែង) មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការបណ្តោយខ្លួនឡើយ។ 1) សេរីភាពពិតគឺការរស់នៅឆ្ពោះទៅរក Gd ។ (ខ 19 ខ) បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងសំខាន់ដើម្បីបម្រើព្រះ បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានសង្គ្រោះ គាត់ត្រូវបានត្រលប់ទៅសភាពដើមវិញ។ 2) ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅក្នុងអង្គមួយ (នោះគឺជាអ្នក

ជឿ) ដើម្បីត្រូវបានដោះលែងពីការផ្តោតទោស ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់
នៅក្នុងយើងគឺជាអ្នកដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរស់នៅក្នុងយើង។ ការពិតនេះគឺកាន់តែ
ច្បាស់ នៅពេលដែលយើងរស់នៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ។ 3) អ្នកជឿដើម្បីដោះ
លែងចេញពីការកាត់ទោសគឺរស់នៅដោយជំនឿ។ (ខ២០ខ) ជំនឿដែលអ្នកជឿមានគឺជា
អក្ខរកោត។ វាកំពុងផ្លាស់ប្តូរជីវិតថ្មី។ ជំនឿមានតម្លៃជាងមាសទៅទៀត។ (១ពេត្រុស
១:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 លក្ខណៈនៃការរូបរួមនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (កាឡាទី ៣:៦-១៩)

នៅក្នុងផ្នែកនេះ អ្វីដែលសាវកប៉ុលបង្រៀនគឺដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈរូបរួមនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ និងលក្ខណៈដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់វា ។ នោះគឺជាអ្វីដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនរួមគ្នាជាពាក្យនៃការពិតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុលបង្ហាញពីវិធីដែលព្រះបានប្រទានសេចក្តីសុចរិតដល់អំប្រាហាំខ្លួនឯង គឺជាការពិតដូចគ្នានឹងវិធីដែលព្រះបានរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកជឿគ្រីស្ទាន។ ទីបំផុត គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺគ្រាន់តែជាសមិទ្ធិផលដែលបានបង្កើតគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ ការពិតដើម្បីបង្ហាញនៅក្នុងអំប្រាហាំ និងការព្យាករណ៍ (ឬការសន្យា) ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងគាត់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដូច្នេះ គ្រិស្តបរិស័ទមិនបង្រៀនការពិតអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពិបាកនឹងជឿនោះទេ ប៉ុន្តែបង្រៀនការពិតថា ការពិតដែលបានចុះកិច្ចសន្យាមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច និងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានទាយត្រូវសម្រេចដោយជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ។

1. ការពន្យល់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

ខទី ៦, ៧ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ ដូចជាអំប្រាហាំ ប៉បានជឿដល់ព្រះ ហើយបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតដែរTM ? ចូរដឹងថា អ្នកនោះជាអ្នកមានជំនឿ ដែលជាកូនរបស់អំប្រាហាំTM។ ការពិតដែលថាអំប្រាហាំជឿលើព្រះមិនសមហេតុផលសម្រាប់គាត់ ដែលជាផ្នែក

មួយនៃការបកស្រាយរបស់លូសើរ បេះដូងនៃសេចក្តីជំនឿខ្លួនឯងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារវាស្រស់ស្អាតនៅចំពោះមុខព្រះ។ លោក Luther បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ នេះ ពោលគឺ “ជំនឿសម្លាប់ហេតុផល។ ហេតុផលមិនត្រូវបានលើកតម្កើងពិតជាធ្វើឱ្យ គាត់ចំអក ជំនឿសម្លាប់គាត់ ហើយជឿលើព្រះ។ នោះគឺជាសកម្មភាពដែលនិយាយថា ព្រះពិតជាមានប្រាជ្ញា សុចរិត មេត្តាករុណា និងសព្វគ្រប់ ហើយចាត់ទុកទ្រង់ជាអ្នក សម្រេចនូវអំពើល្អទាំងអស់។ ដោយសារតែវា វាដូចជាការថ្វាយបង្គំដើម្បីគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិត™។ (អធិប្បាយអំពីសំបុត្រ ទៅកាន់កាឡាទី ទំព័រ ១៩៦-១៩៨)

ប៉ុន្តែត្រង់នេះ ពាក្យដែលអំប្រាហាំជឿលើព្រះមានន័យថាជឿលើការសន្យានៅកណ្តាលនៃ មេស៊ី (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥, កាឡាទី ៣:១៦)។ វាគឺជាពាក្យដែលដែលបានជឿលើមេ ស៊ី។ ទោះបីជាព្រះទតឃើញភាពសុចរិតខ្លះនៅក្នុងមនុស្សក៏ដោយ ព្រះមិនទទួលស្គាល់ ថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ព្រោះសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សមិនពេញលេញ ហើយក៏មិនស្ថិតស្ថេរដែរ បុរសនោះតែងមានបាបកម្មជានិច្ច។ ភាពសុចរិតដើម្បីរីករាយ នឹងមរតកដែលព្រះប្រទានគឺមានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ Ridderbos បាននិយាយ អំពីពាក្យថា "វាត្រូវបានរាប់គាត់ថាជាសុចរិត" ដូចតទៅ។ នោះគឺជា “ការនេះបាន សារភាពជាអវិជ្ជមានថា អំប្រាហាំគឺជាអ្នកដែលស្នាក់នៅខាងក្រៅតំបន់នៃមនុស្សមាន បាប ហើយជាវិជ្ជមាន គាត់ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកដែលសក្តិសមទៅនឹងលក្ខ

ណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ យុត្តិកម្មបែបនេះមិនបង្ខំសូម្បីតែរឿងតូចតាច ទេ។

ហេតុផលដែលបានរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកជឿគ្រីស្តបរិសុទ្ធគឺមួយនេះ។ នោះគឺថា ព្រះ បានធ្វើឱ្យតម្រូវការនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់បានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងព្រះគ្រីស្ត ដែលព្រះបាន ឆ្កាង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿបានរួចផុតពីការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់ ដោយគាត់បានរួមបញ្ចូល នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ត។TM (សំបុត្ររបស់ប៉ុលទៅកាន់ក្រុមជំនុំកាឡាទី ទំព័រ 119) លូសើរក៏ បានបន្ថែមការបកស្រាយបែបនេះ ដូចដែលបានណែនាំខាងលើ វាខុសហើយដែលយើង គិតថា លើកលែងតែខ្លឹមសារនៃ សេចក្តីជំនឿ អាកប្បកិរិយានៃការលះបង់នៃសេចក្តីជំនឿ ជាផ្នែកមួយនៃហេតុផលនៃយុត្តិកម្ម។

ប៉ុលបានប្រកាសដូចជាការបញ្ចប់នៃពាក្យខាងលើនេះថា៖ ឯត្រូវដឹងថា អ្នកនោះជាអ្នក ដែលមានសេចក្តីជំនឿ ដែលជាកូនរបស់អំប្រាហាំTM។ នេះជាការព្រមានដល់ពួកយូដាឱ្យ ផ្សព្វផ្សាយការបង្រៀនមិនពិត នោះគឺជាច្បាប់ដល់ពួកជំនុំកាឡាទី។ ការអះអាងថា ទោះ បីគាត់ជឿលើព្រះគ្រីស្តពេលគាត់ទទួលការកាត់ស្បែកក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងបានរាប់ជា សុចរិតមិនអាចឈរនៅមុខការប្រកាសបែបនេះបានឡើយ។ ក្នុងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ការពិតដើម្បីបន្ថែមអ្វីផ្សេងទៀត លើកលែងតែការជឿលើព្រះគ្រីស្តបានបំបែកប្រព័ន្ធនៃ សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានរាប់ជាសុចរិតដល់អំប្រាហាំ គាត់បាន ធ្វើដោយមើលឃើញតែសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ (ការជឿលើព្រះម៉ែស៊ី) ព្រោះវាជាការពិត ដែលមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាអចិន្ត្រៃយ៍ អ្នកណាដែលមកដោយសេចក្តីជំនឿគឺជាកូនរបស់

អំប្រាហាំ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីជំនឿ ចង្អុលទៅប្រភព ជាពាក្យរបស់ប្រេណីដាណុស មានន័យថា ខ្លឹមសារ លក្ខណៈ កាយ កម្ម ជាដើម ត្រូវបានកំណត់ដោយសេចក្តីជំនឿតែ ប៉ុណ្ណោះ។ អត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេកើតចេញពីកិច្ចការដែលព្រះបង្កើតឡើងវិញ និងបង្កើតឡើងវិញទាំងស្រុង។ (Aan De Gemeenten In Galatia ទំព័រ 202)

2. ច្បាប់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ផ្តល់សេចក្តីសុចរិតទេ។

ការពិតនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុងខ ១០-១២ យ៉ាងល្អ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ខ្លួនឯងបាន សង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសមិនមានក្តីសង្ឃឹមដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយច្បាប់នៅពេល ជាមួយគ្នានោះប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសនោះទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ខ 8, 9 ពង្រឹងទ្រឹស្តីខាងលើបន្ថែមទៀត។ ឥឡូវនេះវាបង្ហាញថាការពិតខាងលើបានបង្ហាញ ជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “ហើយបទគម្ពីរដែលទាយទុក មុន” (πρὸ ὅσων δὲ ἡ γραφή) ចង្អុលថា កាលដែលបទគម្ពីរប្រៀបដូចជាមនុស្ស ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានមកយ៉ាងខ្លាំងក្លា ប៉ុន្តែមិនមែនដោយចៃដន្យនោះទេ វាគឺជាការពិត តាមរយៈអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល។ ពិតណាស់បទគម្ពីរមិនមែនជាមនុស្សទេ ប៉ុន្តែព្រះ ដែលនិយាយតាមរយៈបទគម្ពីរគឺជារឿងផ្ទាល់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ នៅត្រង់ចំណុចនេះ វាមានសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះសម្រាប់វាមិនមែនជា មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាវិទ្យាស្ថានដើម្បីបង្ហាញពីអំណាចបញ្ជារបស់មនុស្ស។ នៅទីនេះ វាអាច ត្រូវបានបង្ហាញពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនថាជាការព្យាបាលតាមព្យញ្ជនៈ។ បន្ទាប់មក ការពិតដែលថា សាសន៍ដទៃត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាការពិតដោយចៃដ

ន្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាដំណឹងល្អដែលព្រះបានប្រកាសដល់អំប្រាហាំជាចម្បងនៅក្នុងវិស័យនៃ សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះចំពោះវត្ថុរបស់មនុស្សជាតិ។ ដូចដែលប៉ូលបានប្រើពាក្យនេះ ដំណឹងល្អនៅទីនេះ វាគឺជាការពិតដែលថាដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នាទៅនឹងខ្លឹម សារនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានប្រទានដល់អំប្រាហាំ។ ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺ ឯ គ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងបានពរក្នុងអ្នក ។ “។ នោះគឺវាមានន័យថា សាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបាន សង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានប្រសូតជាកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ។

ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលសន្និដ្ឋានថា៖ ឯដូច្នេះ អស់អ្នកដែលមានជំនឿបានពរជាមួយ នឹងអំប្រាហាំ ជាអ្នកមានជំនឿ។ “។ (ខ៩)។ ពាក្យ ឯជាមួយ™ (σὺν) សង្កត់ធ្ងន់ថា អ្នក ដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺដូចគ្នាជាមួយនឹងអំប្រាហាំ ដោយគ្មានមួយទៀតនៅក្នុងការពិត ដែលថាអ្នកជឿទទួលបានពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នេះមិនមែនជាចំណុចខុសគ្នារវាង អ្នកកាត់ស្បែក និងគ្មានការកាត់ស្បែកទេ ហើយជនជាតិយូដា និងពួកសាសន៍ដទៃ។ ដោយ ជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ូលបានដកស្រង់ហាហាប ២:៤ នៅទីនេះដែរ ពោលគឺពាក្យថា ឯ មនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសេចក្តីជំនឿ™។ នៅទីនេះ ពាក្យថា "ជំនឿ" គឺជា aemunah (אֱמוּנָה) ជាភាសាហេព្រើរ ដូច Hitzig បាននិយាយថា វាមិនមែនជា បុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏ថ្លៃថ្នូ ឬ ភាពស្មោះត្រង់នៃការធានានោះទេ ប៉ុន្តែការពង្រឹងជាពិសេស ជាពិសេសវាមានន័យថាចំពោះព្រះជាម្ចាស់នូវភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ការ សម្រេចបាននូវការសន្យារបស់គាត់។ ហើយ É នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្សជាមួយនឹង ព្រះ វាមានន័យថា ជឿលើសេចក្តីសញ្ញាដ៏សប្បុរស ដោយមិនចាំបាច់រង្គោះរង្គើ ដោយ

ភ្ជាប់ជាមួយព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ Deitctasch បាននិយាយ។ (The 12 Minor Prophets, Vol 2 p 73) ដូចប៉ុលបៀនពីការពិតដែលថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ហើយអះអាងថាវា។

3. វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដែលពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានសន្យាដល់អំប្រាហាំឥទ្ធិពលដល់សាសន៍ដទៃ។

នៅក្នុង ខទី ១៣, ១៤ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាបណ្តាសាដើម្បីលោះយើង។ នៅទីនេះ នៅក្នុងខទី 13 ពាក្យថា “ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងពីបណ្តាសានៃក្រឹត្យវិន័យដោយក្លាយជាបណ្តាសាសម្រាប់យើង” ក្រិក (γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα,) ជាការបកប្រែដោយផ្ទាល់ វាមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាបណ្តាសាសម្រាប់យើង។ “។ នេះខ្លាំងជាងពាក្យទទួលបណ្តាសាទៅទៀត។ ក្នុងចំណុចនេះ ប៉ុលបានបកស្រាយថា វិធីសាស្ត្រដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត នោះគឺការផ្តាច់លើឈើឆ្កាង គឺជាវិធីសាស្ត្រនៃបណ្តាសា។ ការបកស្រាយរបស់គាត់ត្រូវបានចាក់ឫសនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ (ខ. ២១:២៣) នេះបង្ហាញថាការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈនៃការជំនួសដែលទ្រង់ជំនួសការសោយទិវង្គតនៃបណ្តាសាដែលអ្នកជឿនឹងទទួល។ (គឺ ៥៣:៥, ៦)

4. ភាពមិនប្រែប្រួលនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ

នៅក្នុង ខ ១៥៤២៩ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែលបានប្រទានដល់អំប្រាហាំមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយច្បាប់ដែលមានក្នុងជំនាន់ក្រោយនោះទេ។

ដូចដែលប៉ុលបានចង្អុលទៅក្នុងអក្សរដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននេះគាត់មានការបង្ហាញមួយ
ចំនួន។ ១) ចំពោះសេចក្តីសញ្ញាខ្លួនឯងមានលក្ខណៈមិនត្រូវវិនាសឡើយ (១៥, ១៨) ២)
ច្បាប់ដែលកើតចេញពីមនុស្សជំនាន់ក្រោយតាមធម្មជាតិ មិនអាចដោះដូរបានទេ ប៉ុន្តែវា
ត្រូវបានបន្ថែមសម្រាប់តែការប្រព្រឹត្តអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១៩)។ នៅទីនេះ អត្ថន័យ
“វាត្រូវបានបន្ថែមដោយសារតែការរំលង” គឺដើម្បីផ្តល់ច្បាប់ដែលបុរសអាចដឹងថានឹង
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើន។ (រ៉ូម ៤:១៥, ៥:២០)។ បន្ទាប់មក គោលបំណងនៃក្រឹត្យវិ
ន័យ គឺជាវិធីសាស្ត្រនៃសេចក្តីសង្គ្រោះថ្មី ប៉ុន្តែថាបុរសនោះយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់តែ
ប៉ុណ្ណោះ។ ដោយហេតុផលនេះ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលថាការចូលមកនៃច្បាប់អាច
ផ្លាស់ប្តូរកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណដើម។ 3) សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដោយការសន្យាគឺ
ខុសគ្នាទៅនឹងប្រព័ន្ធនៃច្បាប់នឹងត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដោយហេតុផល
រឿងខ្លីរបស់បុរសមិនអាចជាបញ្ហាបាន។ ក្នុងអត្ថន័យនេះ ខទី ២០ បាននិយាយថា វា
ឥឡូវនេះ អន្តរការីបង្កប់ន័យច្រើនជាងមួយ ប៉ុន្តែព្រះគឺតែមួយ ។ “។ ម្យ៉ាងទៀត ច្បាប់
មិនសម្រេចគោលបំណងដោយការមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះភាគីទាំងសងខាងទេ ប៉ុន្តែ
សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណត្រូវបានសម្រេចដោយសារតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលទទួលខុសត្រូវ
ទាំងស្រុង។ ៤) ក្រឹត្យវិន័យបំបែកកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ ប៉ុន្តែជួយវា។ (21-26) ក្រឹ
ត្យវិន័យបម្រើការបម្រើរបស់គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះដល់ប្រជាជន ដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តី
សញ្ញានៃព្រះគុណ។ (ខ២៤) គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះមានន័យថាបម្រើក្មេងប្រុស ហើយជួយ
ពួកគេ។ បន្ទាប់មក ច្បាប់មិនមែនមានន័យថា ច្បាប់ធ្វើឱ្យបុរសនាំមុខសេចក្តីសង្គ្រោះ និង
សេរីភាពបន្តិចម្តងៗនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែវាធ្វើឱ្យបុរសជាប់គុក និងចង់បានសេរីភាពខ្សា

ចំ។ (ខ២៣) ក្រឹត្យវិន័យធ្វើឱ្យបុរសប្រាជ្ញាចង់ឱ្យព្រះគ្រីស្ទមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយ
ត្រឡប់មកព្រះគ្រីស្ទវិញតាមរយៈតួនាទីនៃច្បាប់ក្នុងអត្ថន័យបែបនេះ រីឯឪហួស បានបក
ស្រាយពាក្យគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ។ (សំបុត្រប៉ូលទៅកាន់សាសនាចក្រហ្គាអេរ៉េ ទំព័រ
១៤៦)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ជីវិតសក្តិសមសម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ (កាឡាទី ៥:២២-២៦)

ក្នុងអត្ថបទនេះ ខ្ញុំព្យាយាមអធិប្បាយធម្មទេសនារបស់ខ្ញុំអាស្រ័យលើ ខ ២៥-២៦។

1. នៅពេលដែលអ្នករស់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ អ្នកគួរតែធ្វើនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។

តើអ្វីទៅជាការរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™? វាតែងតែត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង បុរសដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវបានយ៉ាងល្អ។ មានរឿងជាច្រើន លើកលែងតែរឿងដែល ពួកគេរីករាយ រឿងដែលពួកគេស្រឡាញ់ រឿងស្តាប់អំពើបាប។ នៅក្នុងគុក Manju ក្នុងឃុំ Andong ថ្ងៃមួយ ខណៈដែលគាត់បានធ្វើស្បែកជើងចំបើង ហើយបានប្រាប់ Rev Bruce Hunt ដែលជាប់គុកជាមួយគ្នាថា "ខ្ញុំបានស្លាប់ហើយ"។ អត្ថន័យនៃពាក្យរបស់លោកគឺ ថាលោកផ្ទាល់បានស្លាប់ទៅហើយ ប៉ុន្តែលោកយេស៊ូវរស់នៅក្នុងលោក។ គាត់មានសេចក្តី សុខសាន្តក្នុងការរងទុក្ខ ដោយសារគាត់រស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែល គ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ Yun Sub Kim ត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខរកម្មនៅគុក Manju Bong Chun (បច្ចុប្បន្ន ចិន Shin Yang) ពាក្យចុងក្រោយដែលត្រូវនិយាយទៅកាន់អ្នកទោសទាំងអស់ គឺ "ខ្ញុំចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌"។ គាត់រស់នៅជាមួយការធានារហូតដល់ពេលវេលាចុងក្រោយ។

ដូច្នេះ តើអ្នកជឿទន់ខ្សោយមិនអាចរស់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទេ? ពាក្យនៃអត្ថបទរួមបញ្ចូលទាំងអ្នកជឿទន់ខ្សោយផងដែរ។ វាគឺជាការពិតដែលថាអ្នកជឿទន់ខ្សោយក៏រស់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការពិតជាក់ស្តែងមួយដែល

មិនអាចបដិសេធបាន។ នោះគឺ កូរិនថូស 12:3 បានមានប្រសាសន៍ថា បំហេតុដូច្នេះ ហើយបានជាខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកយល់ថា គ្មានអ្នកណានិយាយដោយវិញ្ញាណនៃព្រះដែលនិយាយ ថា បំព្រះយេស៊ូវត្រូវបណ្តាសាហើយ!TM។ ហើយគ្មាននរណាអាចនិយាយថា “ព្រះយេស៊ូវ គឺជាព្រះអម្ចាស់” លើកលែងតែក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាគាត់ជាអ្នក ជឿខ្សោយក៏ដោយ នៅពេលដែលគាត់បោះបង់ការជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់មិនអាចរស់នៅ បានទេ។ ឬ ដើម្បីសិរុវង់រឿងរបស់ពិភពលោក ប្រហែលជាមានបុរសណាម្នាក់បោះបង់ ការជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ គាត់មិនអាច ស្វ័យទ្រាំនឹងបញ្ហាក្នុងចិត្តរបស់គាត់បានទេ ហើយទីបំផុតគាត់នឹងត្រូវត្រលប់មកវិញ។ យើង គួរត្រូវបានប្រហារជីវិត បំ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ TM ។ តើការធ្វើដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធមានន័យដូចម្តេច ?

វាមានន័យថាគោរពតាមឆន្ទៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើយើងដឹងពីព្រះហឫទ័យនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយរបៀបណា ហើយនឹងគោរពតាមដូច្នេះ ? លើសពីនេះ វាមានន័យ ថា យើងយល់ពាក្យនៃបទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ ហើយគោរពតាមពាក្យ។ ហើយក្នុង ចំណោមអ្នកជឿនៃសេចក្តីជំនឿដែលលះបង់នោះ មានកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្រើ ដើម្បីយល់។ (ដោយមិនបង្អាក់បទគម្ពីរ) គាត់បានប្រតិបត្តិវាដោយដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អ្វីដែលគាត់បានយល់ក៏ចង្អុលបង្ហាញពីការពិតដែលថាគាត់បានយល់ ដោយបទគម្ពីរពិតប្រាកដ។ .

មិនត្រឹមតែមាននោះទេ ដើម្បីធ្វើនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ មានន័យថាធ្វើដោយអំណាចនៃព្រះ
វិញ្ញាណ។ អំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបាននាំមកដោយការធ្វើព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ
រ។ ដំបូងឡើយ ការគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ គឺដូចជាស្លូត ហើយគ្មានរសជាតិ។
ប៉ុន្តែដូចដែលការស្តាប់បង្គាប់ជីវិតគឺជាការពិត នោះមានអំណរនិងអំណាច។

2. កុំឈ្លោះគ្នា ហើយកុំប្រថ្នាលដោយស្វែងរកសិរីល្អឥតប្រយោជន៍។

“សិរីល្អឥតប្រយោជន៍” ចង្អុលទៅកិត្តិយសក្នុងលោកនេះ។ គ្រិស្តសាសនិកខ្លះយល់ខុសថា
ពួកគេគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញដោយចំណុចកណ្តាលនៃកិត្តិយស។ ជាឧទាហរណ៍
នៅពេលដែលក្រុមជំនុំតែងតាំងឪកុនបណ្តោះអាសន្ន នោះក្រុមជំនុំជាក់លាក់មួយមានទុក្ខ
ព្រួយជាខ្លាំង ដោយសារក្រុមជំនុំព្យាយាមផ្តល់កិត្តិយសនីមួយៗដល់សមាជិកក្រុមជំនុំដែល
ពួកគេរក្សាក្នុងក្រុមជំនុំ។ ដូចជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃកិត្តិយសបានកើតឡើងនៅទីនោះ
"teekinesis" បានកើតឡើង។

1) ក្នុងចំណោមដំណាក់កាលទទួលបានកិត្តិយស អ្នកខ្លះអនុវត្តតួនាទីមុខតំណែង ប៉ុន្តែពួក
គេមិនអាចទទួលយកបានត្រឹមត្រូវលើទំនាក់ទំនងរវាង “ព្រះអម្ចាស់ និងខ្ញុំ”។ ពេលបុរស
នោះទទួលបានការគោរព គាត់គ្មានប្រយោជន៍ទេ។ ដោយសារគាត់វាយប្រហារដោយខ្លួន
គាត់មិនមែនជាខ្លួនគាត់នោះគាត់មិនបានទទួលព្រះគុណ។

2) អ្នកដែលមានមុខតំណែងមិនអាចយកកៅអីប្រឈមមុខនឹងព្រះដោយស្ងប់ស្ងាត់ជាមួយ
បុរសពិត ពោលគឺបុរសអាក្រាត។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលមិនមានមុខតំណែង អាច

បម្រើដោយការលះបង់គ្រប់យ៉ាង ដែលអ្នកដទៃមិនស្គាល់ដោយចិត្ត និងរូបកាយរបស់គាត់ នៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់ គាត់មានឱកាសច្រើនក្នុងការថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកជឿបែប នេះអាចយកជីវិតពិតទៅទាក់ទងព្រះ។ អ្វីដែលបុរសបម្រើព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដគួរតែមក ដល់ព្រះ ខណៈដែលគាត់ថ្វាយតង្វាយនៃការអរព្រះគុណដោយអនាមិក ព្រោះវាផ្តល់ព្រះ គុណដល់ខ្លួនឯង វាជាការសប្បុរសជាងក្នុងការបម្រើក្រុមជំនុំដោយមិនមានឋានៈអ្វីឡើយ។

3) Saint Ephraim ព្យាយាមឆ្លុតមិនទទួលបានតំណែងព្រះវិហារ Chrysostom បាន រត់គេចខ្លួនមិនបានទទួលតំណែងហើយបន្ទាប់មកបុរសបានចាប់ខ្លួនគាត់ហើយជិះគាត់លើ ទំនិញហើយធ្វើឱ្យគាត់ទទួលបានតំណែង។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរយើងរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយយើងដើរជាមួយនឹង
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (កាឡាទី ៥:២៥-២៦)**

1. តើការរស់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណជាអ្វី?

ដើម្បីរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យថាបានកើតជាថ្មី; ភាគច្រើនវាមានន័យថា
វិញ្ញាណរបស់គាត់បានរស់ឡើងវិញ។ តើអ្វីជាភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាព្រលឹងគាត់នៅរស់?

1) ដូចជាព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល គឺត្រូវញែកខ្លួនចេញ។ លោកយេស៊ូបានមាន
ប្រសាសន៍ថា៖ បុរសដែលកើតពីសាច់គឺជាសាច់ ហើយអ្វីដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណនោះជា
វិញ្ញាណ™។ (យ៉ូហាន ៣:៦) កាលដែលមនុស្សបានកើតម្តងទៀត លក្ខណៈនៃសាច់
ឈាមប្រយុទ្ធនឹងធនិតខាងវិញ្ញាណ។ ស្ថានភាពនៃអវិភាពនេះត្រូវបានលាតត្រដាងថាជា
រឿងមួយជាក់ស្តែង។

គឺថាធនិតខាងវិញ្ញាណស្តាប់អំពើបាបចេញពីសាច់ឈាម។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលកើតឡើងវិញ
មានចិត្តចង់ធ្វើឱ្យគាត់ចុះចូលដូចប៉ុលដែរ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៩:២៧។ ហេតុដូច្នេះ
ហើយ សេន ប៊ែរណាត បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់ ប្រទានព្រះពិរោធដល់ខ្ញុំ!” មាន
ពេលមួយខ្ញុំដឹងថាបំពង់ករបស់ខ្ញុំឈឺនៅថ្ងៃមួយ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានយកការថប់បារម្ភជាច្រើន
នៅក្នុងខ្ញុំ។ ពេលដែលខ្ញុំផ្ដោតការអធិស្ឋាន ខ្ញុំគិតថាអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ ចាប់ពីពេលនោះមក
ខ្ញុំបានដឹងថាខ្លួនឯងបែកគ្នាយ៉ាងច្បាស់ ហើយបានពិសោធពាក្យថា បំរើបើព្រះគ្រីស្ទគង់

នៅក្នុងអ្នក ទោះបីរូបកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតព្រោះ នៃសេចក្តីសុចរិត™។ (រ៉ូម ៨:១០) ដូចនេះកាលពី២៥០០ឆ្នាំមុន ដែលព្យាករណ៍អេសេ គាលបានទាយ ខ្ញុំអាចនិយាយថានឹងរីករាយនឹងការសម្រេចរបស់វា។ ព្រះបានមាន បន្ទូលតាមរយៈអេសេគាលថា៖ ឯហើយយើងនឹងឱ្យអ្នកនូវចិត្តថ្មី ហើយយើងនឹងដាក់ វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងអ្នក។ ហើយយើងនឹងដកបេះដូងថ្មចេញពីសាច់របស់អ្នក ហើយនឹងឱ្យ អ្នកនូវបេះដូងសាច់ឈាម។ ហើយយើងនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក ហើយធ្វើឱ្យ អ្នករាល់គ្នាដើរតាមច្បាប់របស់យើង ហើយត្រូវប្រុងខ្លួនក្នុងការគោរពតាមច្បាប់របស់ យើង™។ (អេសេក ៣៦:២៦-២៧) ការញែកខ្លួនចេញគឺមានតែអ្នកជឿគ្រីស្តសាសនិក ប៉ុណ្ណោះ។ ចំពោះអ្នកមិនជឿមិនអាចជួបប្រទះការពិតនេះទេ គាត់បដិសេធថាមានព្រលឹង គាត់។ ដោយសារគាត់មិនជឿលើព្រះគ្រីស្ត ជាដំបូងព្រលឹងគាត់ជាស្ថានភាពស្លាប់ តើគាត់ មានអារម្មណ៍យ៉ាងណាចំពោះព្រលឹងគាត់?

2) អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងបែកគ្នាជឿលើព្រះយេស៊ូជាអ្នកសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន។ T គឺជាភស្តុតាងនៃការបង្កើតឡើងវិញ។ សម្រាប់ជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញគឺជា គ្រាប់ពូជនៃព្រះ (1 មករា 3: 9) វាគឺជាការចាកចេញនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណអ្នកដែលនឹង ទទួលបានវាអាចដឹងពីការពិតដ៏អស្ចារ្យនោះគឺព្រះយេស៊ូវ។ វាដូចជារត្នដែលកប៉ាល់នៅលើ មហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិកស្វែងរកដោយត្រីវិស័យ។

2. តើត្រូវដើរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្វី?

ត្រង់នេះ ពាក្យ ដើរ (στοιχῶμεν) មានន័យថា “ដើរតាមបន្ទាត់”។ នោះគឺជាការដើរ ដោយធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ខាងលើនេះមានន័យថាដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ យើងទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាបទគម្ពីរ។

3) នៅពេលយើងប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិ នោះយើងបានបញ្ជាក់ការពិតថា ជឿលើព្រះ។

ការដែលយើងមិនរក្សាពាក្យរបស់គាត់មានន័យថាមិនជឿលើពាក្យរបស់គាត់ វាគឺជាការ មិនជឿដ៏អស្ចារ្យ។ ការមិនប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីដឹងពីសម្ព័ន្ធមិត្តនៃការ មានគភ៌របស់ព្រះ គឺដូចជាការស្គាល់អារក្សដល់ព្រះ។ យ៉ាកុប 2:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ បុរសរាល់គ្នាជឿថាព្រះគឺតែមួយ។ អ្នកធ្វើបានល្អ។ សូម្បីតែអារក្សក៏ជឿហើយញាប់ ញាប់!™។ អារក្សត្រូវបានបណ្តេញចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយពួកគេបានភ្ញាក់ស្ទើរចង្អុលចិត្ត របស់ព្រះ និងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ តើពួកគេអាចជឿលើព្រះដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែ អារក្សមិនត្រូវស្រឡាញ់ព្រះឡើយ។

4) ការដែលយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះកើតចេញពីការស្រឡាញ់ព្រះ។ តើអ្វីទៅជា មូលហេតុដែលយើងប្រាថ្នាចង់បានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយអនុវត្តវា? ដោយសារយើង ស្រឡាញ់ព្រះ ហើយរីករាយនឹងទ្រង់។ លោក Bernard បាននិយាយថា “ដើម្បីផ្តាច់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ គឺជាស្ថានសួគ៌របស់ខ្ញុំ” មូលហេតុដែលអ្នកជឿមិនប្រតិបត្តិព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ [1] មានបុរសជាច្រើនដែលខកចិត្តដោយសារតែអំណាចនៃអំពើបាបខ្លាំង

គាត់មិនអាចធ្វើវាបាន ហើយទោះបីជាគាត់ប្រតិបត្តិវាមិនធ្វើក៏ដោយ។ ផងដែរ ប៉ុន្តែយើង
គួរតែជឿលើព្រះអម្ចាស់អត់ទោសប្រាំពីរដងនៃចិត្តសិបដង។ នៅពេលដែលមិនប្រតិបត្តិ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយខកចិត្តនោះ ស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់បានមកដល់ខ្ញុំ
ហើយ។ [2] នៅពេលដែលយើងជួបនឹងការរងទុក្ខ និងទុក្ខលំបាកក្នុងការរស់នៅតាមព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហេតុអ្វីបានជាយើងខកចិត្ត? កាលបុរសនោះគាត់គឺជាចិត្តមាន
ទុក្ខច្រើន សេចក្តីត្អូញត្អែរ និងការស្តីបន្ទោសក៏កើតឡើង ហើយចូលទៅក្នុងរន្ធដ៏ជ្រៅ ។ ថូ
ម៉ាស អេ ខេមភីស បាននិយាយថា “អ្នកកាន់ឈើផ្កាង បន្ទាប់មកឈើផ្កាងក៏កាន់អ្នក។
ប្រសិនបើអ្នកគេចផុតពីឈើផ្កាងដែលជួនជាងនេះនឹងមករកអ្នក™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សខាងវិញ្ញាណ (កាឡាទី ៦:១-៥)

1. ពិនិត្យមើលខ្លួនឯង (1-3)

“សូមថែរក្សា” (σκοπέω) នៅក្នុងខទី 1 មានន័យថា “ប្រយ័ត្ន” ។ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកជឿឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ គួរពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ នៅពេលណាដែល Bradthford ដែលជាទុក្ខរុក្ខុជនជាតិអង់គ្លេស ក្រឡេកមើលអ្នកទោសក្នុងជួរមរណៈ បានទទួលមរណភាពមុនផ្ទះរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា "នៅទីនោះ Bradthford កំពុងទទួលមរណភាពហើយ"។ វាជាការពិតដែលយើងត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យជានិច្ចថា "ខ្ញុំជាអ្នកមិនក្លាយទៅជា"។ អ្នកជឿខាងវិញ្ញាណគួរតែទទួលខុសត្រូវរួម ហើយគួរតែព្យាយាមកែគាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវការការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកយាម។ ទន្ទឹមនឹងនោះដែរ គាត់គួរប្រយ័ត្នកុំដើរដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ និងក្រអឺតក្រទម។

2. ថែរក្សាកិច្ចការរបស់អ្នក។ (4-5)

“ពិនិត្យ” (δοκιμαζέτω) នៅក្នុងខទី 4 មានន័យថា “ការសាកល្បង” ។ យើងទទួលបានសំណួរនៅកន្លែងណាមួយក្នុងពិភពលោក។ អ្វីក៏ដោយដែលយើងធ្វើ យើងមានរឿងបរាជ័យជាច្រើននៅក្នុងអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ ឧទាហរណ៍ ពេលយើងជួបនឹងបញ្ហា តើយើងជំនួសវាដោយសេចក្តីជំនឿឬ? យើងមានករណីជាច្រើនដែលមិនត្រូវធ្វើដូច្នេះ។ ដូច្នេះ យើងមិនល្អជាងអ្នកដទៃដូចយើងប្រៀបធៀបនឹងគេទេ តាមពិតយើងគ្មានអ្វីដែល

អ្នកនោះទេ។ ឬបើយើងមានចំណុចណាមួយគ្រាន់តែអ្នកខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ។ ដោយសារចំណុច
នេះ ខ្ញុំមានបន្ទុកខ្លះ (φορτίον= ទំនួលខុសត្រូវ) ខ្ញុំគួរតែទៅនៅចំពោះព្រះ។ (ខ៥)

សួរខ្លួនឯងពិនិត្យមើលខ្លួនឯង!

- 1) តើខ្ញុំជាអ្នកដែលមិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះការទទួលខុសត្រូវលើកតម្កើងព្រះឬ? (ធីមទី១ ៥: ៦)
- 2) តើខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកមិនពេញចិត្តឬ? (ធីមទី១ ៥:៦)
- 3) តើខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកស្អប់ការអធិស្ឋានទេ? (ម៉ាថាយ ២៦:៤១)
- 4) តើខ្ញុំមានការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿ? (ម៉ាថាយ ៥:២៩-៣០)
- 5) តើខ្ញុំផ្តល់ប្រយោជន៍អ្វីដល់ក្រុមជំនុំ? (រ៉ូម ១២:៥-៨)
- 6) តើខ្ញុំជាអ្នកមិនមើលអនាគតទេ? (ពេត្រុសទី២ ១:៩) ម្យ៉ាងទៀត តើខ្ញុំមានទំនោរ
ចូលទៅក្នុងវត្ថុណាមួយដែលមើលឃើញជាវត្ថុខាងវិញ្ញាណដែលមើលមិនឃើញឬ? (II
Cor 4:18)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 យើងទទួលបានដូចយើងសាបព្រោះ (កាឡាទី ៦:៦-១០)

1. លក្ខណៈដាច់ខាតនៃច្បាប់ទាំងនេះ។ (6-10)

ចំពោះពាក្យថា ឯ ចំពោះអ្នកណាដែលសាបព្រោះអ្វីក៏ដោយ អ្នកនោះនឹងច្រូតដែរ™ (ខ ៧ ខ) ជាច្បាប់របស់ព្រះ ដែលមនុស្សមិនអាចលប់ចោលបានឡើយ។ អ្នកដែលមើល ងាយវាគឺចំអកព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់ចាត់ទុកកិច្ចការរបស់មនុស្សក្នុងលោកនេះឡើងវិញ។ នៅពេលដែលបុរសគិតអំពីរឿងអតីតកាលរបស់គាត់ម្តង គាត់ជួបតែការបាត់បង់សម្រាប់ អំពើបាបរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ កាលដែលបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ គាត់គួរស្វែងរកវាឱ្យ បានច្បាស់ ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។ ប្រសិនបើគាត់មិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ទេ អំពើ បាបដើរតាមគាត់ ហើយចាប់គាត់ ហើយវាធ្វើឱ្យពួកគេជួបនឹងប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប។ អំពើបាបនឹងទទួលបានការសងសឹកឆាប់ៗនេះ។ (ផីមទី១ ៥:២៤-២៥) ទំនុកតម្កើង ៩: ១៥-១៦ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯប្រជាជាតិទាំងឡាយបានលិចក្នុងរណ្តៅដែលគេបានប ង្កើត។ នៅក្នុងសំណាញ់ដែលពួកគេលាក់នោះ ជើងរបស់ពួកគេត្រូវបានចាប់។ ព្រះអម្ចាស់ បានសំដែងព្រះអង្គ។ គាត់បានអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យ; មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ក្នុងកិច្ច ការនៃដែរបស់ខ្លួន។ ហ៊ុកហ្គាអុង។ សេឡា”។ ចៅក្រមជប៉ុនដើម្បីវិនិច្ឆ័យគ្រូគង្វាល Ki Sun Lee សម្រាប់គាត់ប្រឆាំងនឹងការថ្វាយបង្គំប្រព្រះរបស់ជប៉ុនព្រោះថាអំពើបាបដែល មិនមែនជាអំពើបាបត្រូវបានជាប់គុកនៅក្នុងបន្ទប់ដែល Rev Lee ត្រូវបានជាប់គុកបន្ទាប់ ពី 8. 15 ការរំដោះ។

2. ការប្រមូលផលដោយគ្រាប់ពូជដែលបានដាំ។ (ខាងក្រោមខ៧)

កាលដែលបុរសនោះដាំខ្លះ គាត់ទទួលបានផលជាលក្ខណៈរបស់គាត់នៃវត្ថុដាំរបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ឯដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បដោយព្រះវិញ្ញាណវិញ™។ (ខ៨) ក្នុងពាក្យនេះ អ្វីដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្នគឺការប្រុងប្រយ័ត្នពីរយ៉ាង គឺការដាំដំណាំប្រមូលផលពីរយ៉ាង។

1) ដំបូងយើងគិតរឿងដាំ។ វាបាននិយាយថានឹងដាំសម្រាប់សាច់ឈាម និងដើម្បីដាំសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™ នេះជាពាក្យបំផ្លើសដាំ™រួមបញ្ចូលទាំងការបូជា។ (ទំនុក . ១២៦:៥) កសិករថ្វាយយញ្ញបូជាយ៉ាងច្រើនដល់កសិដ្ឋាន។ ដោយសារតែបុរសជាច្រើនធ្វើការដើម្បីរាងកាយដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម តើពួកគេជួបគ្រោះថ្នាក់ប៉ុន្មាន? សូមស្តាប់នូវព័ត៌មានដែលថា ខែឧសភា បុរសម្នាក់បានស្លាប់ដោយសារគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ជាច្រើននៅលើផែនដី គ្រោះថ្នាក់ដីអាក្រក់នៅលើសមុទ្រ និងគ្រោះថ្នាក់យន្តហោះនៅលើអាកាស និងផ្សេងទៀត គ្រោះថ្នាក់ម៉ាស៊ីន គ្រោះថ្នាក់កាំភ្លើង គ្រោះថ្នាក់ថ្នាំ។ល។ ដូច្នេះតើបុរសមានអំណាចប៉ុណ្ណាសម្រាប់កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគឺជាការងារជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយតើការខិតខំ និងការលះបង់នោះបានផ្តល់ជូនប៉ុន្មាន? ភាពស្មោះត្រង់របស់បុរសត្រូវបានបង្ហាញដោយការលះបង់ និងការលះបង់របស់គាត់។ បុរសជាច្រើននៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះគឺជាអ្នកជឿដែលមិនមានការបូជា មិនត្រូវបានហៅឱ្យឃើញមនុស្សនោះទេ™។

2) ចូរយើងគិតពីអ្វីដែលត្រូវប្រមូលផល។ ការប្រមូលផលពីរប្រភេទគឺខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ដូចជាឋានសួគ៌ និងផែនដី។ មួយជារបស់រលួយ ហើយមួយទៀតជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ បុរសមិនស្រឡាញ់របស់រលួយទេ។ របស់ដែលរលួយគឺសេចក្តីស្លាប់។ បុរសចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (សាស្តា ៣:១១)។ តើការរស់នៅតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនមានប្រយោជន៍ទេ? ក្នុងលោកនេះ ដើម្បីសម្រេចនូវឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ហើយការព្យាយាម ទីបំផុតគួរតែបានសម្រេច។ Lincoln អាន autoography នៃ Washington នៅពេលកូនរបស់គាត់; គាត់គិតថាគាត់នឹងក្លាយជាប្រធានាធិបតី។ គាត់បានបរាជ័យ ៩ ដងក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់។ ក្នុងចំណោមនោះមានពេលមួយគឺការពិតដែលថាគាត់បានបង់ឥណពន្ធរបស់គាត់សម្រាប់រយៈពេល 17 ឆ្នាំសម្រាប់ការបរាជ័យនៃអាជីវកម្មរបស់គាត់។ ជាពិសេសគាត់ត្រូវបានបរាជ័យចំនួនប្រាំដងក្នុងចលនានយោបាយរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនអន់ចិត្តទេ គាត់បានរៀនពីអ្វីដែលគាត់គួររៀនពីការបរាជ័យទាំងអស់របស់គាត់ ហើយបានក្រោកឈរឡើងវិញ។ ដ្បិតគាត់ស្រឡាញ់បទគម្ពីរ ហើយអានវាជានិច្ច ហើយជាអ្នកអធិស្ឋាន និងជាអ្នកមានជំនឿ ដែលគាត់ពឹងលើជំនួយពីព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ ហើយពឹងផ្អែកលើគាត់។ ទីបំផុតគាត់បានក្លាយជាប្រធានាធិបតីទី 16 របស់អាមេរិក ហើយបានអនុវត្តការងារដ៏អស្ចារ្យនៃការរំដោះទាសករ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកយើងបានតាំងចិត្តលើឆន្ទៈនៃពិភពលោកខាងមុខ សូមរង់ចាំបទគម្ពីរ ហើយអានវាដោយក្តីស្រឡាញ់ ហើយរស់នៅតាមព្រះបន្ទូល ហើយទៅកាន់ផ្លូវ។ នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច! ចូរទៅកាន់តែទិសដៅនេះក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ហើយយើងដើរលើវា!

3. បន្ទាប់ពីយើងសាបព្រោះសេចក្តីល្អ ពេលដែលយើងអន់ចិត្ត យើងអាចទទួលបាន។
(ខ៩)

ភាពល្អចង្អុលបង្ហាញដល់ការងារដោយការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមមើល ខ
៨ ខ។ មូលហេតុដែលបុរសនោះមិនអន់ចិត្តនោះ មានរឿងមួយចំនួន ។ ១) ដោយសារ
រាងកាយខ្សោយ នោះនឹងមានអារម្មណ៍តានតឹង។ ប៉ុន្តែជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចមិនត្រូវ
បានយកដោយការដាំដោយសាច់ទេ។ ២) យើងអន់ចិត្តនឹងបេះដូងដែលយើងត្រូវរកកំអន់
ចិត្តល្អ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដឹងថា ការពិតដែលយើងមិនជឿលើចិត្តរបស់យើង។ ត្រូវបានដាំ
ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា ការមិនជឿលើចិត្តរបស់គាត់ គឺត្រូវបានដាំ
ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា អ្នកណាដែលជឿក្នុងចិត្តនោះគឺមនុស្សល្ងង់។
(សុភាសិត ២៨:២៦) ការជឿលើលោកគឺជាសកម្មភាពដែលផ្ទុយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
3) យើងខកចិត្តចំពោះបរិស្ថានគឺអាក្រក់។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបុរសនោះមានបរិយាកាសល្អ
គាត់មិនជឿលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ព្រោះគាត់អាស្រ័យលើបរិស្ថាន។ បរិយាកាសល្អ
មានពេលច្រើនដើម្បីរារាំងវត្ថុដែលត្រូវដាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បុរសហែលគួរប៉ះ
ផែនដី 4) យើងខកចិត្តដោយមិនប្រមូលផលលឿន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អត្ថបទដែលបាន
និយាយថា “សម្រាប់រដូវកាលដែលយើងនឹងច្រូតបាន” យើងគួរតែស្វិតទ្រាំនិងរង់ចាំរហូត
ដល់ពេលវេលាមកដល់។

អេកេសូរ

សេចក្តីអធិប្បាយទី១ លក្ខណៈពង្រឹងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង (អេកេសូរ ១:៣-១៤)

ការសង្គ្រោះរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទមិនបានសម្រេចដោយការប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សនោះទេ។ វាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះទាំងស្រុង ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយវិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានពង្រឹងជាមួយនឹងព្រះ។

1. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងសម្រាប់ព្រះស្រឡាញ់យើង។ (ខ៤ខាងក្រោម)

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្គ្រោះនេះមិនរងការរង្វើដោយភាពខ្លី និងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងឡើយ។ សូមមើល រ៉ូម ៥:៥-១១។

2. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកំណត់ទុកជាមុន។ (ខ ៥ ក)

ការកំណត់ទុកជាមុននេះត្រូវបានបង្កើតឡើងមុនពេលការបង្កើតវាកើតឡើងដោយគុណវុឌ្ឍិនៃអ្នកជឿ។ ពាក្យ *បំណង* ទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុនដល់យើង^៤ តាមគោលបំណងនៃព្រះហឫទ័យទ្រង់ TM (ខទី ៥) ក៏បាននិយាយថា ការកំណត់ទុកជាមុននេះមិនទាក់ទងនឹងគុណវុឌ្ឍិរបស់យើងទេ។ ពាក្យ "គោលបំណងនៃឆន្ទៈរបស់គាត់" មិនមែនមានន័យថា គាត់ពេញចិត្តរួចទៅហើយដែលគាត់បានដឹងពីគុណវុឌ្ឍិរបស់យើងហើយគាត់ពេញចិត្តវា។ វាមានន័យថាឆន្ទៈសេរីរបស់ព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។

3. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានទិញដោយឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់កូនប្រុស។ (ខទី ៧ ខាងក្រោម) ឈាមគឺជាជីវិត ដូចជាគ្មានរបស់មានតម្លៃទេ។ ជាពិសេសឈាមរបស់កូនព្រះមិនបាច់និយាយទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺជាតម្លៃនៃឈាមនេះ។ ខ្លាំងប៉ុណ្ណា!

4. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (13-14) ព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យសេចក្តីសង្គ្រោះនេះមានរាំងននសម្រាប់យើងដើម្បីទទួលវា ហើយរីករាយនឹងវា។ ការដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យ បំបាត់បិទត្រាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យា™ មានន័យថាទ្រង់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់យើង។ ហេតុអ្វីបានជាគេហៅវាថា "ការធានានៃមរតករបស់យើង" ពាក្យ "ធានា" មានន័យថាការទូទាត់ចុះក្រោម ដើម្បីការពារការបែកបាក់នៅពេលក្រោយ។ ដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងចូលមកក្នុងយើងបានធ្វើឱ្យការសង្គ្រោះរបស់យើងនៅពេលអនាគតត្រូវបានរាំងនន។ ទោះបីជាការសង្គ្រោះត្រូវបានសម្រេចក្នុងពេលអនាគតក៏ដោយ ក៏បច្ចុប្បន្នកាលក៏ត្រូវបានធានាដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីសង្គ្រោះជាអំណោយរបស់ព្រះ (អេសាយ ២:១-១០)

1. សេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងភាពមិនអាចទៅរួច។

យើងជាមនុស្សស្លាប់ដោយកំហុសរបស់យើង និងអំពើបាបរបស់យើង សម្រាប់យើងជាកូននៃសេចក្តីក្រោធដោយសារសំខាន់បានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ (2-5) វាគឺជាព្រះគុណ។ ពាក្យថា បំណាប់ដោយការរំលង និងអំពើបាប™ គឺជាពាក្យដែលដែលថា ព្រលឹងដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានស្លាប់។ ព្រលឹងដែលស្លាប់បែបនេះត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (រ៉ូម ៨:២, ១០) ពួកអ្នកមិនជឿបាននិយាយថា៖ បំណាប់ព្រលឹងទេ™ ដោយសារពួកគេគ្មានចលនានៃជីវិតសម្រាប់ព្រលឹងពួកគេបានស្លាប់។

2. ការសង្គ្រោះដ៏រុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ

សេចក្តីសង្គ្រោះនេះធ្វើឱ្យយើង មនុស្សមានបាបបានអង្គុយលើបល្ល័ង្កនៃស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយថែមទាំងធ្វើឱ្យយើងរីករាយនឹងព្រះគុណជារៀងរហូត។ (អត្ថន័យនៃពាក្យ បំណាប់ច្រើនជំនាន់™) (៦-៧) ការសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យបែបនេះគឺជាព្រះគុណ។

3. សេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីទទួលបានតែដោយសេចក្តីជំនឿ

សម្រាប់ការសង្គ្រោះនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង (ជំនឿគ្រាន់តែជាសកម្មភាពដើម្បីទទួលបានវា) វាគឺជាព្រះគុណ។ សេចក្តីជំនឿគឺជារត្តមានរបស់ព្រះ (ខ ៨) ប៉ុន្តែជាចិត្តធម្មជាតិ

របស់មនុស្ស។ ហេតុដូច្នេះហើយ សេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីព្រះគុណ មិនថាយើង ឃើញដំណើរការ ឬខ្លឹមសារដែលត្រូវទទួលនោះទេ។

4. សេចក្តីសង្គ្រោះដែលមនុស្សស្ទុកបូកក៏អាចទទួលបានដែរ។

សេចក្តីសង្គ្រោះដែលអ្នកទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ត្រូវប្រតិបត្តិដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ (ខ ១០) ដោយសារសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះគុណសុទ្ធសាធ លក្ខណៈ សម្បត្តិជាប្រធានបទនៃអ្នកដែលត្រូវទទួលវាមិនត្រូវបានសួរទេ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលជឿ លើព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះទទួលវា។ ពួកសាសន៍ដទៃដើម្បីទទួលបានការរើសអើងដោយ សាសន៍យូដា ឥឡូវនេះបានទទួលការសង្គ្រោះនេះដោយជំនឿ ហើយគាត់ក៏បានក្លាយជាអា ស្រ្តរបស់ព្រះដូចគ្នា។ (១១-២២) ចូរយើងគិតពីសត្វដែលត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីទឹក ជំនន់! ទោះជាទូកធំមានសត្វធំក៏ដោយ ក៏មានសត្វស្លាបតូចៗដែរ។ សត្វស្លាបតូចៗក៏ បានទទួលប្រយោជន៍ពីហិបដូចសត្វធំដែរ។ ភាវៈរស់ទាំងអស់នៅក្នុងហិបត្រូវបានស ង្គ្រោះឱ្យរួចផុតពីគ្រោះទឹកជំនន់ជាមួយគ្នា ហើយពួកគេមិនអាចអួតខ្លួនបានឡើយ។ ដូច ជាពិភពលោកដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីស្ថានសួគ៌គ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីអួត អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនៃស្ថានសួគ៌ទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 លក្ខណៈនៃព្រះគុណដែលប៉ុលបានទទួល (អេភេសូរ ៣:៧-១៣)

ប៉ុលបានលាតត្រដាងពីចរិតដ៏គោរពរបស់គាត់ចំពោះព្រះគុណដែលគាត់បានទទួលជាចម្បង។ ព្រោះវាជាអព្វតហេតុច្បាស់ពេក។

1. ការវាយតម្លៃរបស់ប៉ុលខ្លួនឯង។

គាត់បានទទួលស្គាល់ថាខ្លួនគាត់គឺ ឯ ចំពោះខ្ញុំ ទោះបីជាខ្ញុំតិចបំផុតក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ក្តី ក៏ព្រះគុណនេះត្រូវបានប្រទានឱ្យដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដល់សាសន៍ដទៃអំពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមិនអាចស្វែងរកបាន™ (ខទី ៨)។ សំខាន់គាត់មិនបានគិតបែបនេះទេ។ សូមមើល ភីលីព ៣:៤៩ ។ សម្រាប់ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះគុណនៃដំណឹងល្អគឺអស្ចារ្យណាស់ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះគុណគឺ ឯ ព្រះគុណនេះត្រូវបានប្រទាន... ទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនអាចស្វែងរកបានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ™ (ខទី ៨) ឯ តើអ្វីទៅជាផែនការនៃអាទិកំបាំងដែលលាក់ទុកជាយូរមកហើយ។ ព្រះដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់™ (ខទី ៩) និងព្រះគុណដែលពួកទេវតាបានឃើញដំបូងផងដែរ។ (ខ ១០) ពាក្យ ឯ មិនអាចស្វែងរកបាន ™ និងពាក្យ ឯ អស់អាយុ ™ មិនអាចត្រូវបានចាត់ទុកដោយចំណេះដឹងរបស់មនុស្សឡើយ។ ប៉ុលនៅចំពោះមុខព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ យល់ពីការថោកទាបបំផុតរបស់គាត់។ កាលដែលបុរសទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះគាត់អាចមើលឃើញខ្លួនគាត់បានត្រឹមត្រូវ។

2. អ្នកជឿក្លាហាន (ខ ១២)

ដូចដែលអ្នកជឿយល់ថា តើព្រះគុណនៃដំណឹងល្អអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា គាត់អាចជឿជាក់លើព្រះ
គ្រីស្ទ។ បើយើងចង់បានតែប៉ុណ្ណោះ យើងអាចចូលទៅជិតព្រះជានិច្ច។ ហេព្រើរ 4:16
បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញឱ្យយើងចូលទៅជិតបង្គំនៃព្រះគុណដោយមានទំនុកចិត្ត
ដើម្បីឱ្យយើងបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយស្វែងរកព្រះគុណដើម្បីជួយក្នុងគ្រាខ្វះ
ខាត។ យញ្ញបូជារបស់ព្រះយេស៊ូវបានផ្តល់លើឈើឆ្កាង ហើយបានសុគតបានធ្វើឱ្យអ្នក
ជឿចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈបំផុត (បង្គំនៃស្ថានសួគ៌) ដោយក្លាហាន។ ការបំបែករាំងនន
នៃទីសក្ការៈបំផុតគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃកន្លែងនេះ។ សូមយោងទៅ ម៉ាថាយ ២៧:៥១ Mk
១៥:៣៨, ហេប ១០:២០។

ទោះបីជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបើកយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសក៏មានទុក្ខលំបាក
ដែលមនុស្សមិនបានសង្គ្រោះដែរ។ វាប្រៀបដូចជាការស្រែកទឹកស្លាប់នៅក្បែរអណ្តូង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 រក្សាការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំដោយស្មោះ (អេភេសូរ ៤:១-៦)

យើងគួរព្យាយាមបង្កើតសហជីព ព្រោះយើងរស់នៅក្នុងបរិយាកាសដែលធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាឯកភាព។ យើងស្ទើរតែជាប្រធានបទ។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមពីខ្លួនខ្ញុំ ហើយដើរសម្រាប់ខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែការដឹងខ្លួនថាខ្លួនឯងសំខាន់ធ្វើឱ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ចូរយើងរស់នៅក្នុងបរិយាកាសដ៏រឹងមាំដែលមិនផ្លាស់ប្តូរ ទោះបីស្ថានសួគ៌ និងផែនដីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ! តើវាជាអ្វី?

1. រាងកាយគឺមួយ ចូរយើងគិតឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយរូបកាយគឺតែមួយ។ នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ព្រះវិហារដែលមើលមិនឃើញ។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងព្រះវិហារបែបនេះ ទោះបីជាមានព្រះវិហារដែលអាចមើលឃើញច្រើនក៏ដោយ យើងមិនគួរយកបញ្ហានោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែឃើញក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញ។ ដូចដែល Galileo បានលាក់បាំង heliocentrism ហើយបានចេញពីតុលាការសាសនា ហើយដូចដែលគាត់បាននិយាយថា "ពិភពលោកកំពុងងាក" ។ យើងគួរតែធានាថា "ព្រះវិហារ (ក្រុមជំនុំខាងវិញ្ញាណ) គឺជាភាពតែមួយ" ។

2. ព្រះវិញ្ញាណគឺតែមួយ។

អារក្សមានច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជាក់ស្តែងគឺមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ គុណធម៌ប្រាំបួនដែលបង្ហាញដោយផលផ្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជឿឱ្យអ្វីៗទាំងអស់មាន

លក្ខណៈតែមួយ។ “សេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីរីករាយ សន្តិភាព ការអត់ធន់ សេចក្តីមេត្តា ករុណា សេចក្តីល្អ សេចក្តីស្មោះត្រង់ សេចក្តីស្ងួតបូត និងការចេះទប់ចិត្ត។ល។”

3. ក្តីសង្ឃឹមទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខគឺមួយ។

ត្រឡប់ទៅអតីតកាលវិញ ហើយយកស្នេហាមកបច្ចុប្បន្នវិញ។ អតីតកាលបានកន្លងផុតទៅ ហើយបច្ចុប្បន្នជាពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយអនាគតក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជាការរីករាយ។ ក្តីសង្ឃឹមក្នុងពិភពលោកខាងមុខគឺសុវត្ថិភាពជាកម្មវត្ថុ ប៉ុន្តែអ្នកណាមិនអាចកែប្រែមួយនេះបានទេ។ ដូច្នេះ តើយើងត្រូវប្រយុទ្ធជាមួយអ្នកណាជាមួយគ្នា?

4. ព្រះអម្ចាស់គឺមួយ។

គ្មានមនុស្សណាម្នាក់ដូចព្រះអម្ចាស់ទេ។ ដូចដែលយើងរំលឹកពីផ្នែកតែលើទ្រង់ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ដែលតែងតែមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយមិនផ្លាស់ប្តូរ (ហេព្រើរ ១៣:៨) តើយើងនឹងមានជម្លោះអ្វី? ពីព្រោះគាត់មានតែមួយ យើងជឿជាក់លើគាត់តែម្នាក់គត់ ហើយគួរតែជឿជាក់លើគាត់ខ្លាំង។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំណងដែលរស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ™។ (ភីលីព ១:២១) Zinzendorf បាននិយាយថា៖ បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ នេះគឺជាមួយ (ព្រះយេស៊ូវ) នេះគឺជាមួយ™។

5. ជំនឿគឺមួយ។ នេះមិនបាននិយាយអំពីជំនឿតាមប្រធានបទទេ។ ឬវាមិនមែនជាការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿទេ។ នេះជាអ្វីដែលគ្រិស្តសាសនិកពិតទាំងអស់យល់ស្របនឹងវាដែលចង្អុលទៅលើជំនឿដើម្បីជឿលើការរាប់ជាសុចរិត។

6. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺមួយ។

ក្នុងការប្រគល់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក វាគឺដូចជាការដែលអ្នកណាប្រតិបត្តិក្នុងព្រះនាមនៃព្រះត្រីឯក ហើយចូលចិត្តប្រើទឹកក្នុងន័យដើម្បីសម្អាតអំពើបាប។

7. ព្រះគឺមួយ។ រូបព្រះទាំងអស់សុទ្ធតែឥតប្រយោជន៍ ព្រះដែលមាននៅអស់កល្បជានិច្ច គឺមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ (កូរិនថូសទី១ ៨:៤-៦) យើងទាំងអស់គ្នាទៅឯព្រះ។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងបរិយាកាសនៃគោលបំណងទាំងប្រាំពីរខាងលើ យើងមានលទ្ធភាពដ៏អស្ចារ្យក្នុងការធ្វើឱ្យមានភាពតែមួយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរយើងក្លាយជាមនុស្សតែមួយ (អេភេសូរ ៤:១-១៦)

1. គុណធម៌ធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមនុស្សតែមួយ។ (1-3)

1) ភាពរាបសារ សុភាពរាបសារ និងអត់ធន់ (២ ក) វត្ថុទាំងបីនេះជាគុណធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លា ក្នុងការរស់នៅជាមួយអ្នកដទៃជាមួយគ្នា។ ក្នុងលោកដែលមនុស្សប្រសព្វលចិត្តលើកនេះ បុរសត្រូវចេះបន្ទាបខ្លួនតាមពិត ជាអ្នកប្រាជ្ញ ហើយជាអ្នកការពារខ្លួនកុំឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុងខ្លួន។ យ៉ូហាន 4:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណច្រើនជាង។ ហេតុនេះហើយបានជាវាចែងថា៖ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្អឹងផ្អែ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប™។ “ភាពរាបទាប” គឺជាការបន្ទាបខ្លួន និងបដិសេធខ្លួនឯង។ ពរជ័យទាំងអស់មិនមែនកើតចេញពីមនុស្សទេ គឺកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់ អ្នកណាដែលបដិសេធខ្លួនឯង ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា។ វិភាគស្ទួតបូតនិងការអត់ធ្មត់™ ជាលទ្ធផលនៃការបន្ទាបខ្លួន។ បុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនខ្ចី ហើយខ្លាចមិនទទួលបានការគោរព នោះជាមនុស្សស្ទួតបូត ហើយជាអ្នកមានគុណធម៌ក្នុងការអត់ធន់។ បុរសមិនស្ម័គ្រចិត្តនឹងការមើលងាយ និងអយុត្តិធម៌សម្រាប់បុរសនោះ មានចិត្តលើកខ្លួនឡើង។ ការត្អូញត្អែរ និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាលទ្ធផលនៃភាពក្រអឺតក្រទម។ ពាក្យ វិភាពរាបទាប™ (ταπεινωποσών) មានន័យថា ការចុះចូលរបស់ទាសករ។

2) ទទួលយកស្នេហាគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពាក្យថា "នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់" បង្ហាញថា លើសពីគុណធម៌ទាំងអស់គឺកើតឡើងដោយមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ បើគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ការបន្ទាបខ្លួន ភាពទន់ភ្លន់ និងការអត់ធ្មត់មិនកើតឡើងនោះទេ។

តើត្រូវយកស្នេហ៍ដោយរបៀបណា? សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងកើតឡើងដូចដែលយើងយល់ថា ព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់ខ្ញុំ ដែលអ្នកដែលយល់ថាគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (រ៉ូម ៥:៥)

3) រក្សាការលះបង់ដោយខ្សែចងនឹងសេចក្តីសុខ។ (ខ ៣) ឯ សន្តិភាព TM មានន័យថា ឯ ឯកភាព TM ដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការខិតខំ ។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យបំភ្លឺបន្តដោយការព្យាយាមTMគឺតាមក្រោយ។ ហេព្រើរ 12:14 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចូរព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធដែលគ្មានអ្នកណានឹងឃើញព្រះយេស៊ូវឡើយTM។

2. មូលដ្ឋានគ្រឹះដើម្បីធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមួយ។ (4-6)

អត្ថបទនេះមាន “ភាពតែមួយ” ប្រាំពីរគឺ រូបកាយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីសង្ឃឹម ព្រះអម្ចាស់ សេចក្តីជំនឿ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងទៅ។ ផ្ទៃខាងក្រោយគោលបំណងនៃសេចក្តីសង្រ្គោះគឺភាពតែមួយ អ្នកដែលមិនត្រូវរស់នៅដោយគោលការណ៍ដើម្បីក្លាយជាការរួបរួមជាមួយនឹងអ្នកជឿផ្សេងទៀតមិនស្គាល់គោលការណ៍គោលបំណងនៃសេចក្តីសង្រ្គោះនោះទេ។

3. អំណោយផ្សេងគ្នាដែលអ្នកជឿបានទទួលគឺមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការប្រយុទ្ធគ្នា។
(៧-១៦)

1) អ្វីដែលខ្លួនមានគោលបំណងគឺធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធបំពេញដោយការជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធដទៃទៀត។ (12 ក) រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សាសនាចក្រត្រូវបានបង្កើតឡើង (12 ខ) ។ ព្រះវិហារគួរតែមកដល់ភាពពេញលេញនៃវិធានការចាស់ទុំ។

2) ចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីសប្បុរសទាំងអស់ធ្វើឱ្យមានភាពតែមួយរវាងការបម្រើ (12 ក ណ្តាល) ជឿលើកូនប្រុសរបស់ព្រះនិងស្គាល់គាត់ (ខ 13) ហើយធ្វើឱ្យអ្នកជឿមានការប្រកបគ្នាទៅវិញទៅមកកិច្ចសហប្រតិបត្តិការនិងការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាប៉ុន្តែបោះចោលការឈ្លោះប្រកែកគ្នាហើយធ្វើឱ្យ ពួកគេស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ (ខ១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរចម្រើនឡើង (អេសាយ ៤:១៣-១៦)

ពេត្រុសទី ២ ៣:១៨ មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចូរចម្រើនឡើងដោយព្រះគុណ និងចំណេះអំពី ព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមលើកតម្កើងព្រះអង្គទាំងនៅ ពេលនេះ និងថ្ងៃដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ អាម៉ែន។” តើមានន័យយ៉ាងណាដែលអ្នកជឿធំឡើង ដោយជំនឿ? ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលគាត់លើកតែព្រះអម្ចាស់ ហើយក្លាយខ្លួនទៅជាខ្លួន ទាប ជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ធំឡើង តើអ្វីទៅជាអាថ៌កំបាំងនៃការចម្រើនឡើង?

1. យើងគួរបរិភោគអាហារខាងវិញ្ញាណឱ្យបានល្អ។

យើងគួរទទួលទានអាហាររឹង ជាពិសេស។ "អាហាររឹង" ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សធំៗ (ហេ. ៥:១៤) ហើយបុរសដែលបរិភោគអាហាររឹង គឺជាអ្នកទទួលស្គាល់ពាក្យសុចរិត។ ដូចពាក្យហេព្រើរ ៥:១៣។ អ្នកដែលមិនបានទទួលបទពិសោធន៍ពាក្យដើម្បីស្គាល់កម្រិត ណាមួយដោយការស្តាប់បង្គាប់ មិនអាចយល់បានឡើយ ទោះបីគាត់បានស្តាប់ពាក្យជ្រៅ ជាងនេះក៏ដោយ។ អ្នកដែលបានទទួលការរងទុក្ខពីភ្លើងដោយចិត្តផ្អែមល្អមដើម្បីគោរព តាម វាអាចស្គាល់អាហាររឹងដែលជារសជាតិកាន់តែជ្រៅនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន 7:17 បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ បើអ្នកណាចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អ្នក នោះនឹងដឹងថាតើសេចក្តីបង្រៀននោះមកពីព្រះ ឬថាខ្ញុំនិយាយដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំ ផ្ទាល់™។

2. យើងគួរតែថែរក្សាខ្លួនយើងអោយបានល្អ កុំអោយមានជំងឺខាងវិញ្ញាណ។

មនុស្សសម័យនេះ ថែរក្សាខ្លួនប្រាណ កុំឱ្យកើតជំងឺឱ្យបានល្អ ដើម្បីឱ្យចំណេះដឹងត្រូវបាន
អភិវឌ្ឍ។ ប៉ុន្តែមនុស្សចាស់មិនបានដឹងថាអាចការពារជំងឺបានដូចការរាតត្បាតនោះទេ ។
នៅពេលដែលជំងឺអាសន្នរោគបានកើតឡើង ពួកគេបានរួចផុតពីជំងឺ ហើយត្រូវបាន
ខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយពួកគេរស់នៅតាមជ្រលងភ្នំដាច់ស្រយាល។ ស្រាប់តែមានបុរសខ្លះមក
វិញ បាញ់កាំភ្លើងដល់ផ្ទះវាល្ងង់ប៉ុណ្ណា! ដូចជាអ្នកជឿមិនអាចដឹងដើម្បីការពារអំពើបាប
ដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណ ដូចជាជំងឺរាតត្បាតក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់
ពួកគេដែរ។ នៅពេលដែលគាត់មានឱកាសត្អូញត្អែរ គាត់ក៏ត្អូញត្អែរ ដោយសារគាត់មាន
ឱកាសស្អប់គាត់ស្អប់ ដោយទទួលយកការជំរុញនៃអំពើបាបទាំងអស់ដោយផ្ទាល់ដែល
អាចកើតឡើងក្នុងជីវិតសហគមន៍ គាត់បំផ្លាញជីវិតជំនឿរបស់គាត់។ គំនិតស្អប់ខ្ពើមអ្នក
ដទៃ គំនិតច្រណែនណ្ហានីសអ្នកដទៃ គំនិតចង់លោភលើអ្នកដទៃ គំនិតមិនបង្កើតអ្នកដទៃ។
ល។ អ្នកជឿគួរតែប្រែចិត្តគ្រប់ឱកាស ហើយវាយខ្លួនឯងដើម្បីចុះចូល និងយកឈ្នះលើ
វា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 អ្វីដែលត្រូវដកចេញ និងអ្វីដែលត្រូវលើក (អេសាយ ៤:២០-២៤)

1. ដកមនុស្សចាស់ចេញ (ខ ២២)

ត្បិតមិននិយាយថាអំពើចាស់ទេ តែជាពាក្យលោកចាស់™ ដែលមានន័យថាការសង្កេតមើលឃើញនូវអំពើបាបជាអំពើដែលទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ការបដិសេធអំពើបាប គឺការបដិសេធបុគ្គលិកលក្ខណៈ ដែលជាប្រភពនៃអំពើបាប។ លោក John Bunyan បាននិយាយថា “អំពើបាបគឺជាពពួះ ហើយបុគ្គលិកលក្ខណៈគឺជាទឹកផ្ទាល់”។

ហើយវាបាននិយាយថា “ខ្លួនឯងចាស់៩ គឺខូច” វាមានន័យថាមនុស្សត្រូវបំផ្លាញ។ នេះបង្ហាញថាមនុស្សម្នាក់មិនចាំបាច់សង្គ្រោះ “ខ្លួនឯង” ក្នុងការបដិសេធខ្លួនឯងពីបុរស” តើអ្នកណាជួយសង្គ្រោះរបស់រលួយ? អ្នកណាស្តាប់របស់ដែលរលួយហើយបោះចោល។

2. ដាក់លើបុរសថ្មី។

ពាក្យនេះមានន័យថាដាក់លើសម្លៀកបំពាក់នៃសេចក្តីសុចរិត និងការលះបង់ (ភាពបរិសុទ្ធ)។ សេចក្តីសុចរិតធ្វើឲ្យវិញ្ញាណរបស់យើងរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម ៨:១០) ការលះបង់មានប្រយោជន៍គ្រប់កាលៈទេសៈ។ (ឆីម. ៤:៨) ដូច្នេះ យើងគួរការពារព្រលឹងយើង ដូចជាយើងពាក់ក្រណាត់នៃសេចក្តីសុចរិត និងការលះបង់។ សម្លៀកបំពាក់គឺជារត្នការពាររាងកាយ។ បន្ទាប់មកត្រូវស្លៀកពាក់ដោយការកាន់តាមសេចក្តីសុចរិត និងការលះបង់ ១) មិនចុះសម្រុងនឹងអំពើបាប (២កូរិនថូស ៦:១៤) ២) មិនឲ្យឱកាសដល់អំពើបាបខ្លះ (រ៉ូម ១៣:១៣) ៣) ត្រូវនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ។ (ពោតទី ២ ៥:១៧) យើងរស់នៅក្នុង

ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើការក្នុងទ្រង់ សម្រាកក្នុងទ្រង់ ស្លាប់ក្នុងទ្រង់ ហើយប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ក្នុងទ្រង់។

ជីវិតថ្មីនេះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយដំណាក់កាលទី II Cor 5: 14-17 ។ 1) ដំណាក់កាល ជំនួញការគិតគូរ™ ដែលទទួលយកជីវិតថ្មី (ពាក្យថា យើងបានបញ្ចប់ការនេះ™ នៅក្នុងខទី 14 - κρίναντας (ខទី 14) ។ នេះគឺជាដំណាក់កាលបង្កើតគំនិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ នៅទីនេះ នៅពេលដែលដំណើរការនៃបញ្ហាត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ហើយវាត្រូវបានដោះស្រាយនៅភាពប្រាកដនិយមក្នុងព្រះគម្ពីរ វាត្រូវការការសម្រេចចិត្ត (ការតាំងទីលំនៅ) នៃបេះដូង។ ជំនឿមានន័យថាការលះបង់នៃហេតុផល។ លូសើរ ប្រៀបធៀបជាមួយ “សត្វល្អង់”

2) ដំណាក់កាលនៃការលះបង់ជាវិជ្ជមាន និងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ និងសេចក្តីពិត។ (ខ ១៥)។ នេះជាដំណាក់កាលនៃការបញ្ជាក់ដែលជាកិច្ចការនៅក្នុងដែនរបស់បុរសដើម្បីធ្វើឱ្យមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំដោយស្មារតីរបស់ខ្លួន។ នៅចំណុចនេះយើងត្រូវការកណ្តាលនៃសកម្មភាព។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកជឿក៏ទទួលនូវសេចក្តីទុក្ខផងដែរ។ គាត់ត្រូវបានបន្តជាថ្មីបន្ថែមទៀតសម្រាប់ការរងទុក្ខដែលគាត់ទទួលបាន។ ពាក្យថា ទោះបីខ្លួនខាងក្រៅរបស់យើងខ្លះខ្លាយ ក៏ខ្លួនខាងក្នុងរបស់យើងត្រូវបានកែជាថ្មីពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ (២កូរិនថូស ៤:១៦) មានន័យថា។ នៅដំណាក់កាលនេះ អ្នកជឿដឹងថាគាត់ជា បំ សត្វថ្មី™ (ខទី ១៧) មានអារម្មណ៍ថាមនុស្សខាងក្នុងរបស់គាត់ជារតុបំណង ហើយក៏យល់អំពីវាដែរ។ ព្រោះមនុស្សខាងក្នុងដឹងថា សាច់នឹងមានតម្លៃទាប ច្បាស់ជាមិនសន្សំរូបកាយទេ (មនុស្សខាងក្រៅ) ដូចគ្នានេះដែរ យើងអាចនិយាយបានថា រូបកាយប្រៀបបាននឹងគ្រាប់

ពូជដូចជាដុំៗ។ វាប្រៀបធៀបជាមួយមេអំបៅ វាដូចជា pupa ។ ពន្លកដុះនៅក្នុងគ្រាប់
ហើយមេអំបៅចេញពី pupa ។ បំណែកគឺគ្មានប្រយោជន៍។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូរធ្វើជាថ្មី (អេសាយ ៤:២២-២៤)

1. ចូរយើងបោះចោលរបស់ដែលខូចចាស់។

បុរសគឺជាវិញ្ញាណសម្រាប់គាត់មានការទទួលស្គាល់នៃពេលវេលា។ គាត់អាចដឹងរឿងចាស់ ពោលគឺគាត់អាចព្យាបាលអតីតកាលដោយខ្លួនឯងដោយកម្មវត្ថុ និងអាចរៀបចំផែនការចាប់ផ្តើមបច្ចុប្បន្ន។ ដូចលោកុប្បត្តិ 1:14 បាននិយាយថា ហេតុផលដែលព្រះជាម្ចាស់កំណត់រយៈពេលនៃឆ្នាំសម្រាប់មនុស្សគឺសម្រាប់ការទទួលស្គាល់ពេលវេលា។

ដោយសារតែការទទួលស្គាល់ពេលវេលាគឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមធ្វើឱ្យទូលបង្គំដឹងពីទីបញ្ចប់របស់ទូលបង្គំ ហើយអ្វីជាទំហំនៃអាយុរបស់ទូលបង្គំ។ ឱ្យខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំលឿនប៉ុណ្ណា!” (ទំនុកដំកើង ៣៩:៤) យោងទៅទំនុកដំកើង ៩០:១២។ យើងគួរបោះចោលជាពិសេសឯខ្លួនឯងចាស់៩ខួប™ នោះគឺរាល់អំពើបាបទាំងឡាយ។ យើងគួរតែកាត់ចោលនូវអំពើអាក្រក់ជាទម្លាប់រ៉ាំរ៉ៃ។ ជាពិសេសការមិនជឿជាអំពើបាបដ៏ធំ ការមិនស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ក៏ជាអំពើបាបដ៏ធំដែរ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ឯអំពើអំពើបាបព្រោះគេមិនជឿដល់ខ្ញុំ™ (យ៉ូហាន ១៦:៩) ហើយប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ បើអ្នកណាមិនស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ទេ ចូរត្រូវបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមយាងមក! “។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងគួរកាត់ចោលអំពើបាបតូចតាចផងដែរ ដោយចាត់ទុកជាបញ្ហា។ ថ្វីត្បិតតែមេរោគមានទំហំតូចដល់កម្រិតដែលភ្នែកយើងមើលមិនឃើញ តើយើងអាចដំឡើងវានៅក្នុងខ្លួនបានទេ? ចាប់ពីពេលនេះ

ទៅបើយើងរស់នៅមិនត្រឹមត្រូវក៏មិនត្រូវនៅជាមួយទៀតដែរ ចាប់ពីពេលនេះទៅយើងគួរ
តែរស់នៅត្រឹមត្រូវ។

2. ចូរយើងបន្តជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ចិត្តជាខ្លឹមសារនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ការផ្លាស់ប្តូរពិតរបស់បុរសគួរតាំងនៅក្នុងចិត្ត។
ចលនាដើម្បីបន្តត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចខាងក្រោម។

1) តាំងឡើងដោយការជួបទុក្ខ។ ពេលយើងជួបឆ្នាំថ្មី យើងរំពឹងថាយើងមិនមានទុក្ខអ្វីខ្លះ
ទេក្នុងឆ្នាំនេះ។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេ ព្រោះវាជាការប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍។ ពិភពលោក
នេះមិនអាចមានទុក្ខបានទេ តែបើវាមិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងនោះទេ។ ព្រះអនុញ្ញាត
ឱ្យយើងរងទុក្ខលំបាក ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ទទួលការផ្តល់ជំនួយដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិក
លក្ខណៈរបស់យើង។ ២ កូរិនថូស ៤:១៦-១៧ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លាញ យើងមិនបាត់
បង់ចិត្តឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែខាងក្រៅរបស់យើងខ្លះខ្លាយ តែខាងក្នុងខ្លួនយើងកំពុងត្រូវបានកែ
ជាថ្មីពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ សម្រាប់ទុក្ខលំបាកមួយភ្លែតនេះកំពុងរៀបចំសម្រាប់យើងនូវ
ទម្ងន់ដ៏អស់កល្បនៃសិរីល្អលើសពីការប្រៀបធៀបទាំងអស់™។ មុនពេលដែលសាវកប៉ុល
បាននិយាយពាក្យទាំងនេះ គាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាការសោយទិវង្គត
របស់ព្រះយេស៊ូជាប់ក្នុងខ្លួនជានិច្ច ដើម្បីឱ្យជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូបានសម្តែងក្នុងរូបកាយ
របស់យើង។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលមានជីវិតតែងតែត្រូវគេប្រគល់ឱ្យស្លាប់ដោយយល់

ដល់ព្រះយេស៊ូ ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃព្រះយេស៊ូបានសម្តែងឱ្យឃើញក្នុងសាច់ឈាមរមែង
ស្លាប់របស់យើងដែរ។ (២កូរិនថូស ៤:១០-១១)

2) វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ចិត្តមនុស្សត្រូវផ្លាស់ប្តូរដោយសេចក្តីពិត។ ព្រោះចិត្តតាំងឡើងដោយមនសិការ ត្រូវកែដោយការគិត។ Calvin បាននិយាយថា "ការបំភាន់បានបាត់ប៉ុន្តែពាក្យគឺជាព្រលឹង" ។ នោះគឺ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះកែតម្រូវព្រលឹងយើង។ អេភេសូរ 5:26 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បើដើម្បីឱ្យគាត់បានញែកនាងជាបរិសុទ្ធ ដោយបានសម្អាតនាងដោយការលាងទឹកដោយព្រះបន្ទូលTM។

3) វាត្រូវបានបន្តដោយការស្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ បេះដូងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាបេះដូងដែលដឹងថា ការចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់នឹងត្រូវសុគត។ អស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងហិបនឹងដឹងថា កាលដែលចេញពីហិបនោះ គេនឹងត្រូវស្លាប់។ II Cor 5:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើដូច្នេះ បើអ្នកណានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះជាការបង្កើតថ្មី។ ចាស់បានកន្លងផុតទៅហើយ; មើលចុះ ថ្មីបានមកដល់ហើយ។" ក្នុងនាមព្រះយេស៊ូវជាព្រះអាទិត្យយើងដូចជាព្រះច័ន្ទ។ ព្រះច័ន្ទទទួលពន្លឺចេញពីព្រះអាទិត្យ ហើយផ្ទុះបញ្ចាំងពីវា។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ កូរិនថូស 5:17 បាននិយាយថា បើដូច្នេះហើយ បើអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះគឺជាការបង្កើតថ្មី។ ចាស់បានកន្លងផុតទៅហើយ; មើលចុះ ថ្មីបានមកដល់TM។ ពេលយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ យើងមានសេចក្តីសុចរិត និងការញែកជាបរិសុទ្ធ។ (១) កាលណាយើងមានភាពសុចរិត យើងអាចរស់នៅបាន។ សូភាសិត 11:4 ចែងថា៖ បើទ្រព្យសម្បត្តិមិនចំណេញនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធទេ តែសេចក្តី

សុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់™។ សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ បំណុលសុចរិតត្រូវផ្តល់
រំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន តែបំណុលសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួន
វិញ™។ (២) តើការរាប់ជាបរិសុទ្ធមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណា? វាធ្វើឱ្យយើងឃើញ
ព្រះ។ សូមមើល មថ 5:8 ហេព្រើរ 12:14 យើងគួរមានសេចក្តីសុចរិត និងការរាប់ជា
បរិសុទ្ធ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សន្សំពេលវេលា (អេភេសូរ ៥:១៥-២១)

ពាក្យថា “ប្រើប្រាស់ពេលវេលាឱ្យល្អបំផុត” (ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν) មានន័យថា ប្រោសលោះឱកាស”។ វាគឺដើម្បីធ្វើឱ្យពេលវេលាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ។ ហេតុផលដែលយើងគួរសន្សំថ្ងៃគឺសម្រាប់ពេលវេលាមានតម្លៃ។ ជាពិសេសពេលវេលានៃ "បច្ចុប្បន្ន" គឺមានតម្លៃណាស់។

1. វត្ថុមានគឺជាឱកាសដើម្បីដោះស្រាយអនាគតដ៏អស់កល្ប។

អ្នកណាដែលមើលងាយក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល នោះនឹងត្រូវគេមើលងាយដោយនិរន្តរ៍។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្រែកឃ្លានឥឡូវនេះ មានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលយំឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងសើច™។

(លូកា ៦:២១) បុរសនោះច្រូតកាត់នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ដូចដែលគាត់សាបព្រោះនៅពេលបច្ចុប្បន្ន។ កាឡាទី 6:8 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់របស់ខ្លួន នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បដោយព្រះវិញ្ញាណវិញ™។

យើងគួរត្រៀមខ្លួនក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នដើម្បីទទួលការវិនិច្ឆ័យ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យចង់ឱ្យយើងរៀបចំខ្លួនទៅជួបព្រះអម្ចាស់ក្នុងពេលឆាប់ៗ។ I Thess 5:4 បាននិយាយថា “បងប្អូនអើយ អ្នករាល់គ្នាមិននៅក្នុងភាពងងឹតទេ សម្រាប់ថ្ងៃនោះ ធ្វើអោយអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលដូចចោរ។ Augustine បាននិយាយថា "ដឹងថាថ្ងៃដែលយើងជួបគ្នាជារៀងរាល់ថ្ងៃគឺជាថ្ងៃចុង

ក្រោយរបស់យើងក្នុងជីវិតទាំងមូលរបស់យើងហើយរបស់នៅដូច្នេះ" ។ Moody បាន
និយាយថា "ហេតុផលដែលថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើងមិនត្រូវបានជូនដំណឹងដល់យើងគឺ
សម្រាប់គាត់ធ្វើឱ្យយើងរស់នៅថ្ងៃនេះជាថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើង" ។ យើងគួររៀបចំខ្លួន
ដើម្បីជួបព្រះជាម្យ៉ាងរាល់ថ្ងៃ។

2. វត្ថុមានគឺជាឱកាសដើម្បីរស់នៅតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

យើងគួររស់នៅឱ្យមានតម្លៃក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ចក្នុងឱកាសដែលបានផ្តល់ឱ្យ។ វា
លាតត្រដាងអត្ថបទ ខទី ១៧ ពោលគឺ ០ ប៉ុន្តែត្រូវយល់ពីអ្វីដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
អម្ចាស់ជា។ “។ មានតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ប្រាប់យើងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអ
ម្ចាស់។ ហើយឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចនិយាយបានថាឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាគន្លង
នៃជីវិតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ បុរសនោះចាកចេញពីគន្លងទៅហើយ តើធ្វើដូចម្តេច
ទើបអាចរក្សាធម្មជាតិបាន? ខណៈដែលរថភ្លើងទុកចោលពីផ្លូវដែក តើវាគ្រោះថ្នាក់
ប៉ុណ្ណា? ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាច្បាប់ដែលគ្មានជីវិតទេ គឺជាសេចក្តីសញ្ញា
ដែលមានជីវិត។ ដូច្នេះ អ្នកដែលកាន់តាមពាក្យរបស់ខ្លួនត្រូវធានាថាគាត់នឹងបានពរពី
គាត់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់។ អ្វីដែលយើងរក្សាតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
អម្ចាស់មិនចប់ដូចការពិតដែលថាយើងតែម្នាក់ឯងទទួលបន្ទុកដ៏ធ្ងន់នោះទេ ប៉ុន្តែពរជ័យ
របស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានធានា។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរគិតថាពួកគេកាន់តាមព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ ជាគ្រឹះនៃជីវិតរបស់ពួកគេ។ ព្រះហស្តដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគាំទ្រគាត់។
n(Duet 33:27) ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដែលដឹងការពិតនេះពេញចិត្តនឹងការកាន់តាមព្រះ

បញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទំនុកតម្កើង 119:56 បានមានប្រសាសន៍ថា ពុំពរនេះបានធ្លាក់
មកលើទូលបង្គំ គឺបានកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ។ “, ទំនុកតម្កើង 119:72 មាន
ប្រសាសន៍ថា “ច្បាប់នៃមាត់របស់អ្នកគឺប្រសើរជាងចំពោះខ្ញុំ ជាងមាស និងប្រាក់រាប់ពាន់
ដុំ។ “។ ទំនុកតម្កើង 119:93 មានប្រសាសន៍ថា “ទូលបង្គំនឹងមិនភ្លេចច្បាប់របស់ព្រះអង្គ
ឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គបានប្រទានជីវិតមកទូលបង្គំដោយសារច្បាប់ទាំងនោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 របៀបដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមានជីវិត (អេភេសូរ ៥:១៥-២១)

1. ដើម្បីរស់នៅតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ (15-17)

ឧគម្ពីរ ១៧ ៉ូ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ TM មានន័យថា អំពើដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ។

1) ការយល់ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺសំខាន់។ បើអ្នកជឿយល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់ត្រូវការអ្វីដែលគាត់ប្រុងប្រយ័ត្ន និងអ្វីដែលគាត់មានប្រាជ្ញា។ បុរសដែលមានតណ្ហា ពេលខ្លះមិនគិតពីអ្វីដែលខ្លួនប្រយ័ត្ន ហើយអ្វីដែលខ្លួនមានប្រាជ្ញាជារឿងសំខាន់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេផ្តោតលើតែតណ្ហា។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន។ ខ ១៥, ១៧ ខ ២ បង្ហាញការពិតនេះ ទោះបីដំរីមួយក្បាលត្រូវបានគេមើលឃើញថាជារូងខ្លោងក៏ដោយ នៅពេលដែលវាឆ្លងកាត់លើស្ពាន គាត់បានស្តាប់សំឡេងខ្លះនៅក្នុងស្ពានដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ព្រោះវាចេញមកពីការភ័យខ្លាចអាចនឹងទម្លាក់ចុះក្រោមស្ពានដោយបំបែកវាសម្រាប់ទម្ងន់ជូនរបស់សត្វ។

តាមពិតជំនឿគឺជាប្រាជ្ញាមួយ។ មិនមែនជឿលើព្រះអម្ចាស់ដែលមិនអាចទៅរួចនោះទេ ប៉ុន្តែជឿលើព្រះដ៏មានប្ញទានភាព។ ខទី 8 បាននិយាយថាអ្នកជឿដូចជា "កុមារនៃពន្លឺ" ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរព្យាយាមយល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង។ អេភេសូរ 5:10 ចង្អុលទៅអ្នកនេះ ហើយនិយាយថា ៉ូ ហើយព្យាយាមយល់ពីអ្វីដែលគាត់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ TM ។ ពាក្យ ៉ូព្យាយាមស្វែងយល់TM មានន័យថា អ្នកជឿគួរ

ប្រតិបត្តិដោយមនសិការច្បាស់លាស់ ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះអម្ចាស់មួយជំហានម្តងៗក្នុង សកម្មភាពរបស់គាត់។

2) ជីវិតដែលត្រូវធ្វើដោយការយល់ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាជីវិតដ៏មាន តម្លៃដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីសន្សំពេលវេលា។

អ្វីក៏ដោយដែលយើងថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ គួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារត្នដ៏នៅអស់កល្ប ជានិច្ច។ (មថ. ៦:២០ លូក. ១៦:៩) ពេលវេលាដែលប្រើសម្រាប់ព្រះក៏គួរត្រូវបានផ្លាស់ ប្តូរទៅជារត្នដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ បុរសដែលប្រាថ្នាចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច (សាស្តា ៣:១១) គួររស់នៅក្នុងជីវិតដ៏មានតម្លៃ ដែលពេលវេលារបស់គេគួរត្រូវបានផ្លាស់ ប្តូរទៅជាពេលដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

ការពិតដែលថា "ខ្ញុំគ្មានពេលសម្រាប់ព្រះ" (1) វាមានន័យថាគាត់មិនអាចផ្តល់ពេល វេលាសម្រាប់ព្រលឹងរបស់គាត់បានទេ។ (២) មានន័យថា ជីវិតគ្មានការរស់។ ដូចជា មនុស្សជាច្រើនប្រើពេលវេលា ពួកគេមិនប្រើសម្រាប់ព្រះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ ពួកគេចាត់ ទុកពាក្យ អធិស្ឋាន™ ជាទូទៅ។ ដូចដែលការអធិស្ឋានគឺដើម្បីជួបព្រះ អ្នកជឿអធិស្ឋាន តិច ដោយមានអំណាចតិចបំផុត ហើយពួកគេអធិស្ឋានពាក្យដែលៗដែលនិយាយនៅលើ អាកាសថា កុំឱ្យមានភាពស្មោះត្រង់។ ជាពិសេសអ្នកទ្រឹស្តីច្រើនសិក្សាទ្រឹស្តីច្រើនមិនបន់ ស្រន់បើគេប្រើខួរក្បាល។ អ្នកទ្រឹស្តីបែបនេះធ្វើឱ្យពិភពនៃទ្រឹស្តីងងឹត។ ទេវវិទូដ៏ល្បី ល្បាញនៅលោកខាងលិចមិនស្តាប់សំឡេងតូចរបស់ព្រះទេហើយបានខ្ចាត់ខ្ចាយការ

បង្រៀនជាច្រើនជាមួយនឹងទស្សនវិជ្ជាគតប្រយោជន៍និងធ្វើឱ្យមនុស្សមានស្មារតី។ ជា
ការត្រឹមត្រូវដែលអ្នកទេវវិទ្យាមិនផ្ដោតទៅលើការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាគ្រូក្លែងក្លាយ។

2. មិនត្រូវស្រវឹងស្រាទេ តែត្រូវបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ខទី ១៨)

1) យើងអាចនិយាយបានថា ជំនឿគួរតែត្រូវបានអភិវឌ្ឍ។ ជំនឿគឺជាធាតុមូលដ្ឋានដើម្បី
ទទួលបានព្រះគុណមួយចំនួន។ ជំនឿគឺជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយព្រះ។ អ្នកជឿ
ជឿលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញច្រើនជាងអ្វីដែលមើលឃើញ ជឿលើការពិតថាព្រះជួយក្នុង
អនាគតច្រើនជាងបច្ចុប្បន្ន ជឿកាន់តែច្រើនក្នុងស្ថានភាពអាក្រក់ទាំងអស់ ហើយជឿលើ
រង្វាន់នៃព្រះនៃសេចក្ដីសុចរិតក្នុងពេលតែមួយ។ ពេលវេលា គាត់ជឿលើព្រះគុណដែល
ទ្រង់ប្រទានសេចក្ដីមេត្តាករុណាថែមទៀត។ ដោយសារសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះស្ថិត
នៅជារៀងរហូត។ (ទំនុកតម្កើង ១១៦) អ្នកជឿជឿលើឈើផ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងរឿង
ទាំងមូល។ គាត់ជឿលើឈើផ្កាងនៅពេលចាកចេញនៃសេចក្ដីជំនឿ ជឿលើឈើផ្កាង
បន្ទាប់ពីការរីកលូតលាស់របស់គាត់ ហើយគាត់ជឿលើឈើផ្កាងក្នុងការប្រយុទ្ធជាមួយនឹង
អំណាចនៃការមិនជឿជាមួយគ្នា។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់តែងតែដឹងថាខ្លួនគាត់ជាមនុស្សមាន
បាប ហើយគាត់ជឿជាក់លើព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាវិធីដែលអេប៊ីលបាន
សម្លាប់ចៀម ហើយថ្វាយដង្វាយដើម្បីបង្ហូរឈាមកូនចៀម ដំណាក់កាលដំបូងនៃសេចក្ដី
ជំនឿរបស់គាត់ ក្នុងន័យថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបតែងតែថ្វាយយញ្ញបូជានៃឈាម
ប៉ុន្តែការអ៊ុនបានថ្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដែលមានន័យថាគាត់ផ្ទាល់មិនមែនជាមនុស្សមានបាប
ហើយគាត់បានវាយតម្លៃខ្លួនឯងថាជាអ្នកមានគុណវុឌ្ឍិ។ ដល់ព្រះ ប៉ុន្តែវាជាកំហុសមួយ

យោងទៅលោកុប្បត្តិ 4:5 ដាវីឌបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយសម្តឹងមើលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីសម្រេចនូវបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ ទំនុកតម្កើង 138:8 បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញគោលបំណងរបស់ទ្រង់សម្រាប់ខ្ញុំ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំងបំផុតនឹងអើយ ចូរនៅស្ថិតស្ថេររហូតតទៅ កុំបោះបង់ចោលកិច្ចការដែលព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើយ។

ឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែត្រូវបានធ្វើតាម។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យទេដែលទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សសុចរិតដែលមានអំពើត្រឹមត្រូវជាច្រើន។ ដោយសារព្រះមានព្រះជន្មរស់ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងមនុស្សដែលមានជីវិត។ នោះគឺទោះបីជាគាត់មានអាយុខ្លីក៏ដោយ ខណៈដែលគាត់ក៏ម្តងមួយៗ ព្រះក៏ពេញចិត្តគាត់។ អ្នករស់នៅបែបនោះមិនមែនជាអ្នកដែលគោរពតាមវត្ថុពិសេសណាមួយដោយវិវាទនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញគឺត្រូវស្តាប់បង្គាប់ដូចកូនក្មេងក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ លោកសាំយូអែលមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយជាខ្លាំងចំពោះតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា ដូចជាការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឬ? មើល ចុះ ការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងយញ្ញបូជាហើយស្តាប់ជាងខ្លាញ់ចៀម™។ (១សាំ ១៥:២២)

2) ភាពស្មោះត្រង់ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់គួរតែមាន។ ព្រះគង់ជាមួយនឹងអ្នកដែលគួរឱ្យទុកចិត្ត។ (យ៉ូហាន ២:២៤-២៥) ប្រសិនបើអ្នកជឿទទួលបានកិត្តិយសពីព្រះ គាត់គួរតែតទល់នឹងអំពើបាបរហូតដល់ថ្ងៃទី៣។ ដូច្នេះ ហេព្រើរ ១២:៤ បង្រៀនថា យើងត្រូវតទល់

នឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្ខំរណាម។ ភាពស្មោះត្រង់មានលក្ខណៈពិសេសមិនបញ្ឈប់រឿង
ល្អរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

3) គាត់គួរតែបំពេញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងដោយការអធិស្ឋាន។ សេចក្តីជំនឿ
ការគោរពប្រតិបត្តិ និងភាពស្មោះត្រង់ ដែលការលើកឡើងខាងលើ គឺជាលក្ខខណ្ឌដ៏ល្អ
ដើម្បីទៅដល់ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងមិនគួរភ្លេចថា បីយ៉ាងដែលកើត
ចេញពីព្រះគុណនៃព្រះ។ ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណបែបនេះ យើងគួរមានភាពពេញ
លេញនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងភាពពេញលេញនៃការអធិស្ឋាន ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការថ្វាយបង្គំចំពោះមាតាបិតា (អេសាយ ៦:១-៣)

គ្រិស្តបរិស័ទបានសង្កត់ធ្ងន់លើភាពកតញ្ញរបស់កូនចំពោះមាតាបិតាហើយបង្រៀនវា។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញមេរៀនជាច្រើន និងឧទាហរណ៍ជាច្រើន។ សុភាសិត 6:20-21 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើកូនអើយ ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ឪពុក ហើយកុំបោះបង់ការបង្រៀនរបស់ម្តាយឡើយ។ ចងពួកគេនៅលើបេះដូងរបស់អ្នកជានិច្ច; ចងពួកវាជុំវិញករបស់អ្នក។ សុភាសិត 10:1 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើកូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុករីករាយ ប៉ុន្តែកូនប្រុសល្ងង់ធ្វើឲ្យម្តាយកើតទុក្ខ។ សុភាសិត ១៥:២០ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើកូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុករីករាយ

ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ម្នាក់មើលងាយម្តាយខ្លួន™។ សុភាសិត 23:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើសូមឲ្យឪពុកម្តាយបានរីករាយចុះ! សូមឲ្យនាងដែលបានសម្រាលអ្នករាល់គ្នាបានរីករាយចុះ™។

ការដែលកូនគោរពមាតាបិតា ជាទីបំផុតគោលការណ៍ដែលខ្លួនខ្ញុំគោរពខ្លឹមសារ។ ពាក្យជាច្រើនដែលគោរពសិទ្ធិអំណាចចេញពីបទគម្ពីរ។ រ៉ូម 13:7 មានបន្ទូលថា៖ បំរើត្រូវសងរាល់អ្វីដែលជំពាក់គេ ពន្ធដល់អ្នកណាដែលជំពាក់ពន្ធ ចំណូលដែលជំពាក់ គោរពអ្នកដែលជំពាក់ គោរពអ្នកដែលជំពាក់កិត្តិយស™។ ហើយយូដាស 1:8 បាននិយាយថា មនុស្សខុសឆ្គងមើលងាយអំណាច។ ក្នុងនាមជាអ្នកគោរពបូជាត្រូវបានប្រាប់ពីសកម្មភាពដើម្បីគោរពសិទ្ធិអំណាច ទីបំផុតវាកើតឡើងនូវគំនិតនៃការគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះដែលជា

ប្រភពនៃអ្វីៗទាំងអស់។ លទ្ធិខុងជឺ មិនបានរំកិលព្រឹក្សាការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការគោរពបូជាទេ ប៉ុន្តែក្នុងន័យថា លំដាប់នៃសង្គមទូទៅចេញមកក្រៅនោះ វាបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា “សកម្មភាពនៃការគោរពបូជាជាគ្រឹះនៃគុណធម៌”។ ដូច្នេះហើយបានជាមានប្រសាសន៍ដូចខាងក្រោមថា “អ្នកបម្រើមាតាបិតាមិនក្រអឺតក្រទមនឹងតំណែងថ្នាក់លើឡើយ”។ () "គាត់មិនធ្វើឱ្យមានការភ័ន្តច្រឡំនៅកៅអីទាបពេកទេ" ។ () មិត្តក៏មិនឈ្មោះគ្នាដែរ™។ ()

ប៉ុន្តែ គ្រិស្តសាសនា បង្រៀនអំពីការគោរពបូជាតាមគោលការណ៍នៃនិក្ខេបបទ នៅទីនេះនៅចំណុចនៃការគោរពបូជា គោលការណ៍របស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានអះអាងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ សេចក្តីពិតរបស់សាសនាគ្រិស្តនេះបង្រៀន តួតស៊ីលធម៌របស់មនុស្សត្រូវបានអះអាងដោយព្រះ ចលនានៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវបានពង្រឹងបន្ថែមទៀត។ ទោះជាគោលការណ៍មនុស្សមិនគ្រប់គ្រងលើចលនានៃរាជាណាចក្រព្រះក៏ដោយ ក៏វាមានជាច្បាប់មួយនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។

ដូច្នេះ បើអ្នកណាមិនកាន់តាមគោលការណ៍មនុស្សទេ អ្នកនោះនឹងទម្លាយច្បាប់នៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ហើយតាមនោះអ្នកនោះនឹងលះចេញពីគោលការណ៍នៃនគរព្រះ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 1 4:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប្រសិនបើអ្នកណាថាខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះ™ ហើយស្អប់បងប្អូនខ្លួន អ្នកនោះជាអ្នកកុហក។ ដូច្នេះអ្នកណាមិនស្រឡាញ់បងប្អូនដែលខ្លួនបានឃើញ នោះមិនអាចស្រឡាញ់ព្រះដែលខ្លួនមិនបានឃើញឡើយ។ “។ បន្ទាប់មកគោលការណ៍របស់មនុស្សមានសម្រាប់គោលការណ៍នៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។

ម្យ៉ាងទៀត វាមានសម្រាប់ជំនួយដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ ក្នុងន័យនេះ ការមិនគោរពកោតខ្លាចជាអំពើបាបដ៏ធំ។ វិវរណៈ 20:9 មានបន្ទូលថា៖ បើហើយគេបានដើរឡើងលើវាលទំនាបនៃផែនដី ហើយឡោមព័ទ្ធជំរំនៃពួកបរិសុទ្ធ និងទីក្រុងជាទីស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែភ្លើងបានធ្លាក់ចុះពីលើមេឃ ហើយបានឆាបឆេះពួកគេ™។ នៅក្នុងការសរសេរបែបបូកបូរណណែក Hwou Kyung បាននិយាយថា "មានអំពើបាបចំនួន 3000 ដែលត្រូវទទួលទោសចំនួន 5 ក្នុងចំណោមពួកគេ ភាពមិនស្មោះត្រង់គឺជាអំពើបាបដ៏ធំបំផុត" ។ () ថ្វីត្បិតតែពាក្យនៃលទ្ធិខុងជឺនេះខុស ព្រោះវាជាចំណុចកណ្តាលរបស់មនុស្សក៏ដោយ ក៏ត្រឹមត្រូវដែរ ដែលការមិនប្រកាន់សាសនា ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាអំពើបាបដ៏ធំ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ (អេភេសូរ ៦: ១១-១២)

1. យើងគួរតែជួបប្រទះទៅក្នុងជំរុំដ៏រឹងមាំរបស់អារក្ស។

អត្ថបទជាភាសាក្រិច (μεθοδεις) នៃពាក្យ ០ គ្រោងការណ៍នៃអារក្ស។ “ មានន័យថា ប្រព័ន្ធនៃផែនការមិនពិត។ ពាក្យមួយឃ្លានេះបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អារក្ស។ ចរិតលក្ខណៈជាប្រព័ន្ធមិនមែនជាផលិតផលគ្រោះថ្នាក់ទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ប៉ុលក៏ត្រូវបានវាយប្រហារដោយការល្អានពាននៃប្រព័ន្ធមិនពិត ហើយបានទទួលសោកថា៖ ០ ដ្បិតខ្ញុំមិនបានធ្វើការល្អដែលខ្ញុំចង់បានទេ ប៉ុន្តែអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់បាន គឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបន្តធ្វើ។ “។ (រ៉ូម ៧:១៩) កិច្ចការរបស់អារក្សធ្វើដោយបញ្ញាដ៏ខ្ពស់ដូចជា រឿងនោះ។ ការងាររបស់បុរសមានអ្វីដែលត្រូវដឹងដូច្នេះ។ លោក Barth បាននិយាយថា “គ្មានអ្វីមួយចំពោះអ្វីមួយឡើយ គឺមិនពិតទៅជា រឿងពិត”។ ប៉ុន្តែមិនបាននិយាយពីចរិតលក្ខណៈរបស់គាត់។ គាត់មិនបាននិយាយដូចនឹងបទគម្ពីរនោះទេ។ Paul Tillich ក៏បដិសេធពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អារក្ស ប៉ុន្តែមិនមែនជាមនុស្ស។ (R. Killen, The Ontological Theology, ទំព័រ 178) នេះក៏ជាអាកប្បកិរិយាដូចគ្នាដូចជាលោក Barth ហើយបានប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ។

តាមពិត អារក្សមិនមែនជាអ្នកបើកបង្ហាញទេ ហើយជាមនុស្សដែលស្ថិតក្នុងភាពងងឹត ហើយលាក់អត្តសញ្ញាណរបស់វាជានិច្ច។ បុរសស្រឡាញ់បុរសមិនស្គាល់គាត់ហើយ

និយាយថាគាត់មិនមាន។ ដោយសារបុរសយល់ច្រឡំថា បុរសនោះមិនមានទេ វាអាចធ្វើឱ្យបុរសមានសកម្មភាពបានយ៉ាងល្អ ។ ដោយសារគាត់លាក់អត្តសញ្ញាណគាត់ពីបុរសណាស់ដែលត្រូវអធិប្បាយអធិប្បាយបុរសនោះ។ សកម្មភាពដែលបានគ្រោងទុក គឺជាការបញ្ឆោតអ្វីទាំងអស់ គឺគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាបុរសដែលគ្របដណ្តប់ដោយទេវតានៃពន្លឺ។ (កូរិនថូសទី២ ១១:១៤) ពេលគាត់ល្បងម្ចាស់របស់យើង គាត់បានប្រើបទគម្ពីរ។ ហើយពេលដែលបុរសនោះអនុវត្តការងារល្អ បុរសនោះក៏ល្បងគាត់ឱ្យក្លាយជាមនុស្សលាក់ពុត។ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានសាបព្រោះគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ប៉ុន្តែបុរសនោះសាបព្រោះស្រងៃ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះចំពោះស្នាដៃរបស់គាត់គឺភ្ជាប់ហើយផ្តល់ការល្បងតាមចរិត។ បុរសនោះបានល្បងយូរជាងស្រឡាញ់ប្រាក់ក្នុងតំបន់ ហើយបានលក់ព្រះអម្ចាស់ ដោយប្រើហ្វូងមនុស្សរបស់ពេត្រុស គាត់បានធ្វើឱ្យពេត្រុសបដិសេធព្រះអម្ចាស់បីដង។ ដំបូងឡើយ បុរសនោះបានល្បងប្រពន្ធរបស់អ័ដាម គឺអេវ៉ាឱ្យបង្កើតប៉ុស្តិ៍ដើម្បីល្បងអ័ដាមដើម្បីបំផ្លាញយូប គាត់បានបង្កើតប្រពន្ធរបស់យូបជាប៉ុស្តិ៍។ ភរិយារបស់យូបបានដាក់បណ្តាសាលោកយូបថា៖ បំបន្ទាប់មកប្រពន្ធរបស់គាត់និយាយទៅគាត់ថា៖ បំបៅអ្នកនៅតែរក្សាចិត្តស្មោះត្រង់ឬ? ជេរព្រះហើយស្លាប់ទៅ™។ (យ៉ូប ២:៩)

ភ័ស្តុតាងផ្សេងទៀតចំពោះអារក្សត្រូវបានបង្ហាញថា "ប្រឆាំងនឹងអ្នកគ្រប់គ្រង ប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ ប្រឆាំងនឹងអំណាចលោហធាតុលើភាពងងឹតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រឆាំងនឹងកងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ នៅក្នុងខ 12. ក្នុងចំណោមពាក្យនេះ ពាក្យ "អ្នកគ្រប់គ្រង" (τὰς ἀρχάς) មានន័យថា ភាពជាព្រះអម្ចាស់ ដែលនឹងក្លាយ

ទៅជាប្រព័ន្ធ "អាដាធរ" (ἄδωστας) មានន័យថា អ្នកដែលមានអំណាច ប្រជាជននេះគឺ ជាវិញ្ញាណអាក្រក់ដែលគ្រប់គ្រងដោយអារក្ស។ ដោយសារលេខនេះគឺជាពហុវចនៈ យើង អាចដឹងថាចំនួននោះមានច្រើន។ ពាក្យខាងក្រោមពាក្យនេះចង្អុលវាថាជា "អំណាច លោហធាតុ" ។ លេខគឺច្បាស់ណាស់។ នៅពេលដែលបុរសធ្វើការទៅតាមស្ថានភាពជា ច្រើនរបស់បុរសម្នាក់ៗ យើងអាចដឹងថាចំនួនមានច្រើន។ ពាក្យ ០ នៅស្ថានសួគ៌ TM (ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ។) ចង្អុលទៅទីតាំងខាងវិញ្ញាណនៃពួកជំនុំ (អេភេសូរ ១:៣) ដែល អារក្សលុកលុយចូលទៅក្នុងកន្លែងនៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ដែលសាសនាចក្រទទួល និង បំផ្លាញ។ ហើយបុរសនោះក៏ត្រូវបានគេហៅថាជា "វិញ្ញាណអាក្រក់" ដែលវាពិបាកដែល បុរសនោះទាក់ទងទៅ។ ដូចនេះដែរ សកម្មភាពប្រយុទ្ធរបស់អារក្សមានអំណាចដ៏អាក្រក់ ដែលដៃមនុស្សមិនអាចប៉ះបាន។ សារកប៉ុលមិនប្រយុទ្ធជាមួយនឹងវត្ថុរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែប្រយុទ្ធជាមួយនឹងវត្ថុនៃអារក្ស ហើយគាត់បានបង្ហាញថា ជ័យជំនះទាំងអស់គួរតែត្រូវ បានសម្រេចនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណនៅទីនេះយ៉ាងច្បាស់។

អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទគួរតែទទួលស្គាល់ថាពួកគេធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណជាមួយនឹងសត្រូវ ដ៏អាក្រក់ ហើយពួកគេគួរតែទទួលស្គាល់ម្តងទៀតនូវការពិតដែលថាដើម្បីយកឈ្នះលើ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណនេះត្រូវតែជាបេសកកម្មដែលគាត់បានទទួល។

2. ដំណោះស្រាយរបស់យើង។

ដោយសារសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណជាសង្គ្រាម យើងគួរតែលះបង់ជីវិតរបស់យើងចំពោះវា ហើយយើងក៏គួរតែទំនោរទៅរកវាដោយអស់ពីចិត្ត។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូ មានប្រសាសន៍ថា មានតែអ្នកណាដែលលះបង់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទើបអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌បាន។ (ម៉ាថ. ១១:១២) យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ ជាចម្បង។ ដូច្នេះ លោក Richard Baxter បាននិយាយថា “ការអធិប្បាយគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដូចជារឿងដែល មនុស្សស្លាប់និយាយទៅកាន់មនុស្សស្លាប់ ហើយគួរតែធ្វើដោយបេះដូងនៃភាពតានតឹង ដែលដូចជាគាត់គ្មានឱកាសដើម្បីអធិប្បាយនៅថ្ងៃអនាគត”។

បន្ទាប់មកជាក់ស្តែងឥឡូវនេះនៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ តើយើងអាចយកឈ្នះវាដោយ របៀបណា? ចូរយើងពិនិត្យមើលអារក្ស និងស្ថានភាពយោធារបស់វានៅក្នុងអត្ថបទ។

- 1) បុរសមាន "អ្នកគ្រប់គ្រង" និង "អាជ្ញាធរ" អំណាចដ៏អាក្រក់អាចយកឈ្នះបាននៅ ពេលយើងក្រោកឈរឡើងនៅក្នុងដែរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ទំនុកដំកើង ១២៤:១-២, កូល ២:១៥ វិវរណៈ ១៧:១៤)
- 2) បុរសត្រូវបានហៅសម្រាប់ "ភាពងងឹត" យើងអាចយកឈ្នះបានដោយការប្រកាសព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (វិវរណៈ ១២:១១)
- 3) បុរសត្រូវបានហៅសម្រាប់ "អំណាចលោហធាតុ" អ្នកជឿអាចយកឈ្នះបានដោយជំនឿ។ (១ពេត្រូស ៥:៩ ១ យន ៥:៤)

4) សម្រាប់បុរសត្រូវបានហៅឱ្យ "នៅស្ថានសួគ៌" អ្នកជឿអាចយកឈ្នះបានដោយជំនឿ។
(កូល ៣:២)

5) ហើយបុរសក៏ត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើអំពើអាក្រក់ អ្នកជឿឈ្នះវាដោយការប្រតិបត្តិសេចក្តី
ល្អ។ (រ៉ូម ១២:២១) អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកគួរធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណក្នុងស្ថានភាព
ណាក៏ដោយ គឺធ្វើដោយភក្តីភាពនិងសេចក្តីស្រឡាញ់។

6) ហើយបុរសត្រូវបានហៅសម្រាប់ "វិញ្ញាណ" ដូចដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានប្រតិបត្តិជីវិត
ខាងវិញ្ញាណដោយស្មោះត្រង់ពួកគេអាចយកឈ្នះវាបាន។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលពួកគេ
ទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកគេបានយកឈ្នះអារក្ស។ (យ៉ូហានទី១ ៤:៤)

អាថ៌កំបាំងដើម្បីទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងខ្លួនយើងក្លាយទៅជាដោយការយក
ជីវិតពិតទៅគោរពព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ជាជាងរបស់លោកិយ។ ជាពិសេសនៅពេល
ដែលយើងទំនោរចូលទៅក្នុងព្រះ ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីសង្គ្រោះ ជាដើម
ច្រើនជាងសម្ភារៈនៃពិភពលោក។ ជាពិសេស នៅពេលដែលយើងបេះដូងរបស់យើង
ទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ វាអាចទៅរួច។
ដ្បិតអ្នកជឿបានកើតជាថ្មីដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គាត់មានធាតុរួមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃ
បទគម្ពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អំពីអារក្ស (អេភេសូរ ៦:១១-១២)

1. តើអារក្សជាអ្វី?

អារក្សគឺជាព្រះអាក្រក់មើលមិនឃើញ។ យើងជាមនុស្សល្ងង់ដែលមើលងាយរបស់ដែលមើលមិនឃើញ ហើយមិនអើពើ។ យើងគួរដឹងថាអ្វីៗដែលបានបើកបង្ហាញគឺជាលទ្ធផលនៃអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ នៅពេលដែលយើងមើលមុខរបួសដែលឆ្គងមេរោគរបស់យើងយើងដឹងពីប្រភេទនៃខ្លះ។ វាត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យសាកសពកោសិកាសង្គមដើម្បីធ្វើជាលទ្ធផលនៃការប្រយុទ្ធរបស់ពួកគេជាមួយនឹងមេរោគនៃខ្លះ។ ទោះបីយើងមិនអាចមើលឃើញថាជាការឆ្លងកើតឡើងក៏ដោយ ក៏សង្គ្រាមបានកើតឡើង។ យើងដឹងពីមេរោគនៃការប្រោះ។ ថ្វីត្បិតតែយើងមើលមិនឃើញដោយភ្នែកក៏ដោយ វាគឺជាមេរោគដែលកើតជំងឺផ្តាសាយ ដូចជាផ្តាសាយ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលយើងគិតពីពិភពខាងវិញ្ញាណ យើងអាចដឹងថាសកម្មភាពខាងវិញ្ញាណដើម្បីផ្តល់ពីភាពសុចរិតតាមរយៈរោគសញ្ញា។

ជាឧទាហរណ៍ យើងមិនអាចបដិសេធអំណាចដើម្បីធ្វើឱ្យយើងបដិសេធនៅក្នុងយើងទេ ទោះបីជាយើងដឹងថាវាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការរក្សាជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។ លើសពីនេះទៅទៀត ភស្តុតាងនៃព្រះអាក្រក់ដើម្បីគ្រប់គ្រងពិភពលោកខាងវិញ្ញាណជាមួយនឹងចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលថានៅពេលដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទអធិស្ឋានដល់ព្រះសម្រាប់អារក្សចូលបុរសនោះអារក្សត្រូវបានបណ្តេញចេញ។ ពេលចិនបុរសនោះហៅថា Gui ត្រូវអារក្សចូល នោះអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកបានមក

សួរគាត់ថា “តើអ្នកស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទទេ? គាត់ឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្តែគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃគ្រប់ទាំងអស់។ ឥឡូវខ្ញុំចេញទៅហើយមិនត្រឡប់មកវិញទេ™។ បុរសនោះបានយកចិត្តទុកដាក់។ នៅឯស្រុក Yeoun Ju ក្នុងប្រទេសចិន អ្នកជឿម្នាក់ឈ្មោះ Ju Ji Ching បានទៅសួរសុខទុក្ខស្រ្តីដែលមានវិញ្ញាណបិសាច ហើយបានបញ្ជាថា "ចេញទៅ" ស្រ្តីនោះបានឆ្លើយថា "តើអ្នកជានរណា?" បន្ទាប់មក Ju Ji Ching មានការថប់បារម្ភចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ លុតជង្គង់ចុះអធិស្ឋានយ៉ាងភ្លៀវភ្លាទៅកាន់ព្រះដោយញើសហូរ អារក្សត្រូវបានចាកចេញ។ ដូចដែលយើងឃើញពួកវា អារក្សដឹងពីអត្ថិភាពរបស់ព្រះ ហើយខ្លាចទ្រង់ ហើយញាប់ញ័រ។ (យ. ដ្បិតអារក្សជាអ្នកបោកបញ្ឆោត វាចូលចិត្តថាយើងមិនអើពើនឹងការពិតរបស់វា ដោយបុរសនោះមិនឃើញអារក្ស គាត់គិតថាសុវត្ថិភាព។ វាដូចជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់សត្វអុក។ សត្វអុកត្រូវបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់ វាបានដាក់ក្បាលវាចូលទៅក្នុងដី ដែលវាបោះខ្លួនទៅនឹងគ្រោះថ្នាក់។ ប្រសិនបើបុរសនោះយកសុវត្ថិភាពដោយសារគាត់មិនឃើញគាត់ នោះគឺជាសកម្មភាពដើម្បីទម្លាក់ខ្លួនទៅអារក្ស។

2. នៃការយកឈ្នះអារក្ស

ពេត្រុសទី 5: 9 បាននិយាយថា “ចូរទប់ទល់នឹងគាត់ ចូររឹងមាំក្នុងជំនឿរបស់អ្នក”។ ដើម្បីពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ™ គឺការតាំងចិត្តខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែ ចូរបន្ទាបខ្លួនចុះក្រោមព្រះហស្តដ៏មហិមារបស់ព្រះ™។ (ពេត្រុសទី១ ៥:៦) គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះទាំងស្រុង ហើយថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ។ យើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកណាម្នាក់ និងព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ យើងជាអ្នកបម្រើរបស់អារក្ស ឬជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងមិនមានតំបន់ការពារ

ទេ។ បើយើងក្លាយជាអ្នកបំរើ នោះយើងគួរតែក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះ។ អារក្សមិន ឈប់សម្រាក ហើយចូលមកក្នុងយើង ហើយគ្រប់គ្រងយើងទេ។ បុរសនោះមិនចុះចូល នឹងព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុងទេ គួរតែដឹងថាមានកៅអីដែលអារក្សអាចចូលបាន។

នៅពេលដែលយើងលះបង់រូបកាយ និងព្រលឹងរបស់យើងចំពោះព្រះ នោះអារក្សមិនអាច ចូលទៅក្នុងយើងបានទេ។ បន្ទាប់ពី Francis បានថ្វាយខ្លួនគាត់ ទ្រព្យសម្បត្តិ និងព្រលឹង ដល់ព្រះដោយអស់ពីចិត្ត គាត់មានអំណរពេញ។ បើយើងដឹងថាខ្លួនយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ យើង ហើយត្រូវគេដុតបំផ្លាញចោល យើងមិនមានអំណរពិតទេ។ ពីព្រោះនៅពេលនោះ យើងមិននៅក្នុងដែនរបស់ព្រះ។ ទីបំផុតជីវិតរបស់យើងមានពេលដែលយើងដាក់អ្វីៗទាំង អស់ទៅក្នុងដែនរបស់ព្រះ។ វាគឺជាពេលដែលយើងស្លាប់។ ព្រោះបុរសនោះនៅតែរឹងរូស ដោយមិនស្តាប់បង្គាប់ជាបន្តបន្ទាប់កាលស្លាប់ទៅ ទីបំផុតក៏ចូលទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ជាទុក្ខ។ មុនយើងស្លាប់ នៅគ្រាដំបូង យើងគួរលះបង់ចំពោះព្រះ

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ (អេសាយ ៦:១៣-២០)

ពាក្យ បំពានដែកពេញរបស់ព្រះ™ មានន័យថា បំគ្រឿងសឹកពេញដែលព្រះធ្វើ™ នៅពេលដែលយើងពាក់អាវនេះ យើងអាចយកឈ្នះអាវក្ស និងសម្រេចគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។ (ខ ១៣ ខ) តើពួកគេជាអ្វី?

1. ដើម្បីយកខ្សែក្រវ៉ាត់នៃសេចក្តីពិត

ពាក្យ បំសេចក្តីពិត™ អាចមកជាកន្លែងដំបូងក្នុងការពាក់គ្រឿងសឹកពេញដែលព្រះបានបង្កើត។ ព្រោះនៅទីនេះ “សេចក្តីពិត” មានន័យថា ភាពស្មោះត្រង់ បើគ្មានវាទេ ព្រះគុណទាំងអស់ (គ្រប់ផ្នែកនៃគ្រឿងសឹក) ដែលព្រះប្រទានឱ្យ មិនអាចរក្សាបានឡើយ។ ភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគឺជាគុណសម្បត្តិជាមូលដ្ឋានដើម្បីប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះ។ បុរសស្មោះត្រង់គឺជាអ្នកទទួលស្គាល់ថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់។

ភាពស្មោះត្រង់គឺជាជីវិតរបស់គ្រូគង្វាល។ បន្ទាប់មក គ្រូគង្វាលមិនលះបង់ការឆ្គងកាត់ទេ ជួនកាលពួកគេផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទាំងអស់ទៅក្នុងភាពលាក់ពុតយ៉ាងច្រើន។ ពុតត្បូតអធិប្បាយឱ្យនិយាយអ្វីមួយដោយមិនមានចិត្តក្តៅក្រហាយ ការអធិស្ឋានខាងក្រៅដែលផ្តាច់ចិត្តត្រចៀករបស់មនុស្សជាងពួកគេអធិស្ឋានដល់ព្រះរស់ក្នុងទីស្ងាត់កំបាំង និងសកម្មភាពខ្លះដើម្បីផ្តាច់ចិត្តបុរសដោយមិនខ្វល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ (ដើម្បីប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណ) អំពើបាបកម្មបិទបាំងការលាក់ពុតនៅក្នុងគ្រូគង្វាល។ គ្រូគង្វាលមានទំនួលខុស

ត្រូវក្នុងការស្គាល់បុរសឱ្យបានស៊ីជម្រៅ និងស្រឡាញ់ពួកគេយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ គាត់មាន
អាកប្បកិរិយាស្រលាញ់បុរសដែលបានមកលេងគាត់រហូតដល់ជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបាន
បោះចោល។ នៅពេលដែលគ្រូគង្វាល McChen ឡើងលើវេទិកាដើម្បីអធិប្បាយ
សមាជិកក្រុមជំនុំស្រុកទឹកភ្នែក។ ដូចដែលសមាជិកព្រះវិហារ និងគ្រូគង្វាលបានទាក់ទង
គ្នាទៅវិញទៅមក។

គ្រូគង្វាលដែលមិនស្មោះត្រង់ជឿលើកលល្បិចនយោបាយតែមិនជឿលើព្រះ។ ចរិត
នយោបាយនិយាយថាស្រលាញ់អ្នកដទៃ តែតាមពិតគាត់ប្រើមនុស្សព្រោះមិនប្រព្រឹត្តអំពើ
បាបដោយស្មោះត្រង់ គ្មានចិត្តខូចចិត្ត ព្រោះមិនស្មោះមិនបរិសុទ្ធមើលមិនឃើញ។ ព្រះ។
ដ្បិតគាត់មិនពឹងលើព្រះអស់ពីចិត្តទេ គាត់ក៏គ្មានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ។ គ្រូ
គង្វាលដែលមិនស្មោះត្រង់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការធ្វេសប្រហែសជីវិតជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន
របស់គាត់។ ប្រសិនបើគាត់ដឹងថា សេចក្តីសង្គ្រោះមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ហើយ
ស្ថាននរកគឺគួរឱ្យរន្ធត់ តើគាត់ផ្ទាល់មិនអាចទទួលយកការអធិស្ឋានដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងការ
ប្រែចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដោយរបៀបណា? នៅពេលដែល Whitefield ដ៏អស្ចារ្យបាន
រៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ ដោយមិនមានសញ្ញា

2. ដើម្បីភ្ជាប់បាននៃភាពសុចរិត។

ពាក្យថា “សេចក្តីសុចរិត” មិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធនឹងទេ តែជា
សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បើមនុស្សមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន នោះមិនអាចយក

ឈ្នះអារក្សបានឡើយ។ ឬទោះបីជាគាត់មានភាពសុចរិតមួយឬពីរនៃផ្នែកសីលធម៌របស់គាត់ក៏ដោយក៏មានកំហុសនិងកំហុស។ . (គឺ ៦៤:៦) សេចក្តីសុចរិតដើម្បីយកឈ្នះអារក្សគឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបានប្រាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកថា៖ ប៉ុន្តែត្រូវពាក់លើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយកុំឱ្យសាច់ឈាមបំពេញតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វាឡើយ™។ (រ៉ូម ១៣:១៤

3. ដើម្បីយកស្បែកជើងដោយរបស់ដែលរៀបចំដោយដំណឹងល្អនៃសន្តិភាព។

ពាក្យ បំណឹងល្អនៃសន្តិភាព™ គឺជាបំណឹងល្អដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ។ អត្ថន័យនៃ "ការត្រៀមខ្លួនដែលបានផ្តល់ឱ្យ" គឺជាការពិតដែលថាគ្រាន់តែបេះដូងដើម្បីឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយព្រះគឺជាគ្រឹះពេញលេញដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយអារក្ស។ អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងអារក្ស គឺជាអ្នកប្រយុទ្ធនឹងព្រះ ហើយអ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ ជាអ្នកប្រយុទ្ធនឹងអារក្ស។ អ្នកដែលទទួលបានសន្តិភាពក្នុងចិត្តជាមួយព្រះអាចលះបង់អំណាចរបស់ខ្លួនដើម្បីវាយប្រហារអារក្សអស់ពីចិត្ត។ បើគ្មានសន្តិភាពក្នុងចិត្តធ្វើម៉េចទៅមុខ? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ មិនមានជំរៅដែលអារក្សអាចចូលទៅក្នុងខ្លួនបានទេ។ នេះគឺជាអាកប្បកិរិយានៃការការពារពេញលេញបំផុត។ ភីលីព 4:7 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបើយសេចក្តីសុខសាន្តនៃព្រះ ដែលលើសជាងការយល់ដឹង នោះនឹងការពារចិត្តនិងគំនិតរបស់អ្នកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ™។

រឿង “ស្បែកជើងសម្រាប់ជើងរបស់អ្នក” គឺទាក់ទងនឹងការដើរសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹង
ល្អ។ គម្ពីរបានចែងថា ជើងរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺស្អាត។ (រ៉ូម ១០:១៥)

4. ដើម្បីយកខែលនៃសេចក្តីជំនឿលើគ្រប់រឿងទាំងអស់។

ពាក្យថា “គ្រប់កាលៈទេសៈ” បង្ហាញថា ពាក្យខាងលើគួរភ្ជាប់មកជាមួយខ្លះៗ ហេតុផល
ដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានហៅថា ជំនឿ ខែល TM គឺសម្រាប់ការពិតដែលថាសេចក្តីជំនឿដែល
ជឿលើព្រះគ្រីស្ទទទួលបានអំណាចនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយយកឈ្មោះការល្អរបស់អារក្ស។ វា
បាននិយាយថា ជំនឿយកខែលនៃសេចក្តីជំនឿឡើង TM វាច្បាស់ណាស់ថា សេចក្តីជំនឿ
ចេញពីចិត្តខ្ញុំ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រទានចេញពីខាងក្រៅ។ តើយើងអាចយកជំនឿមកលើយើង
ដោយរបៀបណា? វាស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ពាក្យថា
“ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ និងការស្តាប់តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទ។ (រ៉ូម ១០:១៧)។

នៅពេលយើងពិនិត្យមើលដំណើរការដែលសេចក្តីជំនឿចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាមាន
ដូចខាងក្រោម។

១) វាមានន័យថា សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា សម្រាប់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតមានបន្ទូលថា យើងអាចត្រូវបានគេ
ជឿលើវា។

២) មានន័យថា សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការពិតដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញការពិតនៃព្រលឹង ហើយវាយវា។ បេះដូងដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍វាមានជំនឿ។ ហេព្រើរ 4:12-13 បាននិយាយថា “ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺរស់នៅ ហើយសកម្ម មុតជាងដាវមុខពីរណាក៏ដោយ ចាក់ទម្លុះដល់ការបែកគ្នានៃព្រលឹងនិងវិញ្ញាណ នៃសត្វកំ និងខ្លួនឆ្អឹង ហើយស្គាល់គំនិត និងចេតនារបស់ បេះដូង។ ហើយគ្មានសត្វណាម្នាក់កំបាំងពីភ្នែករបស់វាឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់នៅអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែករបស់វា ដែលយើងត្រូវចាត់ទុក™។

៣) វាមានន័យថា សេចក្តីជំនឿចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ លើសពីនេះទៅទៀតអ្វីដែលសំខាន់គឺការដែលអ្នកស្តាប់ដើម្បីទទួលបានជំនឿ។

5. ដើម្បីយកម្នាក់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ

ពាក្យថា ម្នាក់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ បំពេញជាបានពោលថា ម្នាក់សុវត្ថិភាពនៃសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ™។ (ថៃស្យាទី១ ៥:៨) សេចក្តីសង្ឃឹមនេះគឺជាភាពមិនប្រាកដប្រជាហើយព្រះគ្រីស្ទបានរៀបចំរួចហើយដើម្បីសម្រេចបានយ៉ាងប្រាកដនៅថ្ងៃអនាគត។ (ថៃស្យាទី ១ ៥:៩-១០) ដូច្នេះ Moody បាននិយាយថា “យោងទៅតាមពាក្យរបស់ I John ក្នុងន័យថាអ្នកដែលនឹងក្លាយជាកូនរបស់ព្រះមានការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បាននិយាយពាក្យថា “ដឹង” ម្តងហើយម្តងទៀត។ . ការដែលអ្នកជឿមានការធានាពីសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺមិនមានភាពក្រអឺតក្រទមទេ ព្រោះគាត់មិនមានការធានាបែបនេះ វាជាភាព

ក្រអឺតក្រទម™។ សេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះមិនដែលបរាជ័យឡើយ ព្រោះថា អ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខវេទនា ហើយត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាល នោះគឺជាភ្នាក់ងារដើម្បីមើល ឃើញកាន់តែច្បាស់។ រ៉ូម 5:3-5 បាននិយាយថា “មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែយើងត្រេកអរនឹងការរងទុក្ខរបស់យើង ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបង្កើតការស្និទ្ធិ ហើយការស្និទ្ធិបង្កើតចរិតលក្ខណៈ ហើយចរិតលក្ខណៈបង្កើតសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមមិនធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់គេឡើយ ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានកើតមក។ ចាក់ចូលក្នុងចិត្តយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រទានមកយើង។ “។ លូកា ២១:២៦-២៨ បាននិយាយថា នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់យាងមកជាលើកទីពីរ នៅពេលអនាគត ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អាក្រក់ដែលមនុស្សបាត់បង់គំនិតនឹងកើតឡើង។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿគួរតែងើបក្បាលឡើង ព្រោះការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេប្រាកដ។ ទោះបីជាមានទុក្ខលំបាកណាមួយមកលើពួកគេក៏ដោយ ជីវិតដែលមានភ្នាក់ងារត្រូវតែជាជីវិតដែលដាក់ម្នាក់នៅលើក្បាលរបស់គាត់។

សេចក្តីសង្ឃឹមនេះមិនមែនកើតឡើងដោយខ្លួនគេទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។ មនុស្សជាច្រើនរស់នៅក្នុងភ្នាក់ងារដោយសារកំហុសរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿគួរតែមើលទៅលើភ្នាក់ងារដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះបានបង្កើត ហើយគួរតែប្រយុទ្ធជាមួយអារក្សដោយងប់ងល់។ ភ្នាក់ងារនេះផ្តល់ភាពក្លាហាន និងភាពក្លាហានដល់យើងក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ គាត់មិនខកចិត្តក្នុងការប្រយុទ្ធនឹងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់។ ដោយសារតែគាត់ដឹងថានឹងទទួលបានភ្នាក់ងារដ៏ល្អនៃពេលវេលាចុងក្រោយដោយសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់។ (យ៉ូហានទី១ ៣:៣) ជីម្លីថេទី២ ១:១២ បានមានប្រសាសន៍ថា បេតុនេះហើយ

បានជាខ្ញុំរងទុក្ខដូចខ្ញុំដែរ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនខ្មាសឡើយ ព្រោះខ្ញុំស្គាល់អ្នកណាដែលខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថា គាត់អាចការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឱ្យ។ “។ មនុស្សដប់នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្ស១២នាក់ដែលស៊ើបអង្កេតស្រុកកាណាន ហើយត្រឡប់មកវិញ តវ៉ារឿងដី ហើយធ្វើឱ្យប្រជាជនខកចិត្ត។ (ជន. ១៣:៣១-១៤:៣) ប៉ុន្តែ យ៉ូសេ និងកាលែបបាននិយាយថាស្រុកនោះល្អ ហើយបានដាស់តឿនឱ្យវាយពួកគេ។ (ជន. ១៤: ៨-១០) បន្ទាប់មក ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានស្តាប់អ្នកទាំងពីរនេះទេ ជាជាងព្យាយាមសម្លាប់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក មនុស្សទាំងពីរនាក់មិនបានរង្គោះរង្គើទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានយកក្តីសង្ឃឹម ដោយជឿលើការសន្យារបស់ព្រះ ដែលពួកគេបានយកមកនៃក្តីសង្ឃឹម។ សូមមើល ហេព្រើរ ១១:១៣-១៦។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ក្តីសង្ឃឹមមិនកើតចេញពីខ្លួនមនុស្សទេ តែកើតចេញពីពាក្យដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យា។

6. ដើម្បីយកដាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ™ត្រូវបានហៅសម្រាប់ដាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™គឺសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើពួកគេ។ ហើយមូលហេតុដែលហៅវាថាដានដូចតទៅ ១) ដោយសារវាបែកចេញពីទីតាំងរឹង (២កូរិនថូស ១០:៣-៥) ២) ដោយសារវាមានអំណាចកាត់ចូលក្នុងចិត្ត និងព្រលឹង និងខ្លឹមសារដើម្បីបំបែកចេញ។ ដើម្បីដំណើរការ និងបន្ត។ (ហេ. ៤:១២-១៣) សម្រាប់ពេលដែលក្រុមជំនុំកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង អំពើបាបរបស់អារក្សមិនអាចចូលមកក្នុងនាងបានទេ ប៉ុន្តែកាលដែលនាងចាញ់វា នាងនឹងត្រូវលេបចូលដោយអំណាចងងឹតទាំងអស់។ អាទិកំបាំងដែលព្រះយេស៊ូវយកឈ្នះអារក្សក៏

ត្រូវប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មូលហេតុដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមានអំណាចខ្សោយ ក្នុងការប្រយុទ្ធនឹងអំពើបាប គឺដោយសារនាងមិនកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង។

បន្ទាប់មក នេះជាអ្វីដែលយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន នៅពេលយើងមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងគួរមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ខគម្ពីរ ១៧ បាននិយាយថា ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគឺ ឯ ដាវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ™ វាមិនមែនជាដាវរបស់មនុស្សទេ។ អ្នកដែលមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយគ្មានទំនាក់ទំនងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិន អាចប្រើវាជាដាវបានទេ។ មានពេលមួយ គ្រូ Moody បានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះជាម្ចាស់មុន 500 Atheists ពួកគេបានបែកបាក់គ្នា ដែលអាចកំបាំងនោះគឺថា នៅ ពេលដែលគាត់បានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាននៅ ជាមួយគាត់។ អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានចិត្តឆេះឆ្ងល់ដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពស្ទើរតែទាំងអស់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើ ការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ មូលហេតុដែលបទគម្ពីរត្រូវបានហៅសម្រាប់ ឯ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ ™ (រ៉ូម ១០:១៧) គឺសម្រាប់វាប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទ ។ កិច្ចការ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដើម្បីប្រកាសព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 14: 26, 25: 26, 16: 13-14) គាត់ចង់ធ្វើការជាមួយការអធិប្បាយស្របតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ អ្នកណាដែលអាន បទគម្ពីរត្រឹមត្រូវ ហើយប្រតិបត្តិការអធិប្បាយដោយផ្ដោតលើព្រះគ្រីស្ទ (ដោយមានការ អធិស្ឋានច្រើន) នោះពិតជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចប្រើការអធិប្បាយបាន។ គ្រូ Moody បាននិយាយថា ឯការផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិគ្រិស្តអូស្ត្រី ជាមួយនឹងកិច្ចការនៃ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ វាគឺជាការគួរស្តាប់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ និងមនុស្ស។ ទ្រង់បានអនុវត្ត
ពាក្យថា ឯ ដែលបានធ្វើឲ្យយើងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី មិនមែន
ជាសំបុត្រទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណ។ ដ្បិតសំបុត្រនោះសម្លាប់ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណប្រទានជីវិត។ ឯ នៅក្នុង II Cor 3:6 ទៅកាន់គោលលទ្ធិគ្រីស្ទអូស្ទូដក់ ដែលផ្សព្វផ្សាយដោយគ្មាន
កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា៖ ឯជាទូទៅ អ្នក
ដែលពេញដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះក៏ពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូរយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយឥតប្រែប្រួល (៦:២៣-២៤)

1. ចង់បានព្រះអម្ចាស់ដោយមិនផ្លាស់ប្តូរ

តើអ្វីទៅជា ឯការស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវដោយឥតប្រែប្រួល™? ដោយសារព្រះជាព្រះវិញ្ញាណ (យ៉ូហាន ៤:២៤) យើងមិនអាចមើលឃើញទ្រង់ ហើយមិនអាចទាក់ទងទ្រង់ខាងរូបកាយបានឡើយ។ យើងអ្នកជឿប្រាថ្នាចង់បានគាត់មើលមិនឃើញ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឱព្រះអើយ ដូចជាខោសម្រាប់ទឹកហូរដែរ ឱព្រះអើយ! ព្រលឹងខ្ញុំស្រែកឃ្លានចំពោះព្រះ សម្រាប់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ តើពេលណាខ្ញុំនឹងមកបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះ?”

(ទំនុកដំកើង ៤២:១-២)

2. រក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយអត់ធ្មត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនផ្លាស់ប្តូរទេ។ ទោះបីផ្ទៃមេឃ និងផែនដីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនរលាយបាត់ឡើយ។ (មថ ២៤:៣៥) ពាក្យមនុស្សបោកបញ្ឆោត មានពាក្យបំផ្លើសច្រើន ហើយមានពាក្យមិនប្រយោជន៍ ដូច្នេះវាទាំឱ្យយើងខូចចិត្ត។ ព្រះគម្ពីរចែងថា អណ្តាតគឺជាឯក្លាំង™។ (យ៉ូហាន ៣:៦) ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានផ្លាស់ប្តូរទេ ដែលមានកម្លាំង ហើយមានប្រយោជន៍ ហើយមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ ដូច្នេះ ចូររក្សាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវជានិច្ច គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនត្រូវផ្លាស់ប្តូរចំពោះព្រះយេស៊ូវឡើយ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៤:២១ ។

ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ យើងត្រូវការការអត់ធ្មត់។ យើងក៏ត្រូវស្និទ្ធនឹងសន្តិភាពដែរ។ សន្តិភាពធ្វើឱ្យបុរសរលួយ។ កាលពីសម័យរបស់ម្ចាស់ក្សត្រីចក្រ ភាពអង់តូស Mary អ្នកជឿត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុកដើម្បីរក្សាសេចក្តីជំនឿដូចជាសម័យ របស់ម្ចាស់ក្សត្រី Elizabeth ពួកគេត្រូវបានគេដោះលែង។ បន្ទាប់មកពួកគេបានត្រឡប់ ទៅផ្ទះវិញ ហើយរស់នៅដោយសុវត្ថិភាព ពួកគេត្រូវបានពុករលួយជាច្រើន។ យើងក៏ត្រូវ ស្និទ្ធនឹងទុក្ខលំបាកដែរ។ ការរងទុក្ខនាំមកនូវការខកចិត្តយ៉ាងងាយស្រួល។ ពេលយើង ស្និទ្ធនឹងការរងទុក្ខពេលយើងផ្តោតលើព្រះអម្ចាស់ យើងអាចយកឈ្នះវាបាន។ ហេតុអ្វី បានជាយើងមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះអម្ចាស់? ១) ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ ឡើងវិញ។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៣-៤) ២) ទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ដែលទទួល ស្គាល់ខ្ញុំ។ (គី ៤៩:១៥-១៦ ទី១ កូរិនថូស ៨:៣) ៣) គាត់គឺដូចគ្នាកាលពីម្សិលមិញ ថ្ងៃ នេះ និងជារៀងរហូត។ (ហេ. (យ៉ូហាន 3:16 1 Tim 1:15)

3. ស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់។

យើងឃើញថាជីវិតត្រឹមត្រូវក៏មានតម្លៃក៏ដូចជាការស្លាប់ត្រូវក៏មានតម្លៃណាស់ដែរ។ អ្វី ដែលយើងរៀបចំការស្លាប់របស់យើងរាល់ថ្ងៃ ហើយស្មោះត្រង់នឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ អម្ចាស់គឺជាគោលបំណងដែលយើងរស់នៅឥឡូវនេះ។ ប៉ុលមិនបាននិយាយថា៖ បំបង ប្អូនអើយ ខ្ញុំតវ៉ាដោយមោទនភាពចំពោះអ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជា ព្រះអម្ចាស់នៃយើង ខ្ញុំត្រូវស្លាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ! ? (កូរិនថូសទី១ ១៥:៣១) នេះមិនមាន ន័យថាសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សមានតម្លៃទេ។ គម្ពីរចែងថា ការរស់នៅត្រឹមត្រូវដោយ

សេចក្តីជំនឿ (ការស្មោះត្រង់ចំពោះលោកម្ចាស់) ហើយស្លាប់ដោយសេចក្តីជំនឿគឺមានតម្លៃ។ (ទំនុកដំកើង ១១៦:១៥) ។ ប៉ុលបាននិយាយថា ឯ បាទ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ “។ (កូរិនថូសទី២ ៥:៨)

កំណើត

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការដឹងថាស្លាប់ជាប្រយោជន៍។ (កំណើត ១:១៩-២១)

ព្រះបន្ទូលនៃខទី 21 ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ពីអត្ថប្រយោជន៍នៃសេចក្តីស្លាប់។ ពាក្យថា "ចំពោះខ្ញុំ (ἐμοί)" ដែលវាសិយាយបង្ហាញពីអត្ថន័យប្រសិនបើមានអំណាច។ នោះគឺវាមានន័យថាទោះបីជាអ្នកផ្សេងទៀតមិនគិតដូច្នេះក៏ដោយ "វាប្រាកដចំពោះខ្ញុំ" ។ នេះមានន័យថាគាត់ដឹងការពិតនៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់គាត់។ ចុះអាថ៌កំបាំងដែលស្លាប់ទៅមានប្រយោជន៍អ្វី? វាគឺជាការពិត "សម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីរស់គឺព្រះគ្រីស្ទ" ។

1. ការទទួលយកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់គាត់។

"សម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីរស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ" មានន័យថានៅពេលដែលអ្នកជឿជឿលើដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះគ្រីស្ទបានស្លាប់ប៉ុន្តែគាត់បានរស់ឡើងវិញ) ដោយស្មោះត្រង់ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាម្ចាស់របស់ទ្រង់ត្រូវបានជូនដំណឹងដល់បេះដូងរបស់គាត់។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគត ប៉ុន្តែទ្រង់បានរស់ឡើងវិញដើម្បីក្លាយជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ។ រ៉ូម ១៤:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិកបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ យើងក៏ស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយយើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដល់ទីបញ្ចប់នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ ទាំងមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់™។ ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គគង់នៅក្នុងលោកនេះ ប្រសិនបើព្រះអង្គមិនគ្រប់គ្រងដោយព្រះអង្គទេ

ព្រះអង្គគួរស្គាល់ព្រះអង្គនេះថា ព្រះអង្គសោយទិវង្គតទៅហើយ ព្រះអង្គក៏គួរគ្រប់គ្រងលើ ព្រះអង្គដែរ។ បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ការពិតដែលគ្រប់គ្រងដោយគាត់គឺមិន មានពរជ័យទេ។ ពេលយើងរស់នៅ បើយើងទទួលបានការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ យើងគួរ តែស្តាប់បង្គាប់គាត់ឲ្យបានល្អ ហើយយើងគួរតែត្រូវបានគាត់គ្រប់គ្រង។ ព្រះអម្ចាស់ឈ្នះ សេចក្តីស្លាប់ ជាស្តេចរបស់ទូលបង្គំ តើសេចក្តីស្លាប់នឹងធ្វើអ្វីដល់ទូលបង្គំ? ព្រះយេស៊ូវ បានយាងមកដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់។ ដូចជាមានពន្លឺដើម្បីយកឈ្នះភាពងងឹត យើងគួរតែទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់។

2. ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ។

ពាក្យថា "យើងរស់នៅ" (τὸ ζῆν) ចង្អុលទៅ "រស់នៅ" មានន័យថា ជីវិតបន្ត។ នៅ ពេលយើងគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទជានិច្ច នោះយើងទទួលបទពិសោធន៍ពីព្រះ គ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៤:២១) ហើយទទួលបានជីវិតដែលព្រះគ្រីស្ទផ្គត់ផ្គង់។ ពេលយើង គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយកែកំហុសតែមួយ នោះចិត្តរបស់យើងប្រែជាភ្លឺ។ ជា ពិសេសនៅពេលដែលយើងបានកែកំហុសដ៏ធំធេងរបស់យើង វាកាន់តែភ្លឺឡើង។

Luthersaid “ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងអព្វកហេតុ”។

ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទសម្រេចសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយការកាន់តាមបញ្ញត្តិ។ ដូច្នេះ គាត់មាន ភាពក្លាហានមុនពេលស្លាប់។ Calvin បាននិយាយថា បុព្វហេតុកើតចេញពីការប្រកាន់ ខ្ជាប់នូវជំនឿនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយសរសើរថា “ឱ សតិសម្បជញ្ញៈគឺមានតម្លៃណាស់!

ជំនឿគឺជាគ្រឹះនៃសតិសម្បជញ្ញៈល្អ។ ទេ ជំនឿខ្លួនឯងមានភាពល្អនៃសតិសម្បជញ្ញៈ™។
(ការអត្ថាធិប្បាយរបស់ Calvin: Philippians, Colosians, Thessalonians, Edinburgh, pp 43-44) I Jn 4:17-18 បាននិយាយថា “ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់
នេះ បានធ្វើគ្រប់លក្ខណ៍ជាមួយយើង ដើម្បីឱ្យយើងមានទំនុកចិត្តសម្រាប់ថ្ងៃជំនុំជំរះ
ព្រោះដូចជាគាត់។ យើងក៏ដូចគ្នានៅក្នុងពិភពលោកនេះដែរ។ ស្នេហាមិនមានការភ័យ
ខ្លាចទេ ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះអាចបំបាត់ការភ័យខ្លាច។ ដ្បិតការភ័យខ្លាចជាប់នឹង
ការដាក់ទោស ហើយអ្នកណាដែលខ្លាចនោះមិនបានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់
ឡើយ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ (២:១-៤)

ព្រះវិហារមិនមែនជាសហគមន៍ដែលប្រមូលផ្តុំដោយមនុស្សដូចគ្នានោះទេ។ ពួកគេក៏មិនខុសពីចរិត និងទេពកោសល្យគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។ វាដូចជាស្ថានភាពដែលផ្ទះដ៏អស្ចារ្យមួយត្រូវបានសាងសង់ ពួកគេត្រូវបានផ្សំដោយសម្ភារៈផ្សេងៗគ្នាជាច្រើន។ នៅក្នុងចំណុចផ្សេងគ្នា ពួកគេសម្រេចបាននូវភាពស្រស់ស្អាតនៃភាពខុសគ្នានៃព្រះវិហារ។ ព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើងនូវភាពស្រស់ស្អាតនៃស្ថានសួគ៌ដោយការរួបរួមជាមួយនឹងមនុស្សមួយចំនួន ហើយក្លាយជាសហគមន៍ខាងវិញ្ញាណដែលដំឡើងទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រះគុណដោយមិនមានរយៈពេលខ្លី។ តើការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបង្កើតឡើងដោយអ្វី?

1. ការបន្ទាបខ្លួន (ខ ៣)

ការរួបរួមត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងអំណាចចម្បងដោយភាពរាបទាបរបស់សមាជិក។ បុរសដែលមានចិត្តរាបទាប មិនប្រកាន់អ្នកដទៃឡើយ។ ជាជាងទទួលស្គាល់អ្នកដទៃជាងខ្លួនគាត់ដោយតម្លៃជាង។ (ខ៣) មានពេលមួយ បុរសម្នាក់នៅទីក្រុងរ៉ូមបានឃើញថាតាមការរំពឹងទុករបស់គាត់បានតែងតាំងម្នាក់ទៀត ហើយបាននិយាយថា ឯ វាជាការអរគុណដែលក្រុងរ៉ូមមានមនុស្សល្អជាងខ្ញុំទៅទៀត™។

2. កិច្ចសហប្រតិបត្តិការអន្តរ (ខ៤)

ការរួបរួមគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការផ្លាស់ប្តូរសមាជិកនៅក្នុងគំនិតនៃជំនួយទៅវិញទៅមក។ ទោះបីបុរសនោះទទួលខុសត្រូវ ហើយប្រសិនបើគាត់គ្មានគំនិតយក

កាតព្វកិច្ចអ្នកដទៃជាកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្ញុំ អាកប្បកិរិយារបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយភាព
ត្រជាក់ ការច្រណែន និងភាពយោរយោ ហើយធ្វើឱ្យមានការថ្លែងគំនិតគ្នាកាន់តែខ្លាំង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ (២:១-៤)

1. គាត់មិនប្រកាន់អាកប្បកិរិយាជាមួយការឈ្លោះប្រកែកគ្នានិងឥតប្រយោជន៍។
2. គាត់ចាត់ទុកអ្នកដទៃដ៏មានតម្លៃជាខ្លួនគាត់។
 - 1) ដោយសារអ្នកជឿមានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងគាត់ ត្បិតគាត់ដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ គាត់មិនគួរមានអំនួតចំពោះវាទេ។
 - 2) អ្នកជឿគួរគិតសោកស្តាយជាខ្លាំង ព្រោះគាត់មិនប្រតិបត្តិអ្វីដែលខ្លួនគួរធ្វើ។
 - 3) អ្នកជឿគួរខ្លាចអំពើបាបដែលឈានដល់អនាគត។
 - 4) ដោយសារអ្នកជឿមានទេពកោសល្យអស្ចារ្យជាងអ្នកដទៃ ហើយថែមទាំងមានសុភមង្គលជាងអ្នកដទៃទៀត គាត់គួរតែខ្លាចវា ហើយគួរតែញាប់ញ័រ។
 - 5) អ្នកជឿដឹងថាខ្លួនឯងរងទុក្ខដោយខ្លួនឯង ហើយគេបោកប្រាស់ខ្លួនឯងថែមទៀត។
 - 6) អ្នកជឿយល់ឃើញថាពេលខ្លះគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងខ្លាំងជាង ដោយការមើលថែកំហុសរបស់អ្នកដទៃ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ភាពរាបទាបដែលជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញយើង (ខ:៥-១១)

ក្នុងការបង្រៀនថាអ្នកជឿគួរបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង សាវ័កប៉ុលបានយកស្ថានភាពដ៏រាបទាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើជាគំរូមួយ។

1. គាត់បានបោះបង់ចោលសិរីរុងរឿងរបស់គាត់ (5-11)

ព្រះគ្រីស្ទមិនបានលើកកម្ពស់សិរីល្អដូចគ្នាជាមួយព្រះជាម្ចាស់ទេ ហើយទ្រង់បានយាងចេញពីទីនោះមកក្នុងលោកីយ។ ដូចជាការបន្ទាបខ្លួនត្រូវបានជំរុញដោយគោលការណ៍ដើម្បីលះបង់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ ចិត្តដើម្បីទទួលបានសិរីល្អរួចទៅហើយនោះត្រូវបានពោរពេញដោយភាពក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពមិនលោភលន់នូវសិរីល្អ ហើយបោះចោលសិរីនោះ វាវាងភាពក្រអឺតក្រទមពីចម្ងាយ។

2. គាត់ត្រូវអាម៉ាស់ (៧-៨)

កាលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយករូបអ្នកបម្រើ នោះជាជីវិតដែលត្រូវបម្រើនៅទីទាប។ គាត់បានសម្អាតជើងរបស់ពួកសិស្ស។ គាត់បានស្តាប់បង្គាប់នៅកន្លែងអ្នកបម្រើដែលបានស្តាប់នៅលើឈើឆ្កាង ដើម្បីជំនួសវាស្រ្តរបស់ព្រះ។ បុរសនោះចង់លើកឡើងទទួលសេវាក៏ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ វាគឺជាសកម្មភាពបោកបញ្ឆោតដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ដើម្បីបាត់បង់ពរជ័យរបស់ព្រះ។ លោក Moody បាននិយាយក្នុងន័យថា សម្រាប់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំណោយរបស់ព្រះអង្គ គឺមិនមែនដំឡើងចំពោះខាងលើទេ ប៉ុន្តែដំឡើងខាង

ក្រោម ព្រះអង្គគួរតែយកវាដោយចុះក្រោម ហើយស្វែងរកវា។ លោកមានប្រសាសន៍ម្តង
ទៀតថា៖ បំផ្លាញដំណាក់នៃស្ថានសួគ៌ខ្ពស់ ប៉ុន្តែទ្វារចូលទៅទាប™។

3. លទ្ធផលនៃការបន្ទាបខ្លួន (៩-១១)

ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ យាងឡើង លុតជង្គង់ទាំង
អស់គួរក្រាបថ្វាយបង្គំទ្រង់។ សកម្មភាពលើកនេះមិនមែនចេញពីខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែព្រះបាន
ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាដូច្នេះ។ មនុស្សរាបសារមិនចង់លើកឡើង ទីបំផុតព្រះក៏លើកឡើង។
អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ វេជ្ជបណ្ឌិត មីលន បានស្នើសុំឱ្យដាក់ពាក្យសុំអ្នកផ្សព្វផ្សាយ
សាសនាទៅសមាគមបេសកកម្មជាដំបូង សមាគមបានឆ្លើយតបទៅគាត់ថា បំ ចំពោះ
អ្នកមិនមានគុណវុឌ្ឍិនៃអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទេ ប្រសិនបើអ្នកចង់ឱ្យវាទៅទីនោះក្នុង
នាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា។ បំ បន្ទាប់មក គាត់បានទៅប្រទេសចិន ក្នុងនាមជាអ្នក
ផ្សព្វផ្សាយសាសនា។ ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត គាត់បានទទួលជោគជ័យយ៉ាងខ្លាំង ហើយបាន
ក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏ល្បីម្នាក់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការគោរពប្រតិបត្តិជាកិច្ចការដើម្បីសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះ (២:១២-១៣)

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ សាវកប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅកាន់សមាជិកក្រុមជំនុំភីលីពថា ឯ ចូរធ្វើការសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯង TM ។

1. តើពួកអ្នកជឿសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេទេ?

Arminianism និយាយថា Sunergism ដោយអាស្រ័យលើការអនុម័តនេះ។ ហើយអះអាងថាអំណាចរបស់មនុស្សអាចជំនួសផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ Arminianism និយាយថា ព្រះគុណ និងជំនឿគឺជាអំណោយ បុរសអាចទទួលបានតាមដែលគាត់ចង់បាន ហើយបុរសនោះបដិសេធ ប្រសិនបើគាត់មិនចង់បាន។ (Bavinck, Gerefs, III, p 380) But Calvinism និយាយថា នៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ ពួកបរិសុទ្ធដែលបានជ្រើសរើសរបស់ព្រះ ទទួលបានព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយមិនត្រូវបានដកហូតជារឿងរហូត។ (រ៉ូម ៨:៣០) ដូច្នេះ តើបទគម្ពីរខ១២បង្កប់ដោយគោលបំណងអ្វី? វាគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយគោលការណ៍នៃការបកស្រាយដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្កប់ឱ្យលាតដៃស្នូតរបស់នាងទៅស្ត្រី។ នោះគឺស្ត្រីដែលមិនអាចលូតចេញដោយខ្លួនឯងបានទេ ព្រះយេស៊ូវបានបង្កប់ឱ្យលាតដៃចេញ ហើយក៏ប្រទានអំណាចដល់នាងដែរ។ ព្រះទ្រង់បង្កប់យើងក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់ក៏ប្រទានអំណាចឱ្យយើងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលផងដែរ។

2. តើការស្តាប់បង្គាប់នាំឱ្យមានបញ្ហាទេ?

យើងគួរដឹងថាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះមិនមែនជាពែងដំឡើងជួរចត់នៃការបូជាទេ ប៉ុន្តែជាពែងនៃជីវិត។ 1) សម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺជាគោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើង (ហេប្រើរ 10:7) វាគឺជាសកម្មភាពដ៏មានអត្ថន័យបំផុត។ ២) ដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយសម្រេចវាជាអាហាររបស់យើង (យ៉ូហាន ៤:៣៤) វាគឺជាការទទួលបានកម្លាំងដ៏រីករាយបំផុតនៃជីវិត។ ៣) សម្រាប់អ្នកដែលគោរពតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះគឺស្ថិតស្ថេរជានិរន្តរ៍ (១យ៉ូហាន ២:១៧) វាគឺជាការបំពេញសេចក្តីប្រាថ្នានៃជីវិតឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់។ ៤) សម្រាប់អ្នកដែលគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៧:១៧) វាគឺជាវិធីដើម្បីយល់ពីប្រាជ្ញាដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះ។ 5) សម្រាប់អ្នកដែលអធិស្ឋានដើម្បីគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់នឹងទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (1 យ៉ូហាន 5:14) គាត់មានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏អស្ចារ្យ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរយើងទៅមុខ (៣:១២-១៤)

1. រីកចម្រើនជាអ្នកទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ខ ១២ ខ)

បុរសនោះត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយរឿងមួយចំនួន។ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយមនុស្ស គាត់ក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់មនុស្ស ហើយគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអារក្ស គាត់ក៏ក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់អារក្ស។ ហើយគាត់ក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែដោយសារបុរសនោះត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់បានក្លាយជាសុវត្ថិភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ វិធីសាស្ត្រដែលត្រូវចាប់ខ្លួនដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (១កូរិនថូស ១២:៣) ហើយនៅពេលដែលបុរសនោះជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះវាកើតចេញពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់។ (រ៉ូម ១០:១៧) សូមមើលកិច្ចការ ១៣:៤៨។

2. កុំបែរទៅមើលពីក្រោយវិញ (ខ ១៣)

គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនជាមនុស្សដែលគ្មានសង្ឃឹមរស់ក្នុងអតីតកាលនោះទេ។ ១) មនុស្សគិតតែរឿងល្អពីអតីតកាល បើនឹកឃើញក៏សប្បាយ ហើយអួតអាង តែមិនលះបង់ខ្លួនដើម្បីចម្រើនជំនឿថ្មី ប្រៀបដូចជាមនុស្សស្លាប់។ ២) ហើយបុរសនោះក៏គិតតែពីកំហុសកន្លងមករបស់ខ្លួន ហើយបន្តថប់បារម្ភជាបន្តបន្ទាប់ នោះគាត់ក៏ស្លាប់ដែរ។ ប្រសិនបើគាត់នៅតែប្រែចិត្តនៅពេលនេះ ខណៈដែលគាត់ប្រែចិត្តវា គាត់នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ ពីព្រោះពេលគាត់ប្រែចិត្ត ព្រះបានអត់ទោស ហើយប្រោសគាត់ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ Mic 7:18-19 គឺ 1:8 បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ចូរមកឥឡូវនេះ ចូរយើង

ពិភាក្សាគ្នាចុះ ទោះជាអំពើបាបរបស់អ្នកដូចជាពណ៌ក្រហមក៏ដោយ វានឹងទៅជាពណ៌ស ដូចព្រិល ទោះជាវាមានពណ៌ក្រហមដូចជាពណ៌ក្រហមក៏ដោយ។

ពួកគេនឹងក្លាយទៅដូចជាអាមេរិច™។ ការប្រែចិត្តពីអំពើបាប ការកាត់ចោលអំពើបាប ហើយបំភ្លេចវាក៏ជាការរីកចម្រើនដែរ។

3. សំដៅទៅលើរង្វាន់នៅស្ថានសួគ៌ (ខ 14)

អ្នកជឿគួរសម្លឹងមើលរង្វាន់នៃអនាគតដែលនឹងទទួលបាននៅស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេស៊ូវបាន សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើរង្វាន់ដ៏សំខាន់នោះគឺជាការពិតដែលយើងគួរគេចចេញដើម្បីទទួលរង្វាន់ ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នដើម្បីទទួលបានរង្វាន់។ (លូកា ១៤:១២-១៤) John Pounds បានផ្តល់អាហារដល់កុមារជាច្រើនរយនាក់ដោយគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយប្រាក់ដែលរកបាន ដោយការជួសជុលស្បែកជើង និងពាក់សម្លៀកបំពាក់ ហើយអប់រំពួកគេ ស្រាប់តែគាត់ បានស្លាប់ ហើយក្រោយមកគាត់មិនអាចទទួលបានរង្វាន់ក្នុងពិភពលោកនេះ។ ប៉ុន្តែគាត់ សប្បាយចិត្តជាងអ្នកណាទាំងអស់។ គាត់

ក្រឡេកមើលតែរង្វាន់នៃស្ថានសួគ៌។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ (៤:៤)

អំណរដែលអត្ថបទចែងថា កើតឡើងដោយ បំណងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់™ ពាក្យបំណងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់™ គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ ពេលយើងរស់នៅដើម្បីទាក់ទងព្រះយេស៊ូវ យើងទទួលបានអំណរជាច្រើន។

1. អំណរនៃការសម្អាតអំពើបាបដោយព្រះអម្ចាស់

J. Bunyan ស្នើរតែបានស្លាប់ទៅហើយ នៅពេលដែលគាត់បានអានព្រះបន្ទូលនៃ I Jn 1:9 (ប្រសិនបើយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើង នោះគាត់គឺស្មោះត្រង់ ហើយគ្រាន់តែដើម្បីអត់ទោសឱ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង និងដើម្បីសំអាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់) ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានពោរពេញដោយ ភាពរីករាយ។

2. ភាពរីករាយក្នុងការមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់

ព្រះគ្រីស្ទមានសម្រាប់យើងជារៀងរហូត។ ទ្រង់បានសុគតជំនួសយើង ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើងក៏សម្រាប់យើងដែរ។ (រ៉ូម ៨:៣៤, ១៤:៩) ដោយសារលោកជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដែលបានប្រទានឱ្យយើង អ្វីៗទាំងអស់ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយទំនាក់ទំនងនៃព្រះគុណចំពោះយើង។ (រ៉ូម ៨:៣២) កូរិនថូសទី១ ៣:២១-២៣ បាននិយាយថា៖ បំរើឱ្យអ្នកណាអ្នកខ្លួនពីមនុស្សប្រុសឡើយ។ ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់ជារបស់អ្នក មិនថាប៉ុល ឬអប្បបរមា ឬកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬបច្ចុប្បន្ន ឬ

អនាគតឡើយខ្មែរទាំងអស់ជាប្រជានុរាស្ត្រ ហើយអ្នកជាប្រជានុរាស្ត្រ ហើយព្រះគ្រីស្ទជា
របស់ព្រះ។ “។

3. ភាពរីករាយក្នុងការមើលតែព្រះអម្ចាស់

យើងគ្រាន់តែក្រឡេកមើលព្រះគ្រីស្ទដែលបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយគ្រាន់តែផ្តល់
ព្រះគុណដល់យើងប៉ុណ្ណោះ។ (គឺ ៤៥:២២) បន្ទាប់មក អំណរបានមកដល់យើង។ ម្យ៉ាង
វិញទៀត ពេលយើងក្រឡេកមើលអ្នកដទៃ នោះយើងនឹងបាត់បង់ភាពរីករាយ។ 1)
យើងមិនចាំបាច់មើលជុំវិញគ្រប់វិស័យទេ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅជុំវិញគ្រប់វិស័យ
ភាពភ័យរន្ធត់កើតឡើងលើយើង។ ២) ពេលយើងមើលទៅខាងក្រោយ យើងមានការចប់
បាត់បង់។ ៣) ពេលយើងមើលមុនយើងមានបញ្ហា ព្រោះយើងមានភាពល្ងង់ខ្លៅច្រើន។ ៤)
ពេលយើងមើលចិត្តយើងនឹងពិបាកចិត្ត ព្រោះយើងកខ្វក់ណាស់។ សូមមើលតែព្រះគ្រីស្ទ!
បន្ទាប់មករីករាយ សេចក្តីអំណរមានសារៈសំខាន់ចំពោះយើង។ សុភាសិត ១៤:៣០
បានចែងថា៖ បំណងស្ងប់ផ្តល់ជីវិតដល់សាច់ឈាម

ប៉ុន្តែការច្រណែនធ្វើឲ្យឆ្អឹងពុក។ សុភាសិត ១៧:២២ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែល
រីករាយជាថ្នាំជំនួស ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលខ្ទេចខ្ទាំធ្វើឲ្យឆ្អឹងស្ងួត។ “។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ Joty
មានប្រយោជន៍ក្នុងជីវិតជំនឿរបស់យើង។ ពេលយើងមានអំណរ ជំនឿរបស់យើងគួរត្រូវ
បានទ្រទ្រង់។ សូមមើល ថៃស្លាទី១ ៥:១៦-១៨។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ញត្តិ និងអវព្រះគុណ (៤:៦)

អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ប៉ ដោយការអធិស្ឋាន និងការអង្វរដោយការអវព្រះគុណ ចូរឱ្យការស្នើសុំរបស់អ្នកត្រូវបានគេដឹងដល់ព្រះ ។ តើការអង្វរនិងការអវព្រះគុណអាចស្របគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច?

1. ការអធិស្ឋានដល់ព្រះគឺជាការអវព្រះគុណ។

វាគឺជារឿងអវគុណដែលមនុស្សមានកំណត់អាចផ្តល់ពាក្យទៅកាន់អ្នកបង្កើតគ្មានដែនកំណត់។ នៅក្នុងកិច្ចការនេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំ 1) ដោយសារតែយើងបុរសមិនមានសិទ្ធិសួរដោយស្ម័គ្រចិត្តដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សុំឱ្យយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះ និងបង្គាប់វា តើការអវព្រះគុណច្រើនប៉ុណ្ណាដែលត្រូវថ្វាយព្រះបន្ទូល! 2) ព្រះបានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ ហើយបានបង្កើតកិច្ចការដ៏បរិសុទ្ធនៃការប្រោសលោះដើម្បីធ្វើឱ្យយើងអធិស្ឋានអាចធ្វើទៅបាន។ ៣) ទ្រង់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយជួយភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងអធិស្ឋាន ។ (រ៉ូម ៨:២៦) ដូច្នេះ ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនមែនជាការផ្សេងព្រេងទេ ទោះជាសម្រេចឬអត់។ ប៉ុន្តែវាជាការធានាសម្រាប់ការទទួលជ័យជម្នះដោយការរៀបចំទាំងអស់។

2. វាគឺជាការអវព្រះគុណសម្រាប់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដើម្បីអាចអធិស្ឋាន។

សត្វដែលគ្មានព្រលឹងមិនអាចអធិស្ឋានបានទេ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះបានទទួលជីវិតដ៏ថ្លៃថ្លា (ψυχή = ព្រលឹង) ចេញពីព្រះ។ ជីវិតនេះមានតម្លៃជាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីទាំងអស់។ (ម៉ាកុស ៨:៣៦-៣៧) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារអ្នកជឿរបស់យើងបានទទួលឯកសិទ្ធិដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះ យើងគួរតែអរព្រះគុណជារៀងរហូត។

3. វាគឺជាការអរព្រះគុណសម្រាប់គាត់អធិស្ឋានដោយដឹងថាដើម្បីទទួលបានចម្លើយនៃចំណង់ជើងអធិស្ឋាន។

1 យ៉ូហាន 5:15 បាននិយាយថា “ហើយប្រសិនបើយើងដឹងថាទ្រង់បានស្តាប់យើងដោយអ្វីដែលយើងសុំនោះយើងដឹងថាយើងមានសំណើដែលយើងបានសុំពីគាត់។ “។ Gorge Muller បានផ្តល់ការអរព្រះគុណនៅរាល់ការអធិស្ឋាន ហើយអធិស្ឋាន។ កាលដែលគាត់អធិស្ឋានឱ្យបងប្រុសម្នាក់អស់រយៈពេល ៣០ ឆ្នាំ ការអធិស្ឋានមិនបានសម្រេចទេ។ ទោះបីជាដូច្នេះក៏ដោយ នៅពេលណាដែលគាត់អធិស្ឋាន គាត់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ យើងគួរតែអរព្រះគុណដល់ព្រះសម្រាប់ករណីដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនត្រូវបានផ្តល់ចម្លើយនោះ យើងគួរតែថ្លែងអំណរគុណ។ ដោយសារយើងដឹងថា នៅក្នុងរឿងនេះ គ្មានចម្លើយរបស់ព្រះផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងនៅឡើយទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៩ កុំខ្វល់ខ្វាយពីវា ហើយយើងអធិស្ឋាន (៤:៦-៧)

1. កុំបារម្ភ។

អត្ថបទ ខ ៦ កថា ០ កុំខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្វីទាំងអស់ TM ។ ការថប់បារម្ភមិនផ្តល់ជំនួយណាមួយក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានោះទេ ហើយវានាំមកនូវការខាតបង់។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា ហើយតើអ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដោយការខ្វល់ខ្វាយអាចបន្ថែមម៉ោងតែមួយដល់អាយុជីវិតរបស់គាត់? “។ (Mt 6:27) ត្រង់នេះ ពាក្យថា ០ កុំខ្វល់ (ἡλικία) TM ចង្អុលទៅលើពេញមួយជីវិត TM។ II Cor 7:10 មានប្រសាសន៍ថា ០ សម្រាប់ការសោកសៅចំពោះព្រះបង្កើតឱ្យមានការប្រែចិត្ត ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះដោយគ្មានការសោកស្តាយ ចំណែកឯការសោកសៅខាងលោកិយនាំឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់។ “។ ពាក្យ ០ កុំបារម្ភ TM ចេញមកពីបទគម្ពីរជាច្រើន ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ពាក្យថា ០ កុំខ្លាច TM ក៏ចេញមកពីវាយ៉ាងច្រើន។ ការថប់បារម្ភមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហាបានទេ ផ្ទុយទៅវិញវាបំផ្លាញពួកគេ។ អាថ៌កំបាំងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាគឺជំនឿជឿលើព្រះអម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (យ៉ូហាន ៦:២៩) ជំនឿគឺជាការប្រឆាំងនឹងការថប់បារម្ភ។ ជំនឿគឺដើម្បីប្រគល់បញ្ហាទៅព្រះដែលទ្រង់ធ្វើការឱ្យយើង។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលតាំងនៅមុខសមុទ្រក្រហម និងពីក្រោយកងទ័ពអេហ្ស៊ីបមានការព្រួយបារម្ភ។

ពេលនោះ លោកម៉ូសេជាអ្នកមានជំនឿពេលថា៖ ០ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ ០ កុំខ្លាចអី ចូរក្រោកឈរឡើង ហើយមើលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់

ដែលទ្រង់នឹងធ្វើការជូនអ្នកនៅថ្ងៃនេះ។ ចំពោះជនជាតិអេស៊ីបដែលអ្នកឃើញសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងមិនឃើញទៀតទេ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រយុទ្ធដើម្បីអ្នក ហើយអ្នកត្រូវតែនៅស្ងៀម™ ។ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនថា៖ បំភ័យខ្លាចឡើយ ចូរក្រោកឈរឡើង ហើយមើលឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់នឹងធ្វើការជូនអ្នកនៅថ្ងៃនេះ។ ចំពោះជនជាតិអេស៊ីបដែលអ្នកឃើញសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងមិនឃើញទៀតទេ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រយុទ្ធដើម្បីអ្នក ហើយអ្នកត្រូវតែនៅស្ងៀម™។ “។ (និក្ខមនំ ១៤:១៣-១៤)

2. ចូរយើងអធិស្ឋាន។

ឧត្តរ 6 ខបានចែងថា ប៉ុន្តែក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដោយការអធិស្ឋាន និងការអង្វរ ដោយការអរព្រះគុណ ចូរឱ្យការស្នើសុំរបស់អ្នកត្រូវបានដឹងដល់ព្រះ ™ ។ ការអធិស្ឋាន គឺជាវិធីដើម្បីដោះស្រាយរឿងទាំងអស់។ មុនពេលដែលខ្ញុំអធិប្បាយពីមុន ដោយសារខ្ញុំ មានបញ្ហាថប់បារម្ភ ខ្ញុំមិនអាចអធិប្បាយបានទេ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលខ្ញុំបានធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់ពីខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ខ្ញុំអាចអធិប្បាយយ៉ាងខ្លាំង។

រចនាប័ទ្មទ្វេដែលនិយាយថា "ការអធិស្ឋាន និងការអង្វរ" គឺជារចនាប័ទ្មស្រួល។ តើអ្វី ដែលមានន័យថាជាលក្ខណៈស្មោះត្រង់នៃការអធិស្ឋាន? ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនការ អធិស្ឋាន ទ្រង់មានបន្ទូលថា ប៉ុន្តែសុំចុះ នោះនឹងបានប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា។ ស្វែងរក នោះអ្នកនឹងរកឃើញ។ គោះហើយវានឹងត្រូវបានបើកឱ្យអ្នក។ (Mt 7: 7) ការបញ្ចេញ មតិនេះគឺជារចនាប័ទ្មទ្វេដែលជាតួអក្សរដ៏ស្មោះត្រង់នៃការអធិស្ឋាន។ ហើយវាបាន

និយាយថា ប៉ុន្តែ ដោយសារការអវត្តមាន ចូរឱ្យការស្នើសុំរបស់អ្នកត្រូវបានដឹងដល់ព្រះ
ដែលមានន័យថា ការអធិស្ឋានគួរត្រូវបានអមដោយការអវត្តមាន។

អ្នកដែលអធិស្ឋានគួរតែមានអារម្មណ៍ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់
គាត់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ដោយសារជំនឿ ហើយគួរតែអវត្តមានដល់គាត់។ ព្រះមិនស្តាប់
ការអធិស្ឋានដោយមិនមានជំនឿទេ។ សាវកប៉ូលបានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែ ហើយ
នេះហើយជាទំនុកចិត្តដែលយើងមានចំពោះទ្រង់ថា បើយើងទូលសូមអ្វីតាមព្រះហឫទ័យ
ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងស្តាប់យើង ។ ហើយបើយើងដឹងថាគាត់ស្តាប់យើងតាមអ្វីដែលយើងសុំ
យើងដឹងថាយើងមានសំណើដែលយើងបានសុំពីគាត់។ “។ (ប៉ូលបានទី១ ៥:១៤-១៥)
ពេលយើងអធិស្ឋានដោយត្រឹមត្រូវ យើងទទួលបានបំណងចិត្តសុខសាន្តនៃព្រះ™និងអំណរ។

កូលុស

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អ្នកជឿដែលអាចក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (កូល ១:២២-២៣)

នៅចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទ ខទី 22 ពាក្យ ឯ ស្តីបន្ទោសនៅចំពោះទ្រង់™ ចង្អុលទៅការក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ។ ចុះតើអ្នកណាក្រោកឈរមានន័យថាម៉េច? វាចង្អុលទៅអ្នកដែលត្រូវនៅជាប់នឹងសេចក្តីជំនឿ ដូចដែល ខទី ២៣ បង្ហាញ។ តើជំនឿជាអ្វី?

1. ជំនឿដែលពង្រឹងជាមួយនឹងគ្រឹះ។

“គ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿ” គឺជាព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ (ម៉ាថាយ ៧:២៤-២៥ ទី ១ កូរិនថូស ៣:១១) ជំនឿដែលត្រូវជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានពង្រឹង។ (ហេ. ដូចដែលយើងជឿលើនរណាម្នាក់ តើវាអាស្រ័យលើការពិតក្នុងការជឿលើពាក្យរបស់គាត់ដែរឬទេ? សូមមើល រ៉ូម ១០:១៧។

ពិតប្រាកដណាស់ ជំនឿដ៏រឹងមាំពិតមិនស្ថិតស្ថេរក្នុងភាពច្របូកច្របល់នៃសនិទានភាពទេ ប៉ុន្តែ “នៅពេលដែលអ្នកមករកទ្រង់ ថ្មីមានជីវិតមួយត្រូវបានមនុស្សប្រានចោល ប៉ុន្តែនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើស ហើយមានតម្លៃ”។ (ពេត្រុសទី១ ២:៤) ម្យ៉ាងទៀត វាគឺជា ឯភាពល្អឆ្លើយនៃអ្វីដែលយើងផ្សាយ™(១កូ. អំប្រាហាំ ឯជឿដោយសេចក្តីសង្ឃឹម ទ្រង់បានជឿទាន់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹម™ ហើយបានជឿ (រ៉ូម ៤:១៨-២៥) សេចក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោកខាងមុខ គឺជាលក្ខណៈពិសេសដែលភ្នែកខាងរូបកាយមើល

មិនឃើញ ជំនឿជាជាងជឿលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ ផ្អែមជាងអ្វីដែលមើលឃើញ (រ៉ូម ៨: 24) នេះគឺជាផ្នែកមួយដែលផ្ទុយស្រឡះនៃសេចក្តីជំនឿ និងទិដ្ឋភាពដែលចូលចិត្តបំផុត។ មនុស្សដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃសេចក្តីជំនឿបានរីករាយនឹងទិដ្ឋភាពផ្ទុយគ្នានៃសេចក្តីជំនឿ។

ក្រុមជំនុំនានានៃស្រុកម៉ាសេដូន បំដោយសារការសាកល្បងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃទុក្ខវេទនា ភាពរីករាយដ៏បរិបូរណ៍ និងភាពត្រឹមត្រូវក្រៃលែងរបស់ពួកគេបានហូរហៀរទៅដោយភាពសប្បុរស។ TM (កូរិនថូសទី២ ៨:២) ហើយប៉ូលបាននិយាយថា “សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ភាពលំបាក ការបៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំខ្លាំង។ ” (កូរិនថូសទី២ ១២: ១០) ដូច្នេះ យ៉ាកុបបាននិយាយថា៖ បំពេញបងប្រុសដ៏ទាបនោះអ្នកដោយការលើកតម្កើងរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកមានដោយសេចក្តីអាម៉ាស់របស់គាត់ ពីព្រោះគាត់នឹងបាត់បង់ជីវិតដូចជាផ្កាស្លាTM។ (យ.

2. ជំនឿដើម្បីមានក្តីសង្ឃឹមដែលមិនអាចរង្គោះរង្គើបាន។

យើងមានក្តីសង្ឃឹមក្នុងការមកដល់ពិភពលោកមិនឱ្យរង្គោះរង្គើក្នុងតែព្រះយេស៊ូទេ។ ហេព្រើរ 6:18-20 បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ូលបាននិយាយប្រែប្រួលពីរ ដែលព្រះមិនអាចកុហកបាន យើងដែលបានភៀសខ្លួនទៅជ្រកកោន អាចនឹងមានការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីកាន់តាមសេចក្តីសង្ឃឹមដែលបានដាក់នៅចំពោះមុខយើង។ យើងមាននេះជាយុទ្ធាវ្យាប័ក និងខ្ជាប់ខ្ជួននៃព្រលឹង ជាក្តីសង្ឃឹមដែលចូលទៅក្នុងកន្លែងខាងក្នុងខាង

ក្រោយរាំងនន ជាកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវបានយាងទៅជាអ្នកនាំមុខជំនួសយើង ដោយបាន ក្លាយជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ជារៀងរហូតតាមបញ្ជារបស់មិលគីស្យាដែក™។

ព្រះនាម "ព្រះយេស៊ូវ" ចង្អុលបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យើង ទៅដល់ផ្លូវដ៏ជ្រៅនៃព្រះដោយស្មាននៃចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទោះបីជាយើងមិនអាចមានអារម្មណ៍ថាមានព្រះ ប៉ុន្តែយើងអាចមានអារម្មណ៍តាមរយៈ សៀវភៅដំណឹងល្អ។ យើងអាចរីករាយជាមួយគាត់ អាចយំជាមួយគាត់បាន។ យើង ចូលទៅក្នុងផ្ទះជាមួយព្រះយេស៊ូវ ហើយយើងមានក្តីសង្ឃឹមឡើងទៅលើស្ថានសួគ៌។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សូកមង្គលដែលបានរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះគ្រីស្ទ (3:1-4, 2:12)

1. តើអ្វីជាវិធានវិញ្ញាណនៃសូកមង្គលនេះ?

សូកមង្គលនេះគឺជាមួយនឹងជោគវាសនារបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែលគ្រីស្ទានជឿលើព្រះគ្រីស្ទ 1) វាមានន័យថាគាត់បានរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ ១) ២) វាមានន័យថាជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់នៅក្នុងព្រះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (ខ ៣) ៣) វាមានន័យថា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀត ទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងជាមួយគាត់។ (ខ៤) ការដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផែនការរបស់មនុស្សយើង និងការខិតខំរបស់ពួកគេនោះទេ។ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយាងមកសួរសុខទុក្ខមនុស្សជាតិដោយស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីធ្វើជាមួយនឹងជោគវាសនារបស់យើង ។ គាត់ក្លាយជាមនុស្សដូចយើង គាត់រងទុក្ខ និងល្បងជាមួយយើង ហើយចុងក្រោយក៏ស្លាប់ដូចយើងដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះសពរបស់លោកត្រូវបានគេយកទៅធ្វើបុណ្យដូចមនុស្សលោកដែរ។ ដូចជារឿងដែលគាត់ធ្វើតាមវាសនារបស់យើង ចំណុចសំខាន់គឺទោះគាត់មិនស្គាល់បាបក៏ដោយ គាត់ត្រូវបានជំនួសយើងជាមនុស្សបាប។ (II Cor 5:21)

2. តើពរជ័យនេះមកពីផ្លូវណា?

ផ្លូវគឺជំនឿ។ កូល 2:12 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែលអ្នករាល់គ្នាបានរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងគាត់ដោយសារសេចក្តីជំនឿ™។ ដូចជាជំនឿនោះមានឥទ្ធិពល។ លោកយេស៊ូបានប្រាប់បុរសខ្វាក់ពីរនាក់ឲ្យមកសួរសុខទុក្ខលោកថា៖ បំបន្លាប់មកលោកបានពាល់ភ្នែក

គេ ដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ បំភាយជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើចំពោះអ្នកចុះ™។ (ម៉ាថាយ ៩:២៩) ហើយគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ គ្រាប់ mustard អាចរំកិលភ្នំបាន។ (ម៉ាថាយ ១៧:២០) ហើយយ៉ូហានទី១ ៥:៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ជំនឿឈ្នះលើពិភពលោក។ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលជំនឿមានអំណាច? វាមិនមែនជាអំណាចនៃចិត្តនៅក្នុងអ្នកជឿនោះទេ។ ដ្បិតចិត្តមនុស្សខូចតែប៉ុណ្ណោះ យេរេមា ១៧:៩ មានបន្ទូលថា បិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? ដូច្នេះ អំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ មិនមែនជាអំណាចរបស់ខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចដែលព្រះជួយដល់អ្នកជឿ។ ព្រះធ្វើឱ្យអ្នកជឿលើលោកមិនបរាជ័យ ប៉ុន្តែព្រះជួយពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សារៈសំខាន់នៃភាពសុខដុមរមនា (សន្តិភាព) (៣:១៥)

សារកប៉ុលបញ្ជាក់ពីសន្តិភាពនៃក្រុមជំនុំនៅទីនេះ ។

1. សន្តិភាពត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពសុខដុមនៃផ្នែកផ្សេងគ្នាទៅវិញទៅមក ។

បើអ្វីៗក្នុងលោកនេះដូចគ្នា នោះក៏គ្មានសេចក្តីត្រេកអរចំពោះរបស់សាមញ្ញដែរ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកសម្រាប់អ្វីផ្សេងគ្នា វាទាំមកនូវភាពរីករាយ និង សន្តិភាព។ ជាពិសេសនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីជាធរិតលក្ខណៈរបស់អ្នកជឿមានភាពខុសប្លែកគ្នាក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានរក្សាទុក ដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ ហើយត្រូវបានលើកតម្កើងជាទូទៅ។ ដូច្នេះហើយ តួអង្គផ្សេងគ្នា មិនមែនជាបញ្ហាចម្បងនោះទេ។ ដោយសារតួអង្គក៏ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាគួរតែមានអារម្មណ៍ថាជារឿងមោទនភាព

2. ធរិតរបស់ព្រះនិងរបស់កូនរបស់គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សន្តិភាព។

ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចនៃសន្តិភាព។ (គី ៩:៦) ហើយព្រះជាព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត (I Cor 14:33 I Thess 5:23) ហើយព្រះគុណដែលព្រះប្រទានផងដែរ គឺជាព្រះគុណនៃសន្តិភាព។ ពាក្យដែលសំបុត្រទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាន

ប្រទានពរគឺ ឯ សូមឱ្យព្រះគុណ និងសន្តិភាពនៅជាមួយអ្នក TM ។ ស្របតាមការដែល
បុត្រារបស់ព្រះប្រតិបត្តិគឺ ឯ ធ្វើឱ្យមានសេចក្តីសុខសាន្ត TM (Mt 5:9) Mk 9:50 មាន
បន្ទូលថា “អំបិលល្អ ប៉ុន្តែបើអំបិលបាត់ជាតិប្រៃហើយ តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យវាប្រៃទៀត? ចូរ
មានអំបិលក្នុងខ្លួន ហើយមានសន្តិភាពជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមកTM។ ពាក្យនេះប្រៀបដូច
ជាពាក្យដែលលក្ខណៈរបស់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគឺពាក្យឯធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពTM។ ដូច្នេះ
កាលដែលពួកគេមានសេចក្តីសុខសាន្ត ព្រះក៏ប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នកម្តង
ទៀតថា ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាពីរនាក់យល់ស្របនៅលើផែនដីអំពីអ្វីដែលគេសុំ នោះព្រះ
បិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌នឹងធ្វើសម្រាប់គេ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលប្រមូលបានពីរ
ឬបីនាក់ក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមពួកគេTM។ (ម៉ាថាយ ១៨:១៩-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការអធិស្ឋានស្របគ្នានឹងការអរព្រះគុណ (4:2)

“ចូរបន្តអធិស្ឋានដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយចាំបាច់ដោយការអរព្រះគុណ” គឺជាពាក្យដែលយើងអធិស្ឋានដោយអំណរគុណ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអធិស្ឋានអធិស្ឋានដោយអរព្រះគុណ?

1. ព្រោះចិត្តបន់ស្រន់ខ្លួនឯងជាព្រះគុណដ៏ឧត្តមរួចទៅហើយ។

លោក Spurgeon បាននិយាយថា “ព្រលឹងដែលគ្មានការអធិស្ឋាន គឺជាព្រលឹងដែលគ្មានព្រះគ្រីស្ទ ព្រលឹងដែលគ្មានព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រលឹងនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ វាគួរតែត្រូវបោះចោលជារឿងរហូត។ បេះដូងដែលអាចអធិស្ឋានបាន គឺបេះដូងដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។ ចិត្តបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ ចិត្តខាងវិញ្ញាណ ចិត្តមានពន្លឺនៃសេចក្តីពិត ចិត្តមានជីវិត ចិត្តប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះ និងចិត្តដែលព្រះពេញចិត្ត។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលអាចអធិស្ឋានបានត្រូវបានផ្លាស់ប្តូររួចទៅហើយដោយឥទ្ធិបូជ្ជ ហើយត្រូវបានបង្កើតថ្មីដោយរូបព្រះ គាត់ប្រាថ្នាចង់បានព្រះ ហើយស្វែងរកគាត់™។ អ្នកដែលមានចិត្តបែបនេះ ស្វែងរកព្រះគ្រប់កាលៈទេសៈ។ ការអធិស្ឋានគឺជាជីវិតរបស់គាត់។ Rutherford ដែលជាពួកបរិសុទ្ធនៃគុករបស់ជនជាតិអង់គ្លេសបាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់គង់នៅម្ខាងទៀត ខ្ញុំនឹងឆ្លងកាត់នរកទាំងប្រាំពីរ ហើយនឹងជួបទ្រង់”។

2. ដោយសារតែបុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការអធិស្ឋាន។

វាពិបាកក្នុងការនិយាយពួកគេសម្រាប់ការពិតដែលថាបុរសត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេគឺច្រើនពេក។ ជាឧទាហរណ៍ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយរូបដែលចូលទៅទីបំណងហ្វ្រាំងក ហើយនៅពេលណាដែលគាត់ទាក់ទងជាមួយកុលសម្ព័ន្ធស្បែកខ្មៅ គាត់ចាប់ផ្តើមស្តាប់ពួកគេដោយសារក្លិនមិនល្អច្រើន។ ប៉ុន្តែ គាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបានអធិស្ឋានថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រោសឱ្យទូលបង្គំមានជីវិតរស់នៅជាប្រជាជននេះ (ជាមនុស្សដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតហើយ)”។ បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន គាត់បានស្រឡាញ់ពួកគេ .. មុនពេលលោក Luther ចូលទៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Brumes ដំបូងគាត់បានចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយអធិស្ឋាននៅពេលដែលគាត់ចេញពីបន្ទប់នោះ រូបរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាមនុស្សអស្ចារ្យជាងមុនដោយ ការមើលឃើញរបស់ Melanchthon ។ សម្រាប់ការអធិស្ឋានត្រូវគិតដើម្បីជួបព្រះដោយរបៀបណាដែលបុរសនៃការអធិស្ឋានពិតអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ? ២ កូរិនថូស 3:18 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ហើយយើងទាំងអស់គ្នា ដោយមើលឃើញសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ ដោយទឹកមុខបានកំពុងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូបភាពដូចគ្នា ពីកម្រិតនៃសិរីល្អមួយទៅមួយកម្រិតទៀត។ ព្រោះការនេះមកពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះវិញ្ញាណ™។

3. ដោយសារការអធិស្ឋានពិតត្រូវបានឆ្លើយតប។

សម្រាប់ការអធិស្ឋានពិតមិនឥតប្រយោជន៍ដូចអ្នកជឿអធិស្ឋាននោះទេ គាត់អាចអធិស្ឋានដោយដឹងគុណរួចទៅហើយ។ Goerge Muller បានប្រាប់ Spurgeon ។ “ ទោះបីជាខ្ញុំបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ខ្ញុំមិនបានទទួលចម្លើយរបស់គាត់នៅ

ឡើយទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដោយដឹងថាខ្ញុំបានទទួលវា™។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៥:១៥។ វិធីសាស្ត្រដែលព្រះផ្តល់ចម្លើយដល់ការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ និងពេលវេលារបស់វាមិនដូចគ្នានឹងការគិតរបស់មនុស្សឡើយ។ វិធីសាស្ត្រនិងពេលវេលាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីអភិវឌ្ឍជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់បុរសនៃការអធិស្ឋាន។ ជាពិសេសអំពីបញ្ហានៃពេលវេលា ជាឧទាហរណ៍ ហេតុផលដែលព្រះមិនឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយក៏រង់ចាំយូរដែរ ធ្វើឱ្យយើងរាប់ជាបរិសុទ្ធ ដោយទទួលយកការប្រកបគ្នាយូរនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងជាមួយព្រះ។ នៅពេលដែល Charles Wesley បានទៅលេងតំបន់ Devizes នៅពេលដែលពួកកុប្បកម្មបានក្រោកឡើងលើដំបូលរបស់គាត់ហើយបំបែកវាចេញដើម្បីសម្លាប់គាត់គាត់បានអធិស្ឋានការរំដោះរបស់គាត់ទៅព្រះ។ ឥឡូវនេះ ដំបូលបានបែកចេញ ហើយមុខអ្នកបោះបោរត្រូវបានគេចាប់ផ្តើមឃើញ។ គាត់មិនដឹងថាព្រះមិនបានឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់គាត់ទេ។ បន្ទាប់មកជនបង្គោលបានចុះមកមុនគេ ហើយរត់ទៅកន្លែងផ្សេងៗ បើគាត់ស្នាក់ស្ទើរតែ៥នាទី គាត់ត្រូវស្លាប់។ ព្រះសង្គ្រោះនៅពេលជិតស្និទ្ធដែលទ្រង់ហាក់ដូចជាមិនបានសង្គ្រោះ។ តាមរយៈការធ្វើដូច្នេះគាត់ធ្វើឱ្យបុរសដែលបានសង្គ្រោះកាន់តែដឹងគុណ និងធ្វើឱ្យចិត្តរបស់គាត់ផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំង។

សម្រាប់ការអធិស្ឋានពិតត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដូចជាទង់ជាតិព្រះគុណរបស់ព្រះបានចុះមកលើបុរសនៃការអធិស្ឋាន។ 1) ការអធិស្ឋានពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (រ៉ូម ៨:២៦ អេភ. ៦:១៨) ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការឆ្លើយតបពីព្រះទេ។ (រ៉ូម ៨:២៧) ២) ការអធិដ្ឋានពិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលផ្តោតសំខាន់ៗ (ការអធិដ្ឋានដើម្បីនិយាយដោយជឿការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការសន្យារបស់ទ្រង់ និងអ្វីៗទាំងអស់របស់ទ្រង់) ការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែត្រូវបានស្តាប់ដោយព្រះ។ (យ៉ូហាន ១៤:១៤) ៣) ការអធិដ្ឋានពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជឿថា ព្រះវរបិតា៖ព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយស្តាប់តាម ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់គួរបង់វា។ (ហេ. ១១:៦) ការអធិដ្ឋានរួមបញ្ចូលរបស់បីយ៉ាង គឺដូចជាភ្លិនក្រអូបពិត ហើយក្តៅក្រហាយ។ ដូចជាការដែលមានចិត្តស្មោះដូចដុតចំពោះព្រះ។ ដូចជាការអធិដ្ឋានបែបនេះត្រូវបានដុត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការអធិស្ឋាន (4:2-4)

1. យើងគួរព្យាយាមលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋាន។

១) ដោយសារបុរសខ្លីលធ្វើការនោះ គាត់អាចអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែបុរសនោះខំប្រឹងធ្វើការខ្លះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មានការធ្វេសប្រហែសក្នុងការធ្វើកិច្ចការខាងវិញ្ញាណ។ សូមមើលសុភាសិត ២៦:១១-១៦។ ២) ហើយបុរសនោះរវល់ខ្លាំងពេក គាត់មិនបន់ស្រន់ទេ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីគាត់មានពេលរវល់ក៏មិនគួរអធិស្ឋានបន្ថែមដែរឬ? ទំនុកតម្កើង ១២៧:១-២ ៣) ចំពោះបុរសមានការខកចិត្តក្នុងជីវិតនៃការបន់ស្រន់ គួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីបន់ស្រន់។ សូមមើលទំនុកដំកើង ៤២:៥។

2. យើងគួរតែភ្ញាក់ឡើងដោយការអធិស្ឋាន។

ការភ្ញាក់ក្នុងការអធិស្ឋាន គឺដើម្បីអធិស្ឋានក្នុងស្ថានភាពសក្តិសមចំពោះព្រះ និងក្នុងភាពសក្តិសមនៃច្បាប់នៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ (ពេត្រុសទី ១ ៤:៧) វិវរណៈ ១៦:១៥ មានបន្ទូលថា មានពរហើយអ្នកណាដែលនៅភ្ញាក់ខ្លួន ហើយរក្សាសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ស្រាត ហើយត្រូវគេឃើញ!™ រ៉ូម ១៣:១១-១៣ បំភ្លឺពីនេះ អ្នកដឹងថាដល់ម៉ោងហើយដែលអ្នកភ្ញាក់ពីដំណេក... ចូរយើងដើរឱ្យបានត្រឹមត្រូវ™។ ដូច្នេះ តើយើងអាចអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្តដោយរបៀបណា? ១) ជាដំបូង យើងលះបង់ពេលវេលារបស់យើងចំពោះព្រះ ហើយយើងគួរតែអធិស្ឋាន។ (ដាន ៦:១០, កិច្ចការ ៣:១ ១០:៩,

១៦:១៣) ២) យើងគួរអធិស្ឋានដោយពាក្យដាស់តឿន។ ពាក្យភ្ញាក់រឭក មានន័យថា និយាយដោយការពិត (ឆន្ទៈរបស់ព្រះ)។ សូមមើល កិច្ចការ 26:25 ។ ដូចដែលយើង អធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកជំងឺប្រសិនបើយើងសុំឱ្យគាត់ជាសះស្បើយដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ដោយមិនដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនោះវាមិនមែនជាពាក្យដាស់តឿនទេ។ ដោយសារ យើងមិនដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ យើងគួរអធិស្ឋានដោយការទូញសោក។ (រ៉ូម ៨: ២៦-២៨) ការទូញសោករបស់យើងផងដែរក្នុងការគោរពព្រះហឫទ័យព្រះគឺការលះបង់ ដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះ។

ថែស្សាឡនីថ I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (១ថែស្សា ១:២-១០)

សាវកប៉ុលថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះចំពោះអ្នកជឿនៅក្នុងថែស្សាឡនីថ។ ដោយសារតែវា គឺសម្រាប់ជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ ការអរព្រះគុណទ្រង់មិនមែន កើតចេញពីរូបកាយទេ គឺចេញពីវិញ្ញាណ។

1. កិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ (ខទី ៣)

ជំនឿរបស់ពួកគេមានកិច្ចការ (នោះជាសកម្មភាព) (ខ៣) ប៉ុន្តែមិនស្លាប់ឡើយ។ មូល ហេតុដែលជំនឿរបស់ពួកគេនៅរស់ ហើយមានការរីឡើង 1) ប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿគឺជា កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ (1:5, 2:13) 2) ពួកគេត្រូវបានបង្ហាត់ដោយអរសប្បាយក្នុងគ្រាទុក្ខលំ បាក។ (១:៦) សូមមើល រ៉ូម ៥:៣-៥ 1m ១:២-៤ ទី១ ១:៦៧។ កាលដែលអ្នកជឿទទួល យករបស់ពីរក្នុងគាត់ នោះជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានពង្រឹង ហើយបង្កើតផល។ ទោះបីជា អ្នកទទួលបាននូវសេចក្តីជំនឿដោយឥទ្ធិប្បវិទ្យាដោយ បើមិនបានទទួលការបង្ហាត់ដោយសេ ចក្តីទុក្ខទេ នោះនឹងនៅជាមនុស្សទន់ខ្សោយដដែល។

2. ការលះបង់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ (ខទី 3)

ខទី ៨ បាននិយាយថា បំផ្លិតមិនត្រឹមតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតឡើងពីអ្នកនៅក្នុងស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខែប៉ុណ្ណោះទេ™ នេះចង្អុលបង្ហាញដើម្បីប្រកាសព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់មនុស្សគ្រប់តំបន់សម្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេបានបើកសម្តែងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ (ភីលីព ២:១៥-១៦) ពាក្យនៅចុងបញ្ចប់នៃខទី ៩ ពួកគេ បំ និងរបៀបដែលអ្នកបែរទៅរកព្រះពីរូបព្រះដើម្បីបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ និងពិត ™ ក៏ចង្អុលបង្ហាញអំពីជីវិតបម្រើរបស់ពួកគេ ពោលគឺសេចក្តីស្រឡាញ់។

យោងទៅតាម II Cor 8: 2 ថាព្រះវិហារម៉ាសេដូនបានផ្តល់ជូននូវដង្ហាយដ៏បរិបូរក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ភាពក្រីក្រ ព្រះវិហារថែស្យាឡូនីច (ថែស្យាឡូនីចមានទីតាំងនៅក្នុងតំបន់ម៉ាសេដូន កិច្ចការ 16:9-17:9) ជាកម្មវត្ថុនៃការអបអរសាទរនេះ។ តើគេបានលះបង់ប៉ុន្មានរហូតដល់សម្រេចក្តីស្រឡាញ់? តង្វាយនេះគឺដើម្បីជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធក្រីក្រ។ (ទី ២ ឬ ៨:៤, ៩:១) អ្នកដែលធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតមិនមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនមានការលះបង់ដូចការខំប្រឹងរបស់ខ្លួនទេ ហើយគាត់បន្ថែមការលះបង់លើយញ្ញូបូជា។ ប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ពិតប្រាកដក៏មានសុភមង្គលក្នុងចំណុចនេះដែរ។ការអត់ធ្មត់នៃក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ (ខ៣) ក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេគឺជាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (១:១០) សេចក្តីសង្ឃឹមនេះគឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សជាតិ ជាសេចក្តីសង្ឃឹមពិតតែមួយលើអ្វីៗទាំងអស់។ (រ៉ូម ៨:១៩) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ៣៩:៧។ អ្នកជឿចាត់ទុកការសន្យានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមរតករបស់ពួកគេ ហើយគួរតែផ្តាច់ចិត្តវា។ ម្យ៉ាងទៀត គេចាត់ទុកវាជាមរតក

ដែលគេបានទទួលរួចហើយ (ទ្រព្យដែលទទួលក្នុងការកាន់កាប់បច្ចុប្បន្ន) ហើយគួរតែយក
 វាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់។ សូមមើល ហេព្រើរ ៦:១២ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវរង់ចាំការយាងមក
 ជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការស្និទ្ធា ហើយពួកគេរង់ចាំដោយអំណរ និងស្តាប់ស្ត
 ល់។ ពួកគេនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេមិនបានឃើញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់
 ព្រះអម្ចាស់ទេ ពួកគេមិនគួរមានបេះដូងមិនគ្រប់គ្រាន់នោះទេ។ ការទន្ទឹងរង់ចាំការយាង
 មកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាគោលបំណងរបស់មនុស្ស និងជាពិសេសគោល
 បំណងរបស់អ្នកជឿផងដែរ។ វាគឺជាលក្ខណៈនៃរចនាសម្ព័ន្ធរបស់មនុស្សនៅក្នុងមនុ
 ស្ស។ វាគួរតែត្រូវបានជូនដំណឹងដូច្នេះ។ កាលដែលគាត់រស់នៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ
 មានតែ ១) ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ ២) គាត់មានស្មារតីជាមនុស្សចម្លែកថា គាត់គួររស់នៅ
 លើផែនដីយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (១ ពេត្រុស ២:១១) ៣) គាត់មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយពិភព
 លោកទេ តែមានតែឈ្នះវាប៉ុណ្ណោះ (ទី ២. : ១១-១៤) ៤) ព្រះគង់នៅជាមួយគាត់។ (ហេ
 ព្រើរ ១១:១៦)

ព្រះគ្រីស្ទមិនយាងមកម្តងទៀតទេ។ ប៉ុន្តែសមាជិកព្រះវិហារក្រុងថៃស្យាឡូនីចកំពុងរង់
 ចាំព្រឹត្តិការណ៍នេះប្រហែល២០០០ឆ្នាំមុន។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងសេចក្តីជំនឿនៃក្តីសង្ឃឹមដ៏
 អស្ចារ្យនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ការណែនាំរបស់សាវ័កប៉ូល (២:១-១២)

1. ពាក្យរបស់គាត់ (2-3)

ពាក្យរបស់គាត់គឺជាពាក្យដែលត្រូវរំលឹក (ខ ២) ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថាគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ហើយនិយាយអ្វីដែលគាត់បញ្ជាដោយផ្ទាល់។ អ្វីដែលគាត់ធ្វើគឺដើម្បីឱ្យជីវិតរបស់គាត់ស្ថិតនៅកណ្តាលព្រះ។ នៅផ្នែកនេះ (2-21) ពាក្យ "ព្រះ" ចេញពីរា 6 ដង។ គាត់គ្មានអ្វីដែលអាចលាក់បាំងមិនពិតបានទាំងស្រុង (៣, ៥) គាត់បានព្យាយាមធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ។ (ខ៤)

2. ភាពរាបទាបរបស់ទ្រង់ (ខទី ៦)

ការបន្ទាបខ្លួនរបស់គាត់គឺមិនយកកិត្តិយសរបស់សាវ័ក ហើយបន្ទាបខ្លួននោះទេ។ ការបន្ទាបខ្លួនមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការទទួលការកម្សាន្តទាំងអស់ដែលគាត់អាចទទួលបាននោះទេ។ ភាពរាបទាបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកបង្ហាញ គឺជាកំរិតនៃភាពរាបទាបទាំងអស់។ វាត្រូវបានបង្ហាញដោយភាពរាបទាបរបស់គាត់។ (ភី. ២:៦-៨) ចំពោះបុរសមិនចង់មានចិត្តរាបទាប នោះពួកគេមិនមានគុណធម៌នៃការបន្ទាបខ្លួនទេ។

3. គុណធម៌ដ៏ទន់ភ្លន់របស់ទ្រង់ (ខ ៧-៨)

គាត់ចូលចិត្តលះបង់សម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាល។ បុគ្គលមិនទទួលនូវការលះបង់ជាភាពស្អប់ប្រថាប់ អ្នកនោះមិនអាចមានគុណធម៌នៃភាពទន់ភ្លន់បានឡើយ™។

មិនតែប៉ុណ្ណោះអ្នកមិនទទួលបានការលះបង់ដោយផ្ដោតមែន តែងមានការបះបោរសងសឹក និងឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនឈប់។ គ្រូគង្វាលមិនអាចគ្រប់គ្រងលើសមាជិកព្រះវិហារជាច្រើនដោយសកម្មភាពបែបនេះបានទេ។ បុរសក្នុងលោកនេះក៏និយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកទន់ខ្សោយឈ្នះអ្នកខ្លាំង។ “។

4. ការផ្សាយដំណឹងល្អដែលគាំទ្រខ្លួនឯង (ខទី 9)

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជាច្រើនត្រូវបានល្បងដោយបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបរាជ័យ។ ពួកគេគួរធ្វើតាមគំរូរបស់ប៉ូល ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេចង់ចោទប្រកាន់ក្រុមជំនុំសម្រាប់ដំណោះស្រាយបញ្ហាសម្លៀកបំពាក់ អាហារ និងផ្ទះសម្បែងដោយគ្មានលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់គ្រូគង្វាល? ទោះជាប៉ូលមានអ្នកធ្វើការដើម្បីទទួលបានផលច្រើនក៏ដោយ គាត់មិនបានផ្តល់បន្ទុកផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដល់ក្រុមជំនុំឡើយ។ សព្វថ្ងៃនេះ ប្រសិនបើគាត់មិនបម្រើបេសកកម្មដ៏មានតម្លៃតាមប្រាក់ខែរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់យកព្រះវិហារធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ហើយធ្វើបាបសមាជិកក្រុមជំនុំរបស់គាត់ ដូច្នេះហើយបានជាគេអំពាវនាវថា គ្រូគង្វាលគ្មានគុណវុឌ្ឍិប្រាក់ខែទេ ប៉ុន្តែមិនអាចគេចផុតពីចោរបានទេ។ (យ៉ូហាន ១០:១០, ១២)

5. សិទ្ធិអំណាចនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ (10-12)

គ្រូគង្វាលត្រូវកាន់អំណាចនៃការបង្រៀន។ ភាពស្ងួតឬតក់ស្លុត ការបន្ទុកគឺជាការល្អ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះគាត់គួរតែយកសិទ្ធិអំណាចនៃភាពជាឪពុកដើម្បីព្រមានសមាជិកក្រុម

ជំនុំ។ ដំបូងបង្អស់គឺគុណវុឌ្ឍិដែលគាត់អាចមានដោយការក្លាយជាបរិសុទ្ធ សុចរិត និង
គ្មានកំហុសនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (ខទី ១០) ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 វិធីសាស្ត្រដែលគ្រិស្តបរិស័ទយកឈ្នះលើសេចក្តីទុក្ខវេទនា (១ថ្ងៃស្អាត ៣:១-៥)

ពិភពលោកនេះមានទុក្ខវេទនាឥតឈប់ឈរ។ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ មានទស្សនវិជ្ជានៃជីវិតដើម្បីប្រឆាំងនឹងពិភពលោកនេះជានិច្ច ពួកគេគ្មានផ្លូវដើម្បីគេចចេញពីការរំជើបរំជួលជាមួយពិភពលោកនោះទេ។ (ឆីម ៣:១២) សូមយោងទៅយ៉ូហាន ១៥:១៩។ ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាវិធីដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកយកឈ្នះលើសេចក្តីវេទនា?

1. ពួកគេត្រូវការអ្នកដឹកនាំ (គ្រូគង្វាល) ដើម្បីជួយដល់សេចក្តីជំនឿ (ខ 2)

បុរសនោះត្រូវបង្កើតឲ្យរស់នៅតែម្នាក់ឯង។ ទោះបីគាត់នៅរដ្ឋដើម្បីជួយអ្នកដទៃក៏គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលជំនួយពីអ្នកដទៃដែរ។ ជាពិសេសអ្នកជឿទាមទារមេដឹកនាំនៃសេចក្តីជំនឿ។ ដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់ជំនឿរបស់អ្នកជឿ និងការពារវា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្នកដឹកនាំពិសេសនៃសេចក្តីជំនឿ។ ទោះបីជាយើងអាចនិយាយបានថាគាត់ជាមនុស្សម្នាក់យ៉ាងងាយស្រួលក៏ដោយក៏គាត់មានខ្លះដែរ។ អ្នកជឿគួរតែដើរតាមអ្នកដឹកនាំបែបនេះ ហើយគួរតែប្រតិបត្តិអ្នកដឹកនាំរបស់គាត់នៅក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ សមាជិកក្រុមជំនុំដែលមានទុក្ខលំបាកត្រូវការជីម៉ូថេ។ (២-៣) នៅពេលដែលពួកគេឆ្លងកាត់វា ពួកគេអាចក្លាយជាបុរសដែលសក្តិសមចំពោះព្រះ។

2. ទុក្ខវេទនាគឺជាចំណែកនៃអ្នកជឿ (ខ 3 ខ)

អ្នកជឿត្រូវការរថភ្លើងនៃសេចក្តីជំនឿឆ្លងកាត់ទុក្ខវេទនា។ ពេលគាត់ឆ្លងកាត់វា គាត់អាច
 ក្លាយជាមនុស្សសក្តិសមចំពោះព្រះ។ (រ៉ូម ៥:៣-៤ ថែស្លូ ១:៥, ១ពេ. ប៉ុន្តែមានបុរស
 ម្នាក់ដែលជឿលើគ្រីស្តសាសនិកបាននិយាយ។ “ខ្ញុំដឹងថាក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រីស្តសាសនិក
 ម្នាក់ ដឹងថាការទទួលការរងទុក្ខគឺផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំយ៉ាងច្រើន។ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្អប់ការរង
 ទុក្ខ។ យ៉ាងណាក៏ខ្ញុំព្យាយាមគេចពីទុក្ខ។ ហើយខ្ញុំក៏ព្យាយាមគេចពីវារហូតមកដល់ពេល
 នេះ ប្រសិនបើវាអាចទៅរួច™។ ត្រឹមត្រូវហើយ ជាការល្អដែលយើងគេចចេញពីវាមក
 ទល់ពេលនេះ ប្រសិនបើវាអាចទៅរួច។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកអាចធ្វើដូច្នេះដោយសូម្បីតែបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ?
 ប្រសិនបើយើងរួចផុតពីទុក្ខលំបាករហូតដល់យើងបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ ការរង
 ទុក្ខគឺជាការឈឺចាប់នៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ទ្រង់ជាការឈឺចាប់នៃព្រលឹងហើយទោះបីជា
 គាត់ស្វែងរកសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយគាត់នឹងទទួលបានការឈឺចាប់ដូចជាការពិតដែលការ
 ស្លាប់គេចចេញ។ សូមមើល វិវរណៈ ៩:៦ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចូររស់ឡើងវិញដោយសេចក្តីសង្ឃឹមរស់ឡើងវិញ (១ថៃស្យា ៤:១៣-១៨)

សាវ័កប៉ូលបានមានប្រសាសន៍ថា បំភ្លឺតយើងបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ ។ ឥឡូវនេះក្តីសង្ឃឹមដែលបានឃើញមិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ។ តើអ្នកណាសង្ឃឹមនឹងអ្វីដែលគាត់ឃើញ? (រ៉ូម ៨:២៤) ដោយសារអ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺជាពេលវេលា។ (កូរិនថូសទី២ ៤:១៨) ទោះជាយើងបានស្តាប់ក៏ដោយ យើងនឹងត្រូវរស់ឡើងវិញនៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវយាងមកជាលើកទីពីរ។ (យ៉ូហាន ៥:២៨-២៩) សេចក្តីសង្ឃឹមមិនមែនជាការពិតទេ តែជាអនាគតដែលមើលមិនឃើញ។ តើវិធីសាស្ត្រដែលយើងមានសង្ឃឹមនេះឬ?

1. ការជឿលើព្រះយេស៊ូវ

ខគម្ពីរ ១៤ ចែងថា បំភ្លឺតយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ™ ពាក្យនេះ គឺជាវិធីដើម្បីមានសង្ឃឹមរស់ឡើងវិញ។ បុរសមិនអាចទៅដល់ក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញដោយទ្រឹស្តីទស្សនវិជ្ជាមួយចំនួន និងវិធីសាស្ត្រវិទ្យាសាស្ត្រ។ អ្នកដែលយើងអាចជឿបានគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។

1) ជឿលើព្រះយេស៊ូវដែលបានស្លាប់។ ទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សជាតិរហូតដល់ស្លាប់ រក្សាសេចក្តីពិតរហូតដល់ស្លាប់ ហើយបានតស៊ូផ្ទុយពីអំពើបាប និងអំពើមិនពិតរហូតដល់ស្លាប់។ នៅសម័យលោក ពួកអ្នកកាន់សាសនាមិនពិត និងមិនសុចរិត ហើយមនុស្សទូទៅក៏ខូចដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបើកសម្តែងព្រះដោយត្រឹមត្រូវប្រឆាំងនឹងពួកគេ គាត់មានចរិត

លក្ខណៈរបស់មនុស្សជាកូនប្រុសរបស់ព្រះ (នោះគឺជាព្រះ) ហើយមានតែមនុស្សពិតនៅ ក្នុងបុរសប៉ុណ្ណោះ។ ពីការពិតនេះ ដំណឹងល្អចំនួនបួនបានប្រកាស។ យើងគួរមាន អារម្មណ៍ថាលោកយេស៊ូមានចរិតជាមនុស្សពិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ នេះជាវិធីដើម្បីឃើញ ព្រះយេស៊ូវ ប៉ះទ្រង់ និងមានអារម្មណ៍ពិត ហើយចូលក្នុងសេចក្តីជំនឿ។ (យ៉ូហាន ១:១) យើងត្រូវអានសៀវភៅដំណឹងល្អឲ្យបានត្រឹមត្រូវជារៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បីចូលក្នុងជំនឿនេះ។

2) ជឿលើព្រះយេស៊ូវដែលបានរស់ឡើងវិញ

ការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូគឺជាការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះវរបិតា៖ ចំពោះការសុគតដោយអយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ (មថ ២៧:៤) ដើម្បីសុគតជាបុត្ររបស់ព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀត មនុស្សបានសម្លាប់លោកយេស៊ូ ប៉ុន្តែព្រះបានប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយសុចរិត។ (សកម្មភាព ៣:១៤-១៥) ដូច្នេះ អាកប្បកិរិយាបែបនេះរបស់ព្រះជា សេចក្តីសុចរិតរបស់លោក។ ដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាព្រឹត្តិ ការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ យើងជឿលើលើសពីនេះទៅទៀត យើងជឿលើវា ព្រោះវាជាសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះ។ ពាក្យដែលការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូចង្អុលទៅលើ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់និងដោយប្រយោលចេញពី យ៉ូហាន ១៦:១០, រ៉ូម ១: ១៧, ៣:២៥, ៤:២៥, ទី ១ ៣:១៦។ ជំនឿរបស់អ្នកជឿគឺជាការសម្រេចចិត្តតាំងខ្លួនឯង ចំពោះសេចក្តីសុចរិតពិតក្នុងទិដ្ឋភាព។

2. ជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ (បទគម្ពីរ)

ខគម្ពីរ 15 បាននិយាយថា “សម្រាប់រឿងនេះ យើងប្រកាសប្រាប់អ្នកដោយព្រះបន្ទូលពី
 ព្រះអម្ចាស់” ។ នៅទីនេះ "នេះ" ចង្អុលបង្ហាញ "ការរស់ឡើងវិញ" ។ ឯ ព្រះបន្ទូលនៃ
 ព្រះអម្ចាស់TM រួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿនៃការរស់ឡើងវិញ។
 នៅពេលដែលយើងដឹងពីភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសិទ្ធិអំណាច
 របស់វា នោះយើងត្រូវបានគេជឿដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ (រ៉ូម ១០:១៧) ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេ
 ហូវ៉ាគឺជាព្រះបន្ទូលច្បាស់លាស់ដើម្បីដឹងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ (ហេព្រើរ ៤:១២-១៣) ជា
 ព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយ (១ពេត្រុស ១:២៣) និង ពាក្យ
 ស្មោះត្រង់ថាពិភពលោកបាត់ទៅហើយ តែមិនអាចបាត់ទៅវិញទេ (លូកា ២១:៣៣)។
 បុរសចង់ជឿលើបុគ្គលិកលក្ខណៈ (មានមនសិការនិងសេរីភាព) ហើយរីករាយនឹងអ្វីដែល
 នៅសល់ដោយជំនឿ។ ព្រោះបុគ្គលិកលក្ខណៈពិតមានតែសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ ប៉ុន្តែការ
 ប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៃគំនិតរវាងបុគ្គលិកលក្ខណៈនិងបុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានដឹង
 ទាំងស្រុងដោយគ្រាន់តែពាក្យនិងអក្សរឃុំណោះ។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងយើង
 ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយយើងទទួលព្រះបន្ទូល នោះយើងមានសេចក្តីជំនឿ
 ទាំងស្រុងចំពោះទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ម្នាក់នៃសេចក្តីសង្ឃឹម (១ថៃស្យា ៥:៨)

តើក្តីសង្ឃឹមជាអ្វី? វាត្រូវបានបង្កើតឡើងជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុងបុរស។ បើគ្មានក្តីសង្ឃឹមលើបុរសនោះ គាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាត្រូវការការរស់នៅទេ។ បុរសក្នុងលោកនេះមិនដឹងការពិតទេ គេយកវត្ថុដែលឃើញមកធ្វើជាសេចក្តីសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែទីបំផុតវត្ថុដែលមើលឃើញត្រូវបានកន្លងផុតទៅ។ អ្នកដែលធ្វើតាមតែគេបោកប្រាស់។ យ៉ូហាន 2:17 បានមានប្រសាសន៍ថា “ហើយពិភពលោកនឹងរលត់ទៅតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត។ ”, រ៉ូម ៨:២៤ មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតយើងបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ ឥឡូវនេះក្តីសង្ឃឹមដែលបានឃើញមិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ។ តើអ្នកណាសង្ឃឹមលើអ្វីដែលគាត់ឃើញ? “។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងគឺជាក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ ដែលជាក្តីសង្ឃឹមរស់ (១ពេត្រុស ១: ៣) ដែលមានសុវត្ថិភាពដូចម្នាក់សុវត្ថិភាព។ ហេតុផលដែលធ្វើឱ្យក្តីសង្ឃឹមត្រូវបានពង្រឹងមានដូចខាងក្រោម។

1. ដោយសារតែវាគឺជាក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ការប្រោសលោកយេស៊ូវរស់ឡើងវិញគឺជាការជឿបំផុតនៃការជឿ។ វាគឺជាបញ្ហាដែលបានកំណត់ទុកជាមុននៅមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច (ពេត្រុសទី 1 1:20-21) ហើយវាក៏ជាអ្វីដែលព្យាករណ៍បានព្យាករណ៍ ហើយទីបំផុតក៏បានសម្រេចជាចុងក្រោយ។ (កិច្ចការ

៣:១៨) នេះគឺជា ១) បំផ្លិកអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅជំនាន់មុនបានត្រូវសរសេរទុក សម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដោយការស្ម័គ្រចិត្ត និងតាម រយៈការលើកទឹកចិត្តពីបទគម្ពីរ។ “(រ៉ូម ១៥:៤) បទគម្ពីរគ្រីស្ទានមានព្រឹត្តិការណ៍នៃការ រស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្តីសង្ឃឹម។ 2) វាគឺជាក្តីសង្ឃឹមដែល គ្មានការខ្មាស់អៀន។ (រ៉ូម ៥:៥) មានន័យថា សេចក្តីសង្ឃឹមដែលគ្មានការបរាជ័យ។

2. ដោយសារតែវាត្រូវបានធានាដោយការបង្កើតឡើងវិញ

យើងបានទទួលត្រាដោយព្រះវិញ្ញាណនៃការសន្យា។ (អេភេសូរ ៤:៣០)។ ការបង្កើត ឡើងវិញធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ជាប្រធានបទ ហើយធ្វើឱ្យយើងស្គាល់នគររបស់ព្រះ II Cor 1:22 បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្នៃឱ្យយើងបង្កើតឡើងវិញគឺ បំពេញ ធានានៅក្នុងយើង ។ ២ កូរិនថូស 5:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញណាដែលបានរៀបចំ យើងសម្រាប់ការនេះ គឺជាព្រះ ដែលបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកជាការធានា។ “។ រ៉ូម 8:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញវិញ្ញាណទ្រង់ធ្វើជាសាក្សីដោយវិញ្ញាណរបស់យើងថា យើងជាកូនរបស់ព្រះ™។ នេះគឺជាបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿដែលអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ ម្នាក់មាន។ យើងគួរទទួលស្គាល់បទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលជឿលើបទគម្ពីរដោយ ស្មោះត្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ទទួលមនុស្សឱ្យផ្សាយ និងដាស់តឿន (១ថ្ងៃស្អាត ៥:១២-១៣)

ពាក្យថាទទួលគឺពាក្យចេញមកសម្រាប់បុរសមិនទទួលគ្រូគង្វាល។ ដោយសារគ្រូគង្វាលជាអ្នកដឹកនាំ គាត់មិនប្រាប់ពីស្ថានភាពរបស់ខ្លួនទៅអ្នកដទៃទេ គាត់ជាអ្នកទទួលបន្ទុកអ្នកម្ខាងទៀតនៅលើស្មារបស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែមិនទទួលបន្ទុកលើស្មាម្ខាងទៀត។ ដូច្នេះគាត់មានបញ្ហាក្នុងចិត្ត គាត់មិននិយាយប្រាប់អ្នកដទៃឡើយ។ តើគ្រូគង្វាលមានការលះបង់បែបណា?

1. គាត់លះបង់ដើម្បីគ្រប់គ្រង។

នេះហើយជាសកម្មភាពធ្វើដើម្បីសណ្តាប់ធ្នាប់ និងសេចក្តីសុខក្នុងវិហារ នោះគឺជាកិច្ចដែលទ្រង់បិទបាំងនូវទុក្ខមិនឱ្យចេញមកខាងក្រៅ ហើយរំសាយរបស់មិនបរិសុទ្ធក្នុងខាងក្នុង។ នេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមធ្យោបាយនយោបាយទេ ប៉ុន្តែដោយការខិតខំនៃសេចក្តីជំនឿតាមរយៈការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្អួចឈាម។ (ហេ. ១២: ៤) ដោយសារខ្លួនគាត់មិនអាចយកឈ្នះអំពើបាបបាន តើគាត់អាចដាស់តឿនយ៉ាងណាដើម្បីយកឈ្នះអំពើបាប? ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ឈរយ៉ាងរឹងមាំជាមួយនឹងជំនឿ ហើយក្លាយជាអ្នកការពារខាងក្រៅ និងខាងក្នុង ក្នុងពេលតែមួយ គាត់គួរតែក្លាយជាអំណាចគ្រប់គ្រងខាងក្រៅ និងខាងក្នុង។ ការគ្រប់គ្រងត្រូវបានប្រជាជនរងទុក្ខលំបាក និងមានបញ្ហាមិនសូវមាន។ យើងមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីអធិស្ឋានឱ្យបុរសនោះទទួលខុសត្រូវចំពោះការប្តូរជាបែបនេះ។

2. គាត់លះបង់ដើម្បីដាស់តឿនសមាជិកក្រុមជំនុំ។

ពាក្យ ០ ដើម្បីដាស់តឿន TM ក្នុងអត្ថបទ ខទី ១២ ចង្អុលទៅការអធិប្បាយ យើងអាច
និយាយបាន។ ការអធិប្បាយមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារតែពាក្យនោះទេ។
អធិប្បាយគួរថ្វាយជីវិតអ្នកទេសនាផ្ទាល់។ ហេតុនេះហើយបានជាគ្រូអធិប្បាយម្នាក់ត្រូវ
បានគេសួរថានឹងផ្សាយធម្មទេសនារបស់គាត់ គាត់បានឆ្លើយថា “តើអ្នកអាចបោះពុម្ពខ្លួនខ្ញុំ
បានទេ? ហើយបានបដិសេធ។ មានន័យថា គាត់ទទួលយកធម្មទេសនារបស់គាត់ដែល
បានសម្តែងដោយសេចក្តីជំនឿបានផ្តល់ជីវិតលះបង់ដូចខ្លួនគាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 លក្ខណៈដ៏មានតម្លៃនៃការបម្រើក្រុមជំនុំ (1 ថៃស្យា 5:12-13)

ដោយសារការបម្រើក្នុងក្រុមជំនុំគឺមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ គាត់គួរទទួលអ្នកបម្រើ , (ខទី ១២ ចប់) ហើយគាត់បាននិយាយថា ឯ ហើយត្រូវគោរពពួកគេយ៉ាងខ្លាំងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសារកិច្ចការរបស់ពួកគេ។ ចូរមានសន្តិភាពក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា™។ (ខ១៣) ហេតុអ្វីការបម្រើក្រុមជំនុំមានតម្លៃម្ល៉េះ?

1. ដោយសារតែគាត់លះបង់ដើម្បីព្រះអម្ចាស់

ពាក្យ ឯលះបង់™ (κοπιάω) មានន័យថា ធ្វើការក្នុងទុក្ខ។ អ្នកដែលបម្រើក្រុមជំនុំទទួលបានតែឱកាសដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់។ សាវ័កពេត្រុសបានមានប្រសាសន៍ថា ឯដូច្នេះ ខ្ញុំដាស់តឿនពួកព្រឹទ្ធាចារ្យក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ក្នុងនាមជាអ្នកចាស់ទ្បើមគ្នា និងជាសាក្សីអំពីការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងជាអ្នករួមចំណែកក្នុងសិរីល្អដែលនឹងត្រូវបង្ហាញថា ៖ ឯ (១ពេត្រុស ៥:១) ម៉ូសេចូលចិត្តទទួលការរងទុក្ខជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះច្រើនជាន់ការរីករាយនឹងអំពើបាបបណ្តោះអាសន្ន។ (ហេព្រើរ ១១:២៥)

1) ភាពចាំបាច់នៃការលះបង់។ ក្នុងការគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំ មូលហេតុដែលអ្នកបម្រើគួរទទួលរងទុក្ខដូចខាងក្រោម។

(១) ដោយសារគាត់ដឹងសេចក្តីពិតជាងសមាជិកក្រុមជំនុំនុងទៀត។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ “។ ២) ដោយសារគាត់កាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់

ព្រះអម្ចាស់ល្អជាង។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានរង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ “។ ៣) ដោយសារគាត់មានអំណាចនៃការដឹកនាំ ភីលីព ៣:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ដើម្បីឱ្យ ខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយអាចនឹងចែករំលែកទុក្ខ លំបាករបស់គាត់ ក្លាយដូចជាគាត់ក្នុងការសោយទិវង្គត™។ នៅពេលយើងចូលរួមក្នុង ការរងទុក្ខ យើងទទួលបានអំណាច។

2) កិច្ចការទាមទារលះបង់។

ឱកាសដែលយើងទទួលបានសេចក្តីទុក្ខមិនមានកំណត់តែក្នុងថ្ងៃនៃទុក្ខលំបាក និងការ បៀតបៀននោះទេ។ នៅថ្ងៃដ៏សុខសាន្ត យើងមានអ្វីៗជាច្រើនសម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ រដ្ឋបាល រងទុក្ខប៉ុណ្ណា! ក្នុងករណីបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួន គាត់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាជាងធ្វើឱ្យមនុស្ស ពេញចិត្ត។ ដូច្នេះ ពេលខ្លះពួកគេជួបការលំបាកខ្លះៗសម្រាប់បុរសៗ ដោយសារសមាជិក ក្រុមជំនុំមានបញ្ហាពិបាក ពេលនេះយើងគួរតែថាវាជារបស់ខ្ញុំ ហើយគួរតែថែរក្សាវា ហើយគួរតែព្យាយាមដោះស្រាយវា។ តើបញ្ហាការទស្សនាពិបាកប៉ុណ្ណា? ការដែលគ្រូ គង្វាល អ្នកចាស់ទុំ និងសមាជិកក្រុមជំនុំទៅលេងផ្ទះរបស់សមាជិកក្រុមជំនុំ គឺសម្រាប់ ជួយគ្រួសារនោះ។ ជាដំបូង គាត់ត្រូវការការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ពីចិត្ត ដើម្បីផ្តល់ ផលប្រយោជន៍ខ្លះនៅក្នុងជំនឿរបស់ពួកគេ។ ដោយសារតែការរងទុក្ខចំពោះព្រះយេស៊ូវគឺ មានតម្លៃណាស់ ប៉ុលបាននិយាយថា រូបកាយរបស់គាត់គួរតែពោរពេញទៅដោយការរង ទុក្ខ។ (កូរ ១:២៤)

2. ដោយសារគាត់គ្រប់គ្រងលើព្រះវិហារ ហើយដាស់តឿននាង។

1) ការគ្រប់គ្រងគឺពិបាកណាស់។ ការគ្រប់គ្រងគឺពិបាកព្រោះវាមានសេចក្តីស្រឡាញ់និងសុចរិត ហើយក៏ពិបាកដែរដែលគេគួរតែត្រូវប្រតិបត្តិដោយប្រាជ្ញាដើម្បីកោតខ្លាចព្រះ ដោយប្រើមធ្យោបាយនយោបាយ។ ហើយសម្រាប់គាត់កាន់តែសុចរិតប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនគួរបន្ថែមបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់ខ្លួនគេឡើយ ហើយសម្រាប់ពួកគេគួរតែធ្វើដោយភាពស្មោះត្រង់ និងអំណាចដោយគ្មានកិត្តិយសឥតប្រយោជន៍នោះគឺពិបាកណាស់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាជាការលំបាកដែលពួកគេគួររក្សាភាពទន់ភ្លន់ដោយមិនមានក្បាច់គុន។ វាជាការលំបាកដែលយើងគួរតែធ្វើការដើម្បីដាស់ព្រលឹងដែលមើលមិនឃើញដែលមើលឃើញរូបកាយជាអ្នកដឹកនាំ។ (ហេ. ១៣:១៧) ដូច្នេះ យើងពិបាកគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយអំណាចរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំបង្ហាញគំរូនៃក្រុមជំនុំក្នុងការគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ គាត់អាចគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំបាន។ ពាក្យ "ដើម្បីគ្រប់គ្រង" ខ្លួនវាចង្អុលបង្ហាញដើម្បីក្លាយជាឧទាហរណ៍។ អត្ថបទក្រិកនៃពាក្យ *proistemi* (προϊστημι) មានន័យថា "ក្រោកឈរឡើង" ដែលមិនមានន័យថាវាជាការសង្កត់សង្កិនដោយមុខតំណែងផ្លូវការនោះទេ។ ពាក្យ បំព្រួសសង្កត់សង្កិនដោយតំណែងជាផ្លូវការ™ គឺអាភូ (ἀρχω) គ្រូគង្វាល និងច្បាប់ចាស់ទុំលើព្រះវិហារត្រូវបានដឹងដោយការក្លាយជាគំរូក្នុងក្រុមជំនុំ។ ពេត្រុសទី 5: 3 បាននិយាយថា “កុំត្រួតត្រាលើអស់អ្នកដែលនៅក្នុងបន្ទុករបស់អ្នក ប៉ុន្តែធ្វើជាគំរូដល់ហ្វូងច្រើន”។ ពាក្យ "ឧទាហរណ៍" (τύποι) ចង្អុលទៅ "ស្ត

ង់ដារ" ។ ប្រសិនបើយើងក្លាយជាអ្នកជឿស្តង់ដារ នោះវាមានន័យថាគ្រប់គ្រងលើក្រុម
ជំនុំនៃព្រះដោយស្វ័យប្រវត្តិ ឯក្នុងព្រះអម្ចាស់™។

2) ទូន្មានត្រូវអនុវត្តឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ការដាស់តឿនរួមមានការស្តីបន្ទោស។ ជំងឺម៉ូថេទី២
៤:២ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញប្រកាសព្រះបន្ទូល។ គ្រឿងមន្ទិលនៅក្នុងរដូវកាលនិងក្រៅរដូវ
កាល; ស្តីបន្ទោស ស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿន ដោយអត់ធ្មត់ និងបង្រៀន។ ឯ កាលដែល
គាត់បន្ទោសអ្នកដទៃ គាត់មិនគួរធ្វើដោយចិត្តក្តៅក្រហាយទេ តែដោយចិត្តសុភាព។
(កាឡាទី ៦:១)។ ពីព្រោះគ្រូគង្វាលនិងអ្នកចាស់ទុំបម្រើក្រុមជំនុំមិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រង
សមាជិកក្រុមជំនុំទេគឺជាបងប្អូនរបស់ពួកគេ។ ថ្វីត្បិតតែពេលខ្លះគាត់បាត់បង់បេះដូងអ្នក
ដទៃដោយសារការដាស់តឿនក៏ដោយ នេះពិតជាឿងដ៏ឈឺចាប់។ ដូច្នេះ គ្រូគង្វាលជា
ច្រើនចាត់ទុកអាកប្បកិរិយាដូចជាទូរគឺ ហើយគាត់ព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តមនុស្សជាច្រើន។
ប៉ុន្តែប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំពេញនេះខ្ញុំកំពុងស្វែងរកការពេញចិត្តពីមនុស្ស ឬពីព្រះ? ឬ
ខ្ញុំកំពុងព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តបុរស? ប្រសិនបើខ្ញុំនៅតែព្យាយាមធ្វើឱ្យមនុស្សពេញចិត្ត ខ្ញុំនឹង
មិនធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ™។ (កាឡាទី ១:១០) ស្តីជំនាន់មានប្រសាសន៍ថា៖
ឯគ្រូគង្វាលដែលមិនត្រូវធ្វើបាបគឺគ្រូគង្វាលដែលចាប់ត្រីត្រង់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចូរអរសប្បាយជានិច្ច (១ថ្ងៃសប្តា ៥:១៦)

ពាក្យ ប័ណ្ណសប្បាយ™ នៅក្នុងបទគម្ពីរមិនមានន័យថា គាត់រស់នៅដោយសេរីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយពិភពលោក និងសកម្មភាពកម្សាន្តនោះទេ។ សេចក្តីអំណរនៅក្នុងបទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ។ នៅពេលដែលយើងចង់ចាំការពិតដូចតទៅនេះ យើងអាចទទួលបានភាពរីករាយ។

1. ព្រះដើម្បីឱ្យមានអំណរ។ ប្រសិនបើយើងកើតជាថ្មី ជីវិតនៃការបង្កើតឡើងវិញមានចរិតរីករាយ។ ជីវិតដែលបង្កើតឡើងវិញគឺមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដែលពេញដោយអំណរ។ (ទំនុកដំកើង ១៦:១១) ដូច្នេះ ជីវិតមានអំណរដោយសន្តូប។
2. ជំនឿខ្លួនឯងមានសេចក្តីអំណរ អ្នកដែលជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយស្មោះត្រង់ សេចក្តីសុខកើតឡើងដោយធម្មជាតិ។
3. ដូចដែលយើងស្រឡាញ់ សេចក្តីអំណរកើតឡើងលើយើង។ ឈ្មោះហៅក្រៅរបស់អ្នកជឿត្រូវបានគេហៅថាបុរសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់, សេចក្តីស្រឡាញ់នាំមកនូវសេចក្តីអំណរដោយធម្មជាតិ។ ភាពទន់ខ្សោយ ភាពភ័យរន្ធត់ និងការខកចិត្តគឺចេញពីបេះដូងដោយគ្មានស្នេហា។ ទស្សនវិទូ Schopenhauer ដែលមើលទៅលើអ្វីៗទាំងអស់ជាសាកលដោយចលនានៃសេចក្តីប្រាថ្នាចង់ឃើញបុរស ហើយនៅពេលដែលគាត់បានទៅហាងកាត់សក់ ដោយសារគាត់មិនទុកចិត្តកោរសក់ដោយជាងកាត់សក់ គាត់មិនជឿលើអ្នកដទៃទេ។ គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងទុទ្ធិនិយម។

4. សេចក្តីអំណរមិនកើតមកលើយើងដោយស្វ័យប្រវត្តិដោយគ្មានការប្រឹងប្រែងរបស់យើងទេ។

ប៉ុលក៏បានរៀនពីភាពគ្រប់គ្រាន់ខ្លួនឯងដែរ។ ភីលីព 4:11-12 បានមានប្រសាសន៍ថា ឯមិនមែនថាខ្ញុំកំពុងតែនិយាយពីការខ្វះខាតនោះទេ ដ្បិតខ្ញុំបានរៀនក្នុងស្ថានភាពណាក៏ដោយដែលខ្ញុំត្រូវស្តាប់ចិត្ត។ ខ្ញុំដឹងពីរបៀបត្រូវបានគេដាក់ទាប ហើយខ្ញុំដឹងពីរបៀបធ្វើឲ្យបរិបូរ។ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ខ្ញុំបានរៀនអាថ៌កំបាំងនៃការប្រឈមមុខនឹងភាពបរិបូរណ៍ និងភាពអត់ឃ្លាន ភាពបរិបូរណ៍ និងតម្រូវការ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ។ (ថៃស្វាទី១ ៥:១៧)

1. ការអធិស្ឋានដោយមិនឈប់ឈរគឺពឹងផ្អែកលើព្រះ។

ដើម្បីបញ្ឈប់ការអធិស្ឋានគឺថាអ្នកទន់ខ្សោយបាត់បង់វត្ថុដែលពឹងផ្អែកលើ។ ការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរមិនអាស្រ័យលើខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ហើយបន្ទាប់ខ្លួនខ្ញុំដែលបានស្តាប់បង្គាប់ដោយការវាយខ្លួនគាត់។ ប្រសិនបើយើងពឹងផ្អែកលើខ្លួនយើង តែមិនអធិស្ឋានដល់ព្រះ នោះជាការក្រអឺតក្រទមក្នុងការលើកខ្លួនយើងច្រើនជាងព្រះ។

2. ការអធិស្ឋានដោយមិនឈប់គឺត្រូវភ្ញាក់។

យើងមានបញ្ហាច្រើន។ យើងជួបបញ្ហាជាច្រើននៅក្នុងតំបន់ខាងក្រៅ យើងមានបញ្ហាកាន់តែច្រើននៅក្នុងខ្លួនយើងជាពិសេស។ អ្នកដែលមិនដឹងការពិតនេះគឺចង់ដេក។ ជាពិសេសបញ្ហានៃអំពើបាបនៅក្នុងខ្លួនយើង (ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់) រងទុក្ខយើងជាបន្តបន្ទាប់។ ដោយសារបញ្ហានេះ យើងគួរតែអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ លើសពីការគិតថាយើងសុចរិតដោយខ្លួនយើងគឺជាសត្រូវដ៏ធំរបស់យើង។ ដូច្នេះ ស្តេចស៊េរីបានអធិស្ឋានថា ឯ ព្រះ ! សង្គ្រោះខ្ញុំចេញពីមនុស្សល្អ!” ការអធិស្ឋានមានន័យថា ការសង្គ្រោះពីបុរសដែលគិតថាជាមនុស្សល្អដោយខ្លួនឯង (ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់)។ តើយើងជួបបញ្ហាលំបាកប៉ុណ្ណានៅតំបន់ក្រៅ? តើយើងអាចស្ងៀមដោយគ្មានការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរបានទេ? ជាពិសេសតើកិច្ចការអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាដែលធ្វើឱ្យពិភពលោកមិនជឿប្រែចិត្ត? នេះអាចដោះស្រាយបានដោយការអធិស្ឋានតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា Brainerd ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់កុលសម្ព័ន្ធ

ក្រហមបានអង្គុយនៅលើដីកក ហើយបានអធិស្ឋានសុំការប្រែចិត្តពីកុលសម្ព័ន្ធក្រហម
ហើយបានអធិស្ឋានសុំឱ្យការបម្រើរបស់គាត់បានល្អប្រសើរ ការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយត
ប។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរអរព្រះគុណ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ (១ថ្ងៃស្អា ៥:១៨)

ការអរព្រះគុណអ្នកជឿក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈមានហេតុផលមួយចំនួន។

1. យើងអរព្រះគុណព្រះចំពោះព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងរស់នៅរហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។

ការអរព្រះគុណនេះ គឺមិនចូលចិត្តការពិតដែលថាយើងនៅមានជីវិតនោះទេ ត្បិតខ្ញុំនៅមានជីវិតនៅឡើយ ដោយសារខ្ញុំមានឱកាសនៃការប្រែចិត្ត ឱកាសបណ្តុះបណ្តាលជំនឿ ឱកាសនៃការអធិស្ឋាន។

2. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់របស់ផ្សេងទៀតមានភាពរុងរឿង។ គ្រិស្តបរិស័ទគួរផ្តាច់ចិត្ត និងអរព្រះគុណចំពោះការងាររបស់អ្នកដទៃ ប្រែជាល្អ ដូចជាការងាររបស់គាត់បានល្អប្រសើរ។ ដោយសារមួយទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះពួកគេសំខាន់ដូចខ្ញុំដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែអរព្រះគុណដល់ពេលដែលអ្វីៗបានប្រសើរឡើង។

3. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយទ្រង់គឺជាព្រះសង្គ្រោះដើម្បីសង្គ្រោះយើង យើងគួរអរព្រះគុណជាមុនសិនសម្រាប់តែមួយ។

4. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ចំពោះកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់។

នៅពេលខ្លះ កិច្ចការរបស់ព្រះហាក៏ដូចជាល្អ ប៉ុន្តែយើងចាំមើល! ទោះបីជាមនុស្ស
បរាជ័យ ធ្ងន់ធ្ងរថា ព្រះមិនមែនបរាជ័យទេ!

5. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ការទទួលបានតាមរយៈការអរព្រះគុណ។

ពេលយ៉ូប ជាអ្នកមានជំនឿបានបាត់បង់កូនដប់នាក់និងទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើននៅពេលតែ
មួយ គាត់បានសរសើរព្រះយេហូវ៉ា។ (យ៉ូប ១:២១-២២) ក្រោយមក គាត់បានទទួលកូន
ដប់នាក់និងទ្រព្យសម្បត្តិពីរទៀត។ (យ៉ូប ៤២:១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចូរអរព្រះគុណ ទោះក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ (១ថ្ងៃស្អា ៥:១៨)

1. សូមអរព្រះគុណចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គដែលមិនអាចនិយាយបាន។ (II Cor 9:15)

ព្រះគុណដែលព្រះប្រទានដល់យើងគឺអស្ចារ្យពេក វាពិបាកនឹងបង្ហាញវាណាស់។ វាគឺជា ព្រះគុណដែលព្រះប្រទានឱ្យយើងនូវបុត្រាបង្កើត ហើយទ្រង់ក៏បានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ មកយើងជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ។ រ៉ូម 8:32 មានប្រសាសន៍ថា បង្អែកណាដែលមិនបានទុក កូនរបស់ខ្លួន តែបានលះបង់គាត់ដើម្បីយើងទាំងអស់គ្នា តើធ្វើដូចម្តេចបានជាគាត់មិន ប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ឱ្យយើងដោយចិត្តសប្បុរស? “។ បំរើអ្វីៗទាំងអស់នេះ™រួមបញ្ចូលសូម ម្សីតែសេចក្តីស្លាប់។ ១ កូរិនថូស 3:21 ខ-22 បានមានប្រសាសន៍ថា បង្អិតអ្វីៗទាំងអស់ ជារបស់អ្នក មិនថាប៉ុល ឬអប្សូស ឬកេផាស ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬ បច្ចុប្បន្ន ឬអនាគតក្តី ក៏ជារបស់អ្នករាល់គ្នា™ សូម្បីតែសេចក្តីស្លាប់ក៏មានប្រយោជន៍ដល់ យើងដែរ។ គ្មានអ្វីអាក្រក់ជាងសេចក្តីស្លាប់ឡើយ យើងគួរអរព្រះគុណគ្រប់កាលៈទេសៈ។

2. ចូរអរព្រះគុណចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះនឹងល្អ។

ពេលដែលកិច្ចការរបស់ព្រះបានល្អ ខ្ញុំក៏បានជាល្អដែរ។ ពេលយ៉ូសែបនៅលើគ្រែចុង ក្រោយ ហើយហៅបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយប្រាប់ពួកគេថា “ខ្ញុំជិតស្លាប់” ព្រះនឹងនាំអ្នក ទៅកាន់ដែនដីសន្យា។ (លោកុប្បត្តិ ៥០:២៤) ចូរយើងមើលការសម្រេចនៃទំនាយរបស់ ព្រះ និងការសន្យារបស់ទ្រង់នៅពេលអនាគត ចូរយើងអរព្រះគុណ! ទោះបីជាវាមិនត្រូវ

បានសម្រេចក្នុងរយៈពេលខ្លីក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងរស់នៅសម្រាប់ជីវិតតែមួយនៅ
ក្នុងពិភពលោក យើងនឹងគោរពតាមការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ និងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

3. សូមអរគុណចំពោះមនុស្សដែលផ្ទុយពីខ្ញុំ។

យើងជួបបុរសដើម្បីបះបោរដោយគ្មានហេតុផល។ ខ្ញុំអាចឆ្លៀតឱកាសអោយខ្លួនឯង
បានឆ្ងល់ស្បើយពីមនុស្សមកបះបោរខ្ញុំ.. ព្រោះខ្ញុំមានកំហុស ទោះបីខ្ញុំធ្វើបានល្អក៏ដោយ
ព្រោះយើងគួរតែពិនិត្យមើលខ្លួនយើង ហើយចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ ព្យាយាមធ្វើពិធី
បរិសុទ្ធឱ្យបានច្រើនជាងនេះ តើវាត្រូវការខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេច? ! ខ្ញុំគួរដឹងថាអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ
គឺ មិនស្មើសក់ក្បាលខ្ញុំទៅទៀត™។ ដូចជាវីឌី។ (ទំនុក. ៤០:១២) មនុស្សដែលផ្ទុយពី
ខ្ញុំ ធ្វើឱ្យខ្ញុំគិតថាបាបរបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំមានចិត្តរាបទាប។ ក្នុងចំណោមអំពើបាបជា
ច្រើន ខ្ញុំមានអំពើបាបជាច្រើនដែលមិនត្រូវអរព្រះគុណព្រះ។ ដូចដែលយើងនិយាយយ៉ាង
ច្បាស់ថា ខ្ញុំមានបាបដែលមិនត្រូវអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ការប្រោសប្រទានពរ
ជ័យដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពិតប្រាកដ ហើយអំពើបាបនេះមិនត្រូវអរព្រះគុណព្រះជា
ម្ចាស់ចំពោះទុក្ខវេទនា ទុក្ខវេទនា និងជំងឺនោះទេ។ ដូច្នេះ ការមានមនុស្សផ្ទុយពីមនុស្ស
មានបាបនោះគឺជារឿងធម្មជាតិ និងជាការអរគុណ។ Whitefield ទូញសោកពីអំពើបាប
របស់គាត់ ហើយនិយាយថា “ហេតុអ្វីបានជាបុរសទាំងនោះគប់ដុំថ្មដាក់ខ្ញុំ? “ដូចដែល ម៉ា
ថាយ ហេនរី ត្រូវបានគេលួច ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះ “ខ្ញុំដឹងគុណព្រះ ព្រោះខ្ញុំមិនបាន
លួចអ្នកដទៃទេ” ។

ថែស្បាញនីតិ II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការអនុវត្តគុណរបស់ប៉ុល តាមរយៈក្រុមជំនុំថែស្បាញនីតិ (ថែស្បាញនីតិ ២ ១:៣-១០)

មូលហេតុដែលប៉ុល ផ្លែងអំណរគុណចំពោះក្រុមជំនុំមានដូចតទៅ។

1. សម្រាប់ជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ។

1) ជំនឿរបស់ពួកគេធំឡើង។ (ខ ៣ ខ) ការរីកចម្រើននៃសេចក្តីជំនឿគឺជាសេចក្តីជំនឿរស់នៅ។ ជីវិតធំឡើង។ ពេត្រុសទី១ ២:២។ ២) ពួកគេស្រឡាញ់គ្នា (ខ ៣ ខ) សេចក្តីស្រឡាញ់ខាងក្រៅត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយមិនអាចធ្វើការបានយូរឡើយ។ ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់រវាងអានគ្នាវិញគឺកាន់តែខ្លាំងឡើង។

2. សម្រាប់ការស្វិតស្វាញនឹងការបៀតបៀនរបស់ពួកគេ (4-9)

កាលដែលអ្នកជឿស្វិតស្វាញនឹងទុក្ខលំបាក គាត់ទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ ឯមិនចូលក្នុងរូងខ្លាធ្វើម៉េចអាចចាប់វាបាន?TM អតិបរមាគឺ។ ជាងអតិបរមាដែលបទគម្ពីរចែងថា ឯពង្រឹងព្រលឹងពួកសិស្ស លើកទឹកចិត្តពួកគេឱ្យបន្តក្នុងសេចក្តីជំនឿ ហើយនិយាយថាឆ្លងកាត់សេចក្តីវេទនាជាច្រើន យើងត្រូវចូលទៅក្នុងនគរនៃព្រះ TM ។ (សកម្មភាព ១៤:២២) យើងជឿលើពាក្យនេះកាន់តែច្រើន។ ដូច្នេះហើយវាជាបញ្ហា តើយើងអាចយកឈ្នះសេចក្តីវេទនានេះដោយរបៀបណា? ពិបាកណាស់ដែលបុរសយកឈ្នះសេចក្តីទុក្ខលំបាក។

ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿប្រាថ្នាចង់បានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះសេចក្តីវេទនា នោះគឺជា អាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿ។ វាគឺជាការលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋាន និងគោរពតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអស់ពីចិត្តមុនពេលមានទុក្ខលំបាក ពេលដែលគាត់ជួបនឹងទុក្ខលំបាក។ សូមមើល មថ ២៦:៤១, ១កូរិនថូស ១០:១២, ពេត្រុសទី ១ ៤:៧។ ដូចដែលព្រះគម្ពីរ បានកត់ត្រាទុក ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីយកឈ្នះលើទុក្ខវេទនាបានយកឈ្នះដោយព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់។ ការដែល Sadrak mesak Abengo មិនត្រូវបានដុតនៅក្នុងឡ គឺចេញពីអំណាចនៃព្រះ។ (ដាន ៣:១៩-២៧) មុននឹងគេបោះចូលក្នុងពិធីបូជា ពួកគេមិន បានក្រាបថ្វាយបង្គំរបស់ណាកមាសឡើយ ហើយរក្សាជំនឿដោយស្មោះត្រង់រហូតដល់ទី បញ្ចប់ផង (ដាន ៣:១៦-១៨) បានចេញមកពីព្រះគុណនៃព្រះ។ ព្រះ។ សូមមើល មថ ១០:១៨-២០។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អាថ៌កំបាំងដើម្បីឈរលើសេចក្តីជំនឿ (២ថែស្យា ២:១-១៧)

1. សូមក្រឡេកមើលការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះជាបន្តបន្ទាប់។

ព្រះគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ (សូម្បីតែរបស់របស់សាតាំង) ហើយប្រតិបត្តិការផ្តល់ជំនួយ។ ១) ទ្រង់ធ្វើឲ្យរឿងមួយកើតឡើងជាបឋម (ខ ៣ ក) ហើយធ្វើឲ្យរឿងមួយទៀតកើតឡើងនៅពេលក្រោយ។ (ខ ៣ ក) ២) អ្វីក៏ដោយដែលគាត់បានដោះស្រាយចំណែកនៅពេលដែលពួកគេធ្វើការ ហើយអ្វីដែលគាត់គួរត្រូវបានរារាំង គាត់រារាំង។ (ខ៦) ៣) ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ថា កិច្ចការខ្លះលាក់កំបាំង ប៉ុន្តែកិច្ចការមួយទៀតដោយបើកបង្ហាញ។ (ខ ៨ ក) ៤) មានតែអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ (មនុស្សមិនត្រូវបានគេជ្រើសរើស) ដែលអនុញ្ញាតឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងកិច្ចការរបស់សាតាំង (ខ ១០) យោងទៅ ២កូរិនថូស ៤:៣។ 5) ពេលវេលាដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (ខទី ៨) អ្នកជឿត្រូវចងចាំការពិតនេះ ប្រសិនបើពួកគេចូលចិត្តទទួលការពិត (ខ ១០ ខ) នោះពួកគេតែងតែអាចទទួលបានភាពសុខសាន្តនៃចិត្ត។ ទោះជាចលនាទុច្ចរិតក៏ស្ថិតនៅក្រោមដៃនៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះមិនចាំបាច់មានអារម្មណ៍ថាគ្មានសុវត្ថិភាពនោះទេ។

2. មើលខ្លួនឯងបន្ត។

យើងខ្លួនឯងជាអ្នកជាប់ឆ្នោត។ (ខ១៣ ក) ១) តើខ្ញុំមានសេចក្តីជំនឿជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឬទេ? ប្រសិនបើគាត់មាន វាប្រាកដថាខ្ញុំត្រូវតែជាកូនដែលព្រះបានជ្រើសរើស។

(ខ១៣)។ សូមមើល កិច្ចការ 13:48 ។ 2) ព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តើខ្ញុំចង់រក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយរីករាយទេ? (១៤-១៥) វាក៏ជាភស្តុតាង ដែលថាខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើស។ (ថែស្សា ១:៤-៨) ៣) តើខ្ញុំចង់ទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពី ព្រះ ការសម្រាលទុក្ខ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់លោក ហើយនៅថ្ងៃអនាគតដែរ តើខ្ញុំចង់ ទទួលវាដែរឬទេ? វាក៏ជាភស្តុតាងដែលថាខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើស។ (១៦-១៧) សូមមើល ១:១០។

សម្រាប់យើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងមិនគួរដាក់ចិត្តរបស់យើងទៅលើអ្នកដទៃ ហើយយើងគួរតែជឿលើការផ្តល់ជំនួយដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងពិភពលោក បច្ចុប្បន្ន ហើយយើងគួរតែសិក្សាពួកគេ។ ហើយយើងគួរតែស្វែងរកនូវអ្វីដែលព្រះគុណ ខាងវិញ្ញាណដែលយើងបានទទួលគឺដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើយើងជាអ្នកជឿ យើងនឹងមានសន្តិភាព និងសុវត្ថិភាពនៅក្នុងចិត្តយើងនៅទីនោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អំពីបាបដែលស្តាប់ការប្រព្រឹត្ត (ឯថៃស្យា ៣:៦-១២)

ព្រះទ្រង់ដោះស្រាយការធ្វេសប្រហែសរបស់មនុស្សជាអំពើបាប។ (យេ. ៤៨:១០) ប៉ុលក៏បាននិយាយអំពីការធ្វេសប្រហែសរបស់បុរសនេះដែរ។ បុគ្គលដែលត្រូវធ្វេសប្រហែសក្នុងការប្រកបមុខរបរបស់ខ្លួន ក៏មិនអើពើនឹងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដែរ។ សូមមើល មថ ២៥:២៦ ។ ហេតុអ្វីបានជាការធ្វេសប្រហែសជាអំពើបាបដ៏ធំ? ប៉ុលបាននិយាយថា បុរសខ្ជិលមិនគួរធ្វើឱ្យគេបរិភោគអាហារនោះទេ។

1. អ្នកដែលមិនធ្វើការគឺរស់នៅក្នុងភាពទុច្ចរិត។

ល្អឯកការព្យាយាមរបស់អ្នកដទៃ ឬមានចេតនាយកទ្រព្យដោយការបោកបញ្ឆោតរបស់ខ្លួន។ ទ្រង់តែងតែទទួលការខាតបង់សម្រាប់អំពើបាប ហើយទ្រង់ក៏ទទួលនូវសេចក្តីវេទនាដែរ។ សូភាសិត 21:6 ចែងថា៖ ឯការបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក

គឺជាចំហាយទឹកមួយរំពេច និងជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។ “។ សូភាសិត 10:2 ចែងថា៖ ឯទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានដោយអំពើទុច្ចរិតមិនចំណេញទេ តែសេចក្តីសុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់។ “។ សូភាសិត 20:21 ចែងថា៖ ឯមរតកដែលបានមកយ៉ាងប្រញាប់ពីដើមដំបូងនឹងមិនបានពរនៅទីបញ្ចប់ឡើយ។ សូភាសិត 28:22 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯមនុស្សមានចិត្តវិងវូសប្រញាប់រកទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយមិនដឹងថាភាពក្រីក្រនឹងមកលើខ្លួនឡើយ។ ហើយ យេរេមា 17:11 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូចជាសត្វកណ្តុរដែលប្រមូល

កូនដែលនាងមិនបានញាស់ នោះក៏ដូចជាអ្នកដែលបានទ្រព្យសម្បត្តិ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយ យុត្តិធម៌នោះទេ។

នៅពាក់កណ្តាលថ្ងៃរបស់គាត់ ពួកគេនឹងចាកចេញពីគាត់ ហើយនៅចុងបញ្ចប់គាត់នឹង ក្លាយជាមនុស្សល្ងង់។ “។

2. អ្នកដែលស្អប់ការងារគឺ manto លះបង់ការកាន់កាប់ពិភពធម្មជាតិ។

ព្រះបានប្រទានបេសកកម្មដើម្បីគ្រប់គ្រងលើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) ជាបេសកកម្មដែលបុរសគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ គាត់គួរថ្វាយរឿងដើម្បីទទួលពីព្រះ។ គាត់គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីកាន់កាប់ពិភពធម្មជាតិ។ គាត់គួរធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ ដើម្បីថ្វាយរូបកាយរបស់គាត់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះ ហើយថ្វាយរឿងនោះដល់ព្រះផងដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត បុរសគួរថែរក្សាអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយគួរ កសាងវប្បធម៌ពិតដើម្បីកាន់កាប់អំពើបាប។

ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបង្រៀនថា យើងមិនគួររក្សាទុករូបកាយរបស់យើង ធ្វើការ ហើយ យើងគួរតែទទួលបានសម្ភារៈ និងគួរថ្វាយដល់ព្រះ។ Livingstone ដែលបានលះបង់ ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីទៅទ្វីបអាហ្វ្រិក និងប្រតិបត្តិបេសកកម្មបានទទួលជំនួយដ៏ អស្ចារ្យពីស្ត្រីជឿម្នាក់។ គាត់បានជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធបុរាណមួយជាមួយនឹងតង្វាយ របស់នាង ហើយបានឱ្យនាងដើរក្នុងព្រៃ មានពេលមួយសត្វតោបានវាយប្រហារ Livingstone ដើម្បីធ្វើបាប បន្ទាប់មកបុរសអាហ្វ្រិកបានផ្ទុយទៅនឹងសត្វតោដោយអស់ពី

ចិត្ត ហើយគាត់បានប្រគល់ Livingstone ។ ទោះបីជាយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះក៏ដោយ វាតែងតែមានសុវត្ថភាពបំផុត វាជារឿងងាយស្រួលដែលយើងធ្វើខុសដើម្បីចាត់ទុកវាជារឿងគ្រោះថ្នាក់។ នេះជាគំនិតល្ងង់ខ្លៅ។

ផ្នែក I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន (១ធីម ១:១៥-១៧)

1. ព្រះយេស៊ូវសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប

ប្រសិនបើពិភពលោកនេះមានព្រះអង្គសង្គ្រោះដើម្បីសង្គ្រោះពិភពលោក យើងមិនអាចជឿលើវាបានឡើយ។ ព្រោះលោកនេះគ្មានមនុស្សសុចរិតទេ។ (រ៉ូម ៣:១០) ដូច្នេះ សូម្បីតែពាក្យដែលលោកមកសង្គ្រោះមនុស្សសុចរិតក៏ឥតប្រយោជន៍ ហើយយើងក៏មិនជឿដែរ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានចូលមកដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប (Mt 9:12-13) ហើយទ្រង់បានសម្រេចកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយជំនួសអំពើបាបរបស់អ្នកជឿ។ (យ៉ូហាន ១៩:៣០)។ មួយនេះត្រូវបានប្រកាសដោយគម្ពីរ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះជាការពិតដែលបុរសមានសតិសម្បជញ្ញៈជឿជាក់បានច្រើនពាន់ឆ្នាំ។ បើអ្នកណាមិនសង្ស័យ ការពិតនេះត្រូវតែជឿ។ យើងមិនអាចទទួលយកអ្នកសង្ស័យបានទេ។ អ្នកសង្ស័យមានចិត្តមិនជឿសូម្បីតែអ្វីដែលខ្លួនអាចជឿបាន ចិត្តជារបស់កើតរោគ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាគឺជាជម្លោះខ្លួនឯង។ ព្រោះបើគាត់មានការសង្ស័យចំពោះរឿងទាំងអស់ ការសង្ស័យខ្លួនឯងគួរសង្ស័យតាមធម្មជាតិ។

2. ព្រះយេស៊ូវសង្គ្រោះសូម្បីតែមេនៃមនុស្សមានបាប។

សាកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ក្នុងចំណោមអ្នកណាដែលខ្ញុំជាអ្នកនាំមុខគេ TM (ខទី ១៥ ខ) ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានសង្គ្រោះមេនៃមនុស្សមានបាប តើព្រះយេស៊ូវមិនបានសង្គ្រោះ

មនុស្សមានបាបតិចទេឬ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលជឿព្រះយេស៊ូជាអ្នកសង្គ្រោះ ហើយអាច ពឹងផ្អែកលើទ្រង់បាន។ គាត់បានបង្ហាញពីគំរូមួយដើម្បីជួយសង្គ្រោះមេនៃមនុស្សមានបាប ផងដែរ ដែលមនុស្សមានបាបប្រហែលជាមិនខកចិត្ត ហើយអាចធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើព្រះ អង្គសង្គ្រោះរបស់គាត់។

វិធីសាស្ត្រសង្គ្រោះមេនៃមនុស្សមានបាបក៏អាចធ្វើតាមមនុស្សមានបាបដែរ។ ទ្រង់ សម្រេចកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការអត់ធ្ងន់។ (ខ១៦ ក) ប្រសិនបើគាត់សងដោយអំពើបាបរបស់យើង នោះយើងមិនអាចឈរនៅចំពោះទ្រង់បាន ទេ។ ទំនុកតម្កើង 130:3-4 បានមានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះយេស៊ូវ៉ាអើយ បើទ្រង់គួរ សម្គាល់អំពើទុច្ចរិត

ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ប៉ុន្តែនៅជាមួយអ្នកមានការអត់ទោសដែល អ្នកអាចនឹងត្រូវបានគេភ័យខ្លាច។ “។ ពាក្យនេះក៏និយាយថា ព្រះអត់ទោសបាបរបស់ យើង ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងបម្រើ (ធ្វើឱ្យយើងខ្លាចទ្រង់)។

3. យើងអាចជឿលើព្រះដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះ។

ដ្បិតព្រះជា ឯស្តេចគ្រប់ជំនាន់™(ខ.១៧) ទ្រង់មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយសង្គ្រោះ មនុស្សមានបាប។ គាត់គឺមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។ យើងជឿជាក់លើគាត់ ហើយអាច ពឹងផ្អែកលើគាត់។ ពាក្យថា “អមតៈ មើលមិនឃើញ” ក៏ដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យថា វានឹងមិន ផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ អ្វីៗដែលមើលឃើញគឺវល្លយ និងផ្លាស់ប្តូរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺ

អស់កល្បជានិច្ច។ (កូរិនថូសទី២ ៤:១៨) ហើយសម្រាប់គាត់ក្នុងព្រះតែមួយ™ យើង
ជឿលើលោក ហើយអាចជឿលើលោកបាន។ ប្រសិនបើមានព្រះមួយចំនួនដែលមាន
ប្រព័ន្ធដីកនាំខុសៗគ្នា នោះយើងមិនអាចជឿលើទ្រង់បានទេ។ តើបុរសម្នាក់អាចបម្រើ
ម្ចាស់ច្រើននាក់ដោយរបៀបណា?

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ពិភពលោកដែលការអធិស្ឋានមានគោលបំណង (១រ៉ឺម ២:១-៧)

ដូចដែលយើងឃើញថា ប៉ុលបានចាប់ផ្តើមដោយពាក្យ ឯដំបូងឡើយ ខ្ញុំដាស់តឿន™(ខ១) ការបង្រៀនគឺសំខាន់ណាស់។ អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទមិនខ្វល់ខ្វាចអំពីពិភពនៃការមិនជឿ ជាទូទៅទេ។ វាអាចគិតថាជាជំងឺ។ ជាពិសេសប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថាយើងគួរតែអធិស្ឋាន ពិភពលោកនៃការមិនជឿ។

1. គោលបំណងនៃការអធិស្ឋានគឺធំទូលាយ។

អត្ថបទខទី 1 ចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា ឯ ដំបូង នោះខ្ញុំដាស់តឿន ឯ ហើយមកពាក្យថា ឯ al men ™ បួនដង (1, 2, 3, 4) ។ អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការ អធិស្ឋានមនុស្សទាំងអស់យ៉ាងទូលំទូលាយ។ តើគាត់បានទទួលពរជ័យដ៏អស្ចារ្យប៉ុន្មានពី ព្រះ? បេសកកម្មជួយអ្នកដទៃដោយការអធិស្ឋាន គឺជាបេសកកម្មរបស់បូជាចារ្យ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមិនអធិស្ឋានដល់មនុស្សទាំងអស់នោះ គឺជាមនុស្សល្ងង់ដែលថ្វាយពរ និង ឯកសិទ្ធិដែលព្រះប្រទាន។ អ្នកជឿគ្រីស្តសាសនិករក្សាជំហរអធិស្ឋានមនុស្សទាំងអស់ បើមិនអធិស្ឋានជានិច្ច គាត់មិនអាចបំពេញបេសកកម្មបានទេ។

2. អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទបានអធិស្ឋានដល់មនុស្សទាំងអស់ ហើយគាត់គួរតែអធិស្ឋានយ៉ាង លំអិត និងដោយស្មោះត្រង់។

ខគម្ពីរដែលខ្ញុំបាននិយាយថា “ការអង្វរ ការអធិស្ឋាន ការអង្វរ និងការអរព្រះគុណត្រូវ បានបង្កើតឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់” វាមិនមែនជាការអធិស្ឋានដែលធ្វេសប្រហែស

នោះទេ។ ដូចដែលវាអធិស្ឋានមនុស្សទាំងអស់ពួកគេគួរតែថ្វាយការអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវនិង
 លម្អិតតាមស្ថានភាពរបស់ពួកគេ។ ដូចដែលអ្នកជឿលេងឱ្យពួកគេជាញឹកញាប់គាត់ធ្វើ
 យ៉ាងលម្អិតនិងគ្នាញ់។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀតគាត់មិនស្មោះ
 ត្រង់និងត្រូវបានគេធ្វេសប្រហែស។ ការអធិស្ឋានបែបនេះគឺខ្លីណាស់។ យើងគួរតែរក្សា
 ពាក្យនេះ ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរបស់អ្នក™។ (ម៉ាថាយ ២២:៣៩) នៅក្នុង
 ការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ព្រះទទួលការអធិស្ឋានស្របតាមសេចក្តីពិត។

3. គោលបំណងនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់។

(១) ការអធិស្ឋានទទួលបានប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួនឯងជាមុនសិន (ខ ២)

អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ប៉ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏សុខសាន្ត និងស្ងប់ស្ងាត់
 គោរពព្រះ និងផ្ដែផ្ទុំតាមគ្រប់មធ្យោបាយ ។ “។ តើបំណងជីវិតស្ងប់ស្ងាត់™ត្រូវការអ្វី? វា
 ត្រូវការសម្រាប់ការចិញ្ចឹមបីបាច់ជីវិតបូជានិងជីវិតដោយស្មោះ។ ដោយសារបេះដូង
 របស់យើងមិនទទួលយកភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងការថប់បារម្ភក្នុងកិច្ចការនោះ វានាំមកនូវប្អូក
 ដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ។ យើងអាចគ្រប់គ្រងការថប់បារម្ភដោយការអធិស្ឋាន
 ហើយអាចរក្សាបាននូវជីវិតដ៏សុខសាន្ត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បរិយាកាសខាងក្រៅក៏អាច
 ស្ងប់ស្ងាត់ដោយការអធិស្ឋានផងដែរ។ ការអធិស្ឋានផ្លាស់ប្តូរអ្វីៗ។ លើសពីបេះដូងរបស់
 បុរសអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ. មុនពេលលោក Luther ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុង
 ក្រុមប្រឹក្សា Brooms គាត់បានចូលទៅក្នុងបន្ទប់បិទជិតអស់រយៈពេលជាយូរហើយទទួល

បានថាមពលហើយចេញពីវា។ បន្ទាប់មក Meranghton បាននិយាយថា "គាត់បាន ក្លាយជាបុរសខាងលើខ្លួនឯងហើយបានចេញពីវា" ។

(២) នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ។(ខ៣) តើអ្នកជឿនឹងទាមទារអ្វី លើកលែងតែការគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់? សុភាសិត 16:7 ចែងថា៖ បំណងណាផ្លូវរបស់មនុស្សគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះទ្រង់ក៏ ធ្វើឲ្យខ្លាំងសត្រូវនៅជាមួយនឹងគេដែរ™។

(3) ដូចដែលយើងអធិស្ឋានមនុស្សទាំងអស់ ពួកគេអាចបានសង្គ្រោះ។ (ខ៤) អ្នកជឿ គ្រិស្តបរិស័ទគួរតែដឹងថា ការសង្គ្រោះព្រលឹងមនុស្ស គឺជាបេសកកម្មរបស់គាត់។ អ្នក ដែលជួយសង្គ្រោះព្រលឹងនៃអ្នកដទៃ នោះនឹងទទួលព្រះគុណ ដើម្បីបំភ្លឺជារឿងរហូត។ Dan 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណើយអ្នកដែលមានប្រាជ្ញានឹងភ្លឺដូចជាពន្លឺនៃផ្ទៃមេឃ។ ហើយអស់អ្នកដែលបង្វែរមនុស្សជាច្រើនមករកសេចក្តីសុចរិត ដូចជាផ្កាយអស់កល្បជា និច្ច។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សាសនាចក្រគឺជាសសរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិត និងជាគ្រឹះរបស់វា (១ទីម ៣:១៥)

កន្សោមទាំងពីរនេះ (សសរស្តម្ភ និងគ្រឹះ = *στυλος και ἐδραῖωμα*) គឺជាពាក្យដែលទាក់ទងដើម្បីប្រកាសការពិត។ ទោះបីជាព្រះវិហារមិនប្រតិបត្តិអព្វតហេតុក៏ដោយ ប្រសិនបើមានជោគជ័យក្នុងការប្រកាសការពិត បេសកកម្មរបស់នាងនឹងបញ្ចប់។ ទោះបីជាយ៉ូហានបាទីស្ទមិនបានធ្វើអព្វតហេតុដូចដែលគេនិយាយថាអ្វីទាំងអស់ដែលគាត់បាននិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទគឺជាការពិត (យ៉ូហាន 10:41) ដូចដែលពួកជំនុំបាននិយាយពាក្យពិតវាបានបញ្ចប់បេសកកម្មរបស់ពួកជំនុំ។

1. លើកការពិតជា "សសរស្តម្ភ"

មានន័យថាអ្នកដទៃស្តាប់សេចក្តីពិតហើយធ្វើឱ្យយល់ហើយត្រឡប់មករកវិញហើយមិនទទួលសេចក្តីពិតដោយបង្ខំ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អដោយបង្ខំគឺត្រូវប្រតិបត្តិប្រឆាំងនឹងការពិត ដែលវាដូចជាភីលីព ស្តេចស្តេចបានសម្លាប់អ្នកតវ៉ា (អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ)។ សាសនាចក្រលើកឡើងតែសេចក្តីពិត និងពន្លឺនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិហារមិនមែនជាក្រុមនៃអំណាចទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមនៃទីបន្ទាល់។ ទោះបីជាក្រុមជំនុំតូចយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នាងអាចបើកបង្ហាញការប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងច្បាស់ដល់ពិភពលោក។ តួនាទីនៃទីបន្ទាល់គឺ

ដូចជាផែនទីដែលពន្លឺនៃបង្គោលភ្លើងហ្វារតូដឹកនាំកប៉ាល់នៅលើសមុទ្រដ៏ធំទូលាយឱ្យ
ក្លាយទៅជារាប់ពាន់ម៉ាយល៍។

ដូច្នេះ តើសាសនាចក្រអាចបើកបង្ហាញទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកដ៏ធំ
ទូលាយដោយរបៀបណានៅក្នុងពិភពលោកដ៏ធំទូលាយ ? តើពិភពលោកនេះពោរពេញ
ដោយរលកដ៏ខ្លាំងក្លាប្រឆាំងនឹងដំណឹងល្អទេឬ?

1) សូម្បីតែក្រុមជំនុំតូចៗ នៅតែរក្សាជីវិតនៃស្ថានសួគ៌ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ហើយមិន
ចុះសម្រុងនឹងពិភពលោកនេះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេអាចសម្រេចបេសកកម្មបាន។

2) មើលមួយភ្លែត ពេលដែលព្រះវិហារមិនចុះសម្រុងនឹងពិភពលោក នាងហាក់ដូចជាជួប
តែបញ្ហា ប៉ុន្តែជីវិតដែលក្រុមជំនុំមិនចុះសម្រុងនឹងពិភពលោកនេះ មិនមែនគ្រាន់តែជាការ
ពិបាកនោះទេ។ ទោះបីយើងរស់នៅលើផែនដីក៏ដោយ យើងអាចរស់នៅដោយបរិសុទ្ធ
ដោយមិនមានការសម្របសម្រួលដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាមិន
មែនជារឿងដែលរងទុក្ខនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានផ្នែករីករាយជាច្រើន។ កាលបុរសសង់ស្ថាន
ឆ្លងទន្លេនិងសមុទ្រ គេគួរចូលទៅក្នុងទឹក។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពួកគេមានសមភាពដើម្បីយក
ខ្យល់ចូលទៅក្នុងទឹក តើការយកខ្យល់ក្នុងទឹកមានប្រយោជន៍ប៉ុន្មាន? ដូចជានៅក្នុងពិភព
លោកដែលមានអំពើបាបច្រើន ដើម្បីទទួលបានជីវិតនៃស្ថានសួគ៌ (ព្រះគុណនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទទួលជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) គឺជាសេចក្តីអំណរពិត។

3) នៅពេលដែលក្រុមជំនុំរស់នៅជាមួយមនុស្សក្នុងពិភពលោក នាងរក្សាការពិតគឺដូចជា ធ្វើតាម។ (១) កប៉ាល់អណ្តាតលើទឹក ប្រៀបដូចជាសំពៅមិនលិចចូលទឹកឡើយ។ ២) គុជនៅក្នុងទឹកសមុទ្រ ពន្លឺស្អាតដូចពន្លឺលើមេឃ។ (៣) វាដូចជាប្រេងមិនលាយជាមួយទឹក។ ទីបន្ទាល់ដូចជាគ្រឹះ។ (ἐδραωμα)

គ្រឹះមានតួអក្សរពង្រឹងជាលក្ខណៈពិសេស។ ក្រុមជំនុំអាចមានចរិតរឹងមាំ។ វាមិនមានន័យថាមានសមាជិកច្រើនទេ ដោយសារសមាជិកពីរនិងបីគឺស្របតាមព្រះអម្ចាស់ជាមួយពួកគេ។ ដោយសារវាខ្លាំង ប្រសិទ្ធភាពនៃទីបន្ទាល់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ។ ពីព្រោះព្រះធ្វើឲ្យយើងបង្កើតផលដូចព្រះទតឃើញភាពស្មោះត្រង់។ គាត់រង់ចាំជាយូរមកហើយ ហើយធ្វើការដែលគាត់ឃើញថាក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈការសាកល្បងជាច្រើន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការណែនាំអំពីគ្រូគង្វាលដែលសាវ័កប៉ូលបានផ្តល់ជូនដ៏ម៉ូថេ (១ទីម៉ូថេ ៤:១២-១៣)

1. គាត់បាននិយាយជាឧទាហរណ៍ (ខទី 12)

ត្រង់នេះ ពាក្យ (τύπος) មានន័យថា ឧទាហរណ៍។ ប្រសិនបើស្តង់ដារនៃការលះបង់របស់គ្រូគង្វាលគឺដូចគ្នាទៅនឹងសមាជិកសាសនាចក្រទូទៅ នោះគាត់មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីបង្រៀនពួកគេទេ។ គ្រូគង្វាលគួរតែយកស្តង់ដារខ្ពស់ដែលក្លាយជាគំរូរបស់អ្នកជឿ។

1) ពាក្យរបស់គាត់គួរតែជាស្តង់ដារ។ ជាដំបូង គ្រូគង្វាលគួរតែធ្វើតាមការនិយាយ និងធ្វើ។ ព្រោះគាត់គឺជាអត្តសញ្ញាណដើម្បីលះបង់ខ្លួនគាត់ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ។ គាត់គួរតែយកបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលត្រូវទទួលយកដោយមនុស្សទាំងអស់។ ដូចដែលគាត់និយាយម្តង គាត់គួរតែបន្តដោយស្មោះ ហើយអ្វីដែលគាត់និយាយម្តង ព្យាយាមបន្តដោយផ្ទាល់ ទោះបីជាគាត់ចាញ់ក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនគួររក្សាទុកដោយកិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួននិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់គាត់ឡើយ ប៉ុន្តែគួរត្រូវសន្មតទុកជាប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំ។ ដូច្នេះគាត់អាចផ្លាស់ប្តូរវិធីសាស្ត្រសំខាន់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំ ហើយពាក្យរបស់គាត់អាចត្រូវបានលុបចោល។ ដូចដែលប៉ូលបានយកផែនការទៅលេងព្រះវិហារកូរិនថូសពីរដង គាត់មិនបានអនុវត្តវាទេ។ មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើដូច្នេះ មិននិយាយពីរម៉ាត់ក្នុងមាត់តែមួយ គាត់ធ្វើដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំ។ (II Cor 1:23)

ទោះបីវាជាករណីល្អដែលគ្រូគង្វាលមិនលុបចោលនូវអ្វីដែលគាត់និយាយក៏ដោយ វាជាករណីមួយទៀតដែលគាត់សម្រេចបានវាផ្តល់នូវគ្រោះថ្នាក់ព្រោះគាត់ផ្ទាល់គឺជាបុរស។ ដូច្នេះ គ្រូគង្វាលមិនគួររក្សាភាពរឹងចម្រើនរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែលុបចោលវាដោយខ្លួនឯង។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ ខ្ញុំបានឃើញករណីសាកស្តាយ ដែលពេលខ្លះគ្រូគង្វាលស្តាប់ការលុបចោលនូវអ្វីដែលគាត់និយាយសម្រាប់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់។

2) ជំនឿរបស់គាត់ភាពបរិសុទ្ធគួរតែជាស្តង់ដារ។ នៅក្នុង ខទី 12 ពាក្យ ៦ ភាពបរិសុទ្ធTM (ἀγνεία ។) មានន័យថា ព្រហ្មចារីយ៍TM ដែលជាអាកប្បកិរិយានៃចិត្តដើម្បីសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ (យ៉ូហានទី១ ៣:៣) សេចក្តីស្រឡាញ់ជំនឿ និងព្រហ្មចារីភាព របស់ទាំងបីនេះមាននៅជាប់គ្នាជានិច្ច។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានជំនឿគឺជានុស្សនិយម ជំនឿដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាសេចក្តីជំនឿដែលស្លាប់។ (យ៉ាកុប ២:១៤-១៧) ហើយព្រហ្មចារីភាពជួយជំនឿក្នុងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ អ្នកជឿមើលឃើញព្រះខាងវិញ្ញាណ សម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្ត។(Mt 5:8)

2. គាត់ថាគាត់គួរតែផ្ដោតទៅលើការអាន ទូន្មាន និងបង្រៀន។

មានន័យថា គាត់គួរតែនៅលើវេទិកាឲ្យបានល្អ។ បើគាត់អធិប្បាយដោយសប្បុរស គាត់គួរបន្តចំណេះជ្រៅជ្រះនៃបទគម្ពីរ។ វាប្រៀបដូចជាទឹកឃ្មុំ ផ្អែម ហើយក្លាយជាអាហារ

នៃព្រលឹងរបស់គាត់ ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលស្គាល់បទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ អ្វីដែលបទគម្ពីរត្រូវបានហៅសម្រាប់អាហារគឺសម្រាប់ហេតុផលដែលព្រលឹងរបស់គាត់បានរស់ឡើងវិញ ដោយការយល់ដឹង។ សូមមើល ហេព្រើរ ៥:១៤ ។ គ្រូគង្វាលទទួលបានព្រះគុណដោយការយល់បទគម្ពីរឱ្យបានល្អ ហើយគួរផ្ទេរវាទៅហ្វូងចៀមដោយត្រឹមត្រូវ។ បន្ទាប់មក អាថ៌កំបាំងដើម្បីយល់បទគម្ពីរមានដូចខាងក្រោម។

1) ការយល់ដឹងដោយការសិក្សា ព្រោះនេះជាវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹង គាត់គួរតែពិនិត្យមើលវេយ្យាករណ៍នៃពាក្យព្រះគម្ពីរ និងបរិបទរបស់វាឱ្យបានល្អ ហើយបង្ហាញអត្ថន័យរបស់វាឱ្យច្បាស់ វិធីសាស្ត្រនេះត្រូវការសៀវភៅច្រើន។ ហើយសម្រាប់វាគឺជាកិច្ចការដែលបានប្រតិបត្តិនៅចំពោះព្រះផងដែរ សេចក្តីជំនឿ និងការអធិស្ឋានគួរត្រូវបានអមជាមួយ។ George Muller បានអានបទគម្ពីរចំនួន 1000 ដងដោយលុតជង្គង់ចុះ។

2) ការយល់ដឹងដោយការស្តាប់បង្គាប់។ គោលបំណងដែលព្រះប្រទានព្រះបន្ទូលនេះដល់យើងគឺធ្វើឱ្យយើងមានជំនឿ និងគោរពតាម។ ដោយមិនបានអនុវត្តគោលបំណងនៃពាក្យធ្វើម្តេចទើបគាត់អាចស្គាល់រសជាតិនៃពាក្យនោះ! ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បើអ្នកណាចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អ្នកនោះនឹងដឹងថាតើសេចក្តីបង្រៀននោះមកពីព្រះឬក៏ថាខ្ញុំនិយាយដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំ។ (យ៉ូហាន ៧:១៧)។ Moody បាននិយាយថា "ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាសាលាដើម្បីយល់ពីការពិត" ។

3) យល់ដោយការទទួលទុក្ខ។ ដ្បិតគម្ពីរជាសៀវភៅនៃទុក្ខ ពិបាកនឹងដឹងខ្លឹមសារមុននឹងទទួលរងទុក្ខ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ វិវាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ គ្រូគង្វាលត្រូវព្យាបាលទុក្ខដោយវិចារណញ្ញាណ ហើយគួរទទួលផល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 អ្វីដែលគ្រូគង្វាលវ័យក្មេងគួរចងចាំក្នុងចិត្ត (១ទីម ៤:១២-១៦)

1. ធ្វើជាគំរូក្នុងពាក្យសម្តី ទង្វើ សេចក្តីស្រឡាញ់ ជំនឿ និងភាពបរិសុទ្ធ។ (ខ១២)

1) ធ្វើជាគំរូតាមពាក្យសម្តី និងការប្រព្រឹត្ត។

ព្រោះគ្រូគង្វាលធ្វើតាមពាក្យរបស់ខ្លួន ដូចពាក្យនិងការប្រព្រឹត្តស្របគ្នា អ្នកស្តាប់ជឿលើពាក្យ។ 2) ដើម្បីក្លាយជាគំរូដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ ទោះបីជាអ្នកផ្សេងស្រឡាញ់ខ្ញុំ ដូចខ្ញុំស្រឡាញ់គាត់ គាត់អាចក្លាយជាគំរូ។ កាលដែលយើងមិនធ្វើដូច្នេះ យើងគួរប្រែចិត្តដោយហេតុផលនេះ ហើយគួរបន្ទាបខ្លួន។ ៣) ធ្វើជាគំរូដោយជំនឿ។ យើងមិនអាចជឿលើទ្រង់បានទេ ដូចដែលគាត់ជឿលើគាត់ គាត់គួរតែធ្វើជាគំរូ។ យ៉ូហានប្រសាសន៍ថា៖ ០ ទោះជាគាត់សម្លាប់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំសង្ឃឹមលើគាត់។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងប្រកែកចំពោះមុខគាត់។ (យ៉ូហ ១៣:១៥) ៤) ដើម្បីធ្វើជាគំរូដោយភាពបរិសុទ្ធ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “ភាពស្មោះត្រង់” គឺពិតជាពាក្យ “ភាពបរិសុទ្ធ” (ἀγνεῖα)។ វាងាយស្រួលដែលយើងរក្សាព្រហ្មចារីយ៍នៃអំពើរបស់យើង ប៉ុន្តែវាជាការលំបាកដែលយើងត្រូវរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្ត។ នៅពេលដែលចិត្តរបស់គាត់ក្លាយជាភាពបរិសុទ្ធ គាត់អាចក្លាយជាគំរូនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ០មានពរហើយ អស់អ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ដ្បិតគេនឹងឃើញព្រះ™។ (ម៉ាថ. ៥:៨) អ្នកដែលបម្រើព្រះក្នុងចិត្តមិនអាចមានអំណាចក្នុងការផ្សព្វផ្សាយឡើយ។

2. ផ្ដោតលើការអាន ការដាស់តឿន និងការបង្រៀន។ (ខ១៣) គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកដែលធ្វើការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គាត់គួរតែបើកបង្ហាញវាឱ្យបានល្អ ដើម្បីធ្វើការ

ជាមួយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មានតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះទេដែលធ្វើឱ្យមនុស្សកើតម្តងទៀត ហើយធ្វើឱ្យជំនឿរបស់គាត់ធំឡើង។ ដូច្នេះគាត់គួរតែទំដោយពាក្យ។ គ្រូគង្វាលនៅសម័យ បុរាណ Chrysostom បានទន្ទេញចាំគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយថ្ងៃថ្មីនេះ លោក Spurgeon ខ្លួនឯងត្រូវបានគេហៅឱ្យ "ដង្កូវនៃសៀវភៅ (បទគម្ពីរ)" ។

3. បំពេញកាតព្វកិច្ចដ៏បរិសុទ្ធដោយអស់ពីចិត្ត។ បន្ទាប់មកគាត់រីកចម្រើន។ (១៤-១៥)
 គ្រូគង្វាលវ័យក្មេងគួរត្រូវបានធំឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ហើយគួរតែបន្តជាថ្មី។ គាត់គួរតែបើក បង្ហាញក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ថាជាតួលេខបន្ត គាត់មិនគួរចាស់ទេ។ ព្រោះគាត់ត្រូវ លះបង់ខ្លួនដើម្បីលះបង់តំណែងដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់។ ព្រះគុណមិនត្រូវបានកាត់បន្ថយ ដោយការលះបង់ទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ហើយវាត្រូវធំឡើង។ ព្រះប្រទាន អំណាចដល់ 재각 ។ នៅពេលដែល Wesley មានអាយុ 80 ឆ្នាំ គាត់មានសុខភាពរឹង មាំជាងរាងកាយរបស់គាត់ដែលមានអាយុ 40 ឆ្នាំ។ គាត់បានជិះសេះដោយមិនឈប់ ហើយដើរជុំវិញដើម្បីទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អ។

4. គ្រប់គ្រងខ្លួនឯង និងការបង្រៀន។ (១៦)

1) សម្រាប់គ្រូគង្វាលគឺជាឧបករណ៍ដែលព្រះប្រើ ដូចជាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនត្រូវបានសម្អាត ទេ ព្រះមិនអាចប្រើគាត់បានទេ។ ដោយសារតែខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺទិញដើម្បីបង្រៀនអ្នកដទៃ ហើយគាត់មិនអាចមើលថែខ្លួនឯងបានល្អដោយស្មោះត្រង់ គាត់គួរតែមើលថែខ្លួនឯងជា មុនសិន។ ២) ហើយគ្រូគង្វាលវ័យក្មេងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការផ្សព្វផ្សាយការបង្រៀនឱ្យ បានត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីជាគាត់រក្សាខ្លួនគាត់ដោយភាពបរិសុទ្ធយ៉ាងច្បាស់ក៏ដោយគាត់

ប្រហែលជាមានការបង្រៀនដែលមិនស្តាប់បង្គាប់។ ដោយសារតែ [1] ដោយការអនុវត្ត
ជាក់ស្តែងរបស់គាត់ គាត់នឹងមានភាពក្រអឺតក្រទម។ [2] នៅពេលដែលគាត់
ក្រអឺតក្រទមគាត់ក្លាយជាងងឹត។ កាលដែលគាត់មានដូច្នេះ គាត់អាចនឹងប្រើក្នុងការ
ផ្សព្វផ្សាយការបង្រៀនខុសគ្នាខ្លាំងក្លា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អាថ៌កំបាំងនៃកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាលពិត (១ធីម ៤:១២-១៦)

ប៉ុលបង្រៀនអាថ៌កំបាំងនៃការបម្រើគ្រូគង្វាលដល់គ្រូគង្វាលវ័យក្មេង ធីម៉ូថេ។

1. បង្ហាញគំរូដល់អ្នកជឿ (ខ 12) ប៉ុលបានប្រាប់គ្រូគង្វាលវ័យក្មេង ធីម៉ូថេ ឱ្យក្លាយជាគំរូរបស់អ្នកជឿ។ ការក្លាយជាគំរូនៃអ្នកជឿអាចត្រូវបានរំពឹងទុកដោយតែមនុស្សចាស់ទុំប៉ុណ្ណោះ។ វាងាយនឹងបរាជ័យពេញមួយជីវិតរបស់យើង ព្រោះយើងជាមនុស្ស។ ប្រសិនបើយើងតែងតែបរាជ័យ ជីវិតរបស់យើងទាំងមូលក្លាយជាជីវិតហាត់ប្រាណយ៉ាងងាយស្រួល។ ដោយសារជីវិតរបស់យើងមិនទទួលបានផ្តែផ្កា តើត្រឹមត្រូវទេដែលយើងអាចធ្វើម្តងទៀតបាន? ពេលណាដែលយើងបង្ហាញខ្លួន តើយើងមិនទទួលបានផ្តែចាស់ទេ? យើងគួរតែផ្តល់ផ្តែឈើដែលចាស់ទុំចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃការបម្រើគ្រូគង្វាលរបស់យើងដល់វាស្ត្រនៃព្រះ។ បន្ទាប់មកតើវាអាចទៅរួចទេ? វាអាចទៅរួចដែលថាមនុស្សម្នាក់រស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតនៅពេលដែលគាត់ទទួលបានអំណាចវាអាចទៅរួច។ តើអ្នកណាអាចទទួលបានអំណាច? អ្នកដែលស្វែងរកពិតប្រាកដ អ្នកដែលអធិស្ឋានតែងតែអាចទទួលបាន។ ដូចដែលបទគម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់លើការអធិស្ឋានដែលវាប្រើពាក្យ "ជានិច្ច" ពាក្យគឺសំខាន់ណាស់។

2. ផ្ដោតអារម្មណ៍ដើម្បីបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ខ 13)

ពាក្យ បំរាមគិតមមែ™ នៅទីនេះមានន័យថា បំរាមបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវាដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍™។ គ្រូគង្វាលខ្លួនឯងគឺជាឧបករណ៍សម្រាប់ប្រកាសអំពីជីវិត និងប៉ុន្តែនៃជីវិតខ្លួន

ឯងមិនមែនទេ។ អាហារនៃជីវិតគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាចំណុចសំខាន់សរុបនៅក្នុងជីវិតគ្រូគង្វាលរបស់គាត់។ ដូច្នេះគ្រូគង្វាលត្រូវយល់ការពិត លើសពីអ្វីទាំងអស់ ឱ្យត្រូវ ហើយប្រកាសឱ្យត្រូវ ។ ពាក្យ "ការគិតមែ" នៅក្នុងអត្ថបទបង្ហាញការពិតនេះបានយ៉ាងល្អ។ ដូច្នេះ គ្រូគង្វាលគួរយល់បទគម្ពីរឱ្យបានច្បាស់លាស់ ដោយលះបង់ការសិក្សាខ្ពស់បំផុត ដល់ការសិក្សាថ្មីៗ ។

3. កុំមើលងាយការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នក (ខ ១១)

ការធ្វេសប្រហែសនៃបេសកកម្មរបស់គាត់ត្រូវបានចាត់ទុកជាឧក្រិដ្ឋជននៅក្នុងច្បាប់នៃរដ្ឋាភិបាលពិភពលោក។ នៅពេលដែលយើងកំពុងធ្វេសប្រហែសចំពោះមុខតំណែងដែលព្រះប្រទានមក តើអំពើបាបធំប៉ុណ្ណា? យេរេមា 48:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នកណាដែលធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តស្លូតបូត អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា ហើយអ្នកណាដែលរក្សាដាររបស់ខ្លួនកុំឱ្យបង្ហូរឈាម អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា។ “។ ត្បិតបុរសនោះតាំងនៅក្នុងសមរភូមិ អ្នកមិនច្បាំងនឹងត្រូវទទួលទោសជាទោសធំតាមច្បាប់យោធា។ បុរសជាអ្នកប្រយុទ្ធនឹងពិភពធម្មជាតិ ហើយអ្នកប្រយុទ្ធនឹងមារ។ អ្នកដែលតស៊ូដើម្បីពិភពធម្មជាតិត្រូវបានហៅសម្រាប់ "មនុស្សវប្បធម៌" ហើយអ្នកដែលតស៊ូនឹងអំពើបាបត្រូវបានហៅឱ្យ "កូនចៅរបស់ព្រះ" ហើយអ្នកដែលប្រយុទ្ធនឹងអារក្សត្រូវបានហៅឱ្យ "វីរមាំនៃព្រះគ្រីស្ទ" ។ . សម្រាប់អ្នកជឿមានបេសកកម្មទាំងបីខាងលើ តើគាត់គួរធ្វើវាប៉ុន្មាន? គ្រូគង្វាលមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់លើការប្រយុទ្ធបីយ៉ាងចំពោះមនុស្សជាតិ។ តើគួរឧស្សាហ៍ប្រតិបត្តិកម្រិតណា?

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 គ្រូគង្វាលត្រូវគោរព (1 Tim 5:17)

គោលបំណងនៃតំណែងបរិសុទ្ធ គឺមិនមែនសម្រាប់សិរីល្អរបស់គ្រូគង្វាលនោះទេ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនគួរស្វែងរកកិត្តិយសទេ។ (លូកា ១៦:១៥) ប៉ុន្តែគ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកបម្រើព្រះ ព្រោះគាត់ត្រូវបានគោរពព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងត្រូវប្រកាសដោយអំណាច។

1. គាត់គួរតែជាអ្នកដែលគ្រប់គ្រងបានល្អ។

ក្នុងបញ្ហាដើម្បីគ្រប់គ្រងយើងគួរដឹងជាដំបូងថាយើងមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់គ្រប់គ្រងលើអ្នកដទៃនោះទេ។ ប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងស្ថិតនៅដោយព្រះអម្ចាស់។ យើងបម្រើតែរឿងនេះប៉ុណ្ណោះ។ ដើម្បីធ្វើវាបានត្រឹមត្រូវ យើងត្រូវការគុណធម៌មួយចំនួន។

1) ដើម្បីក្លាយជាឧទាហរណ៍។ ពាក្យ បម្រើគ្រប់គ្រង™ (προσῆτες) មានន័យថាពាក្យ បម្រើមុខ™។ នេះចង្អុលទៅឧទាហរណ៍។ ការដែលយើងក្លាយជាគំរូមិនមានប្រយោជន៍ទេ។ គឺសម្លាប់ខ្លួនប្រាណហើយវាយខ្លួនឯង ហើយធ្វើឱ្យគេដាក់ខ្លួន។ សម្រាប់ការងារនេះ យើងត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីបង្ហាញឈាម។ (ហេ. ១២:៤) ប៉ុន្តែការខំប្រឹងនេះមានអមដោយការសម្រាលទុក្ខដ៏អស្ចារ្យពីស្ថានសួគ៌។

2) ខ្លាចព្រះ

ការគ្រប់គ្រង (និយោបាយ) ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ រឿងដែលត្រូវគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំមិនមែនកើតឡើងដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សនោះទេ។ ការកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចំណេះដឹង។ (ព.)

3. គាត់គួរតែជាអ្នកដែលបង្រៀនបានល្អ។

មេរៀនគ្រីស្ទានគឺជាការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ នេះជាការសិក្សាបទគម្ពីរ និងការអធិប្បាយ។ ព្រះធ្វើការចំពោះគ្រូអធិប្បាយដើម្បីសិក្សាបទគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់។ យើងគួរតែដឹងពីការពិតនេះហើយ យើងគួរតែធ្វើវា។ វាទាមទារលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។

1) និយាយឱ្យខ្លី ការអធិប្បាយអាចប្រតិបត្តិបាន លុះត្រាតែទទួលបានវាចេញពីព្រះ។ ២ កូរិនថូស ២:១៧ មានប្រសាសន៍ថា បំណងយើងមិនដូចមនុស្សជាច្រើនដែលដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែដូចជាមនុស្សស្មោះត្រង់ តាមការបង្គាប់ដោយព្រះ នោះយើងនិយាយនៅចំពោះព្រះនៃព្រះគ្រីស្ទ។ “។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលលោកអធិប្បាយព្រះធម្មទេសនាដោយប្រពៃ ពួកគេគួរតែចេះគម្ពីរឱ្យបានស៊ីជម្រៅ។

2) បន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ (1) នៅពេលដែលបេះដូងមានសន្តិភាពគាត់អាចធ្វើបាន (2) នៅពេលដែលចិត្តរបស់គាត់បរិសុទ្ធគាត់អាចធ្វើបាន (3) ដូចដែលបេះដូងរបស់គាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់គាត់អាចធ្វើបាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 គុណធម៌ប្រាំពីរយ៉ាង (1 Tim 6:11-14)

សាវកប៉ុលបានបង្គាប់ដើម្បីថ្លែងឱ្យបន្តធ្វើកិច្ចការសំខាន់ៗមួយចំនួនក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ដោយចិត្តរំភើប។ ជាដំបូង គាត់បានបញ្ជាឱ្យគាត់រួចផុតពីអំពើបាបនៃការលោភលន់។ ខទី ១១ ពាក្យ ឯ គេចពីការទាំងនេះ ៣ ចង្អុលទៅការល្បងអ្នកណាម្នាក់ឱ្យក្លាយជាអ្នកមាន នៅក្នុង ខទី ៩-១០ បាននិយាយ។ លោភលន់ជាអំពើបាបទាញបុរសដោយមន្តស្នេហ៍ដូចអំពើផិតក្បត់។ ដូច្នេះវាជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដែលបុរសនោះគេចពីវា។ ហើយគាត់បានប្រាប់ទៅដើម្បីថ្លែងឱ្យបន្តអនុវត្តគុណធម៌ប្រាំពីរ។ (១១-១២)

1. សុចរិត

“សេចក្តីសុចរិត” គឺជារឿងដែលបុរសគួរពិចារណាក្នុងការជ្រើសរើសជីវិតបុរស។ បុរសគួរជ្រើសរើសភាពសុចរិតលើសពីអ្វីទាំងអស់។ ពេលគាត់គិតពីអ្វីដែលគាត់គួរប្រតិបត្តិយើងគួរគិតថាវាសុចរិត។ តើវាផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវសេចក្តីអំណរទេ? តើវាផ្តល់សន្តិភាពដល់ខ្ញុំទេ? តើវានាំមកនូវសិរីល្អដល់ខ្ញុំទេ? បញ្ហាបែបនេះមិនគួរត្រូវបានពិចារណាទេ។ តើវាជារឿងត្រឹមត្រូវទេ? បញ្ហានេះគួរតែត្រូវបានពិចារណាជាបឋម។ ហេតុនេះហើយបានជាធាតុទីមួយក្នុងវត្ថុទាំង៧។

2. ការលះបង់

សេចក្តីសុចរិតដែលកើតមាននៅខាងលើនេះគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតែក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ "ការលះបង់" ប៉ុណ្ណោះ។ នោះគឺថា បុរសនោះមានការប្រកបដោយសេចក្តីត្រូវហើយ

ទើបអាចទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតនេះ។ សេចក្តីសុចរិតមិនអាស្រ័យតាមលក្ខណៈនៃ
ការលះបង់នោះមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតពិតឡើយ។

3. ជំនឿ

ភក្តីភាពនៅខាងលើមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានជំនឿនោះទេ ប៉ុន្តែបានកត់សម្គាល់
អំពីសេចក្តីជំនឿ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលអះអាងដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានជំនឿគឺជាមនុស្ស
ពុតត្បាត ការលះបង់ដែលពួកគេស្រែកនោះគ្រាន់តែជាបាវចនារបស់អ្នកជំនួញសាសនា
ប៉ុណ្ណោះ។

4. ស្នេហា

ដូចជាជំនឿមានការងារ វាគឺជាជំនឿរស់។ លោក James បាននិយាយថា "" ។ វាដូច
ជារូបកាយដែលគ្មានព្រលឹង។ (យ.

5. អ្នកជំងឺ

សេចក្តីស្រឡាញ់ខាងលើគឺជាការលះបង់; វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានអ្នកជំងឺ
ទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជំងឺដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់គឺត្រូវការជានិច្ច។

6. ភាពទន់ភ្លន់

"ភាពទន់ភ្លន់" គឺជាខ្លឹមសារនៃអ្នកជំងឺដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។ បើមានបុរសដែលអត់
ផ្គត់ដោយមិនមានភាពស្ងួតបូត គាត់អាចនឹងមានការត្អូញត្អែរ និងបន្ទោសក្នុងចិត្ត។ ដូច្នេះ
ក្នុងនាមជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពអត់ផ្គត់ ភាពទន់ភ្លន់គួរតែជាតម្រូវការចាំបាច់។

7. ការប្រយុទ្ធដ៏ល្អនៃសេចក្តីជំនឿ

ភាពទន់ភ្លន់ដែលបានកត់សម្គាល់ខាងលើមិនមាននៅក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្សនោះទេ។

ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿប្រតិបត្តិការប្រយុទ្ធដ៏ល្អដោយសេចក្តីជំនឿ គាត់អាចមានចិត្ត
សុភាព។ ប៉ុលក៏បានប្រយុទ្ធនឹងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានេះដែរ បំផ្លើសឱ្យខ្លួនឯងចុះចូល។
(១កូរិនថូស ៩:២)

ឥឡូវនេះយើងគួរតែផ្តោតលើបញ្ជីគុណធម៌ដែលមាន 7 ដណ្តើរ។ បន្ទាប់មក ដោយសារ
ការប្រយុទ្ធដ៏ល្អដោយសេចក្តីជំនឿ™ ដែលស្ថិតនៅតាមដណ្តើរទាបបំផុតទទួលជីវិតអស់
កល្បជានិច្ច អ្នកណាដែលមានបំណងចង់ប្រយុទ្ធ។ តើអ្នកណានឹងស្តាប់ដើម្បីយកជីវិត
អស់កល្បជានិច្ច? ការប្រយុទ្ធគ្នានេះមានគោលបំណងយកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច អ្នកជឿ
ត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យទទួលយកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយបានសារភាពសេចក្តីជំនឿ
របស់គាត់ជាភស្តុតាងនៃការហៅរបស់គាត់។ ដ៏ម៉្លេះបានទទួលការហៅដូច្នេះ ហើយបាន
បើកបង្ហាញភស្តុតាងដ៏ល្អ (ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ) ។ (ខ១២)

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៩ នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (1 Tim 6:14-16)

សាវកប៉ុលនិយាយអំពីគុណធម៌មួយចំនួនដែលគ្រូគង្វាលគួរបន្តចំពោះដីម៉ូថេ ហើយបាន
និយាយថាការយាងមកជាលើកទីពីរជាការជំរុញចិត្តដើម្បីបន្តនៅលើវា។

1. ពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ និងភាពតានតឹងរបស់យើង។

ដូចដែលអ្នកជឿដឹងថាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់តាមការ
សន្យាត្រឹមត្រូវនោះ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់មានភាពតានតឹង។ (ខ ១៥ ក) ត្រង់
នេះបានហៅពាក្យថា ឯ បង្ហាញនៅពេលដ៏ត្រឹមត្រូវ TM (καποῖς ἰδίοις) គឺជាពាក្យ
ដដែលនៃពាក្យ ឯ ផែនការសម្រាប់ភាពពេញលេញនៃពេលវេលា TM ។ (កាឡាទី ៤:៤,
អេភ. ១:៩) ដូច្នេះ នេះជាពេលវេលាដែលមិនត្រូវកែប្រែដោយការតាំងចិត្តដោយអំណាច
របស់ព្រះ។ អ្នកជឿដើម្បីដឹងពីពេលវេលានេះ មិនចាំបាច់មានអារម្មណ៍ផុញទ្រាន់ក្នុងការ
រង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ព្រះបានកំណត់ថ្ងៃនៃការយាង
មកជាលើកទីពីរដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏បានសរសេរវាដែរ។ ដូច្នេះអ្នកជឿ
ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅក្នុងការសម្រាកពេញលេញដោយការពិតនៃការទូទាត់នៃថ្ងៃនិងត្រូវបាន
ធានា។

អ្នកជឿមិនត្រូវបានគេប្រងើយកន្តើយឡើយ ហើយមានការខកចិត្តក្នុងការរង់ចាំពេលវេលា
នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្បិតគាត់មិនមកយ៉ាងលឿននោះទេ។
ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេកំពុងរង់ចាំពេលវេលាដោយភាពតានតឹង ប៉ុន្តែពួកគេមិនបាត់បង់ជំនឿ

សម្រាប់ការមកយីតរបស់គាត់ទេ។ ដោយសារយើងជឿថាថ្ងៃនៃការយាងមកទីពីរត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រះ។ នៅពេលដែលកសិករបានគ្រាប់ពូជ ហើយដំណាំក៏ធំឡើង គាត់រង់ចាំការដួលរលំ ហើយធ្វើការប៉ាតង់ដោយរង់ចាំអ្វីក្តៅដ៏យូរ ដោយមិនមានបេះដូងបន្ទាន់ និងពិបាកចិត្ត។ យើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះពេលវេលារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងពេលវេលាដ៏ល្អ និងដោយចិត្តស្ងប់ ហើយគួររង់ចាំពេលនោះ។ ហើយយើងគួររស់នៅដូចលោកអ័ប្រាហាំដើម្បីមានជំនឿ និងការអធិស្ឋានជាសកម្មភាពរង់ចាំរបស់យើង។ ដូចដែលអ័ប្រាហាំត្រូវបានហៅឱ្យចេញពី Chalthia Ur ហើយបានចូលមកស្រុកកាណាន ព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្រគល់ដីនោះឱ្យគាត់ភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែគាត់បានសន្យាថានឹងផ្តល់ឱ្យវាបន្ទាប់ពី 4000 ឆ្នាំ។ គាត់បានរស់នៅក្នុងតង់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ ហេព្រើរ ១១:១៣-១៦ មានប្រសាសន៍ថា ឯ អ្នកទាំងអស់នេះបានស្លាប់ដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនបានទទួលអ្វីដែលបានសន្យានោះទេ ប៉ុន្តែបានឃើញពួកគេ ហើយស្វាគមន៍ពួកគេពីចម្ងាយ ហើយបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាជនបរទេស និងជានិរទេសនៅលើផែនដី ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនខ្មាសគេដែលត្រូវហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេឡើយ ដ្បិតទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ។ “។

បើទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលបុរសមិនសូវមានភាពតានតឹង?

- 1) ដោយសារតែពួកគេត្រូវបានល្អងនៅក្នុងពិភពរីករាយ។ ដូចជាមនុស្ស Apium aducted មិនស្តាប់ការព្រមាននៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅក្នុងត្រចៀករបស់គាត់បុរសដែលល្អងដោយការរីករាយនៃពិភពលោកមិនជឿលើការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចា

សំ។ ២) អ្នកដែលដឹងថាអាយុវែង មិនជឿលើការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ កន្លែងដែលគេផ្កាងនៅលើឈើផ្កាងបាននិយាយថា៖ បំបើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះយេស៊ូវអើយ សូមនឹកចាំពីខ្ញុំ ពេលអ្នកចូលមកក្នុងនគររបស់អ្នក™។ (លូកា ២៣:៤២) ៣) អ្នកដែលដឹងថាពិភពលោកនេះនឹងមិនត្រូវបានប្រែប្រួលទេ តែងតែមិនជឿលើព្រឹត្តិការណ៍នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ តើពិភពលោកនេះនៅដដែលទេ? បំ ដោយដឹងពីការណ៍នេះជាមុនសិន នោះពួកអ្នកចំអកនឹងមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ដោយការចំអកដោយធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ខុសឆ្គងរបស់ខ្លួន។ គេនឹងនិយាយថា៖ បំតើពាក្យសន្យានៃការយាងមករបស់ទ្រង់នៅឯណា? តាំងពីបុព្វបុរសបានដេកលក់ អ្វីៗទាំងអស់នៅតែបន្តដូចជាតាំងពីដើមកំណើតមក™។ (ពេត្រុសទី២ ៣:៣-៤) ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអះអាងថាវានៅពីសម័យបុរាណ? តើការវិនិច្ឆ័យទឹកជំនន់មានទេ? (២ពេត្រុស ៣:៦)? តើក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ាមិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយភ្លើងជ័រឬ? (លូកា ១៧:២៩)

2. លក្ខណៈរបស់ព្រះ និងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ

លក្ខណៈរបស់ព្រះធានានូវភាពប្រាកដប្រជានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ ការយាងមកជាលើកទីពីរមានន័យថា បើកសម្តែងព្រះផ្ទាល់។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលនឹងត្រូវមកគឺព្រះគ្រីស្ទ ហើយភាគីដូចគ្នាដែរ ដែលព្រះវរបិតាបានយាងមក។ សូមមើល វិវរណៈ ១: ៤-៨។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងឃើញលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះគេ

ជឿថាមានពេលវេលាដែលទ្រង់នឹងបើកសម្តែងទាំងស្រុង។ លក្ខណៈរបស់ព្រះមានដូចខាងក្រោម។

1) ព្រះបានប្រទានពរ (ខ ១៥) កាលដែលបុរសគិតអំពីពរជ័យ នោះគាត់គិតថាមានអ្នកដែលប្រទានពរ។ វាច្បាស់ណាស់ថាបុរសមិនអាចបង្កើតពរជ័យសម្រាប់ខ្លួនគាត់បានទេ។ ព្រោះអ្វីដែលត្រូវបានពរមិនបានមកដោយខ្លួនឯងទេ។ មនុស្សសុចរិតក៏មិនត្រូវបានប្រទានពរដោយស្វ័យប្រវត្តិដែរ។ មូលហេតុដែលវាដូច្នេះ គឺសម្រាប់សេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ ដែលបង្កើតការពិតថា អ្នកដែលគ្រប់គ្រងពរជ័យគឺជាព្រះ។

2) បើមនុស្សសុចរិតបានពរដោយខ្លួនឯង នោះមនុស្សសុចរិតនឹងមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយអ្នកដែលគ្រប់គ្រងពរនោះនឹងគិតថាខ្លួនអាចគ្រប់គ្រងបាន។ យ៉ូបជាមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែវាជាការពិតដែលថាពរជ័យដែលគាត់បានទទួលក៏ត្រូវបានដកចេញដោយព្រះដែរ។

3) សព្វថ្ងៃនេះ ពរជ័យដែលត្រូវបានប្រទានមកគឺជាចំណែកតែមួយគត់។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលាដែលពរជ័យសរុបត្រូវបានបើកសម្តែងនឹងមកដល់ទីបំផុត ។ វាជាពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ វាមិនពិបាកក្នុងការជឿលើការសន្យានេះទេ។

4) មានតែព្រះមួយអង្គ ហើយមានព្រះចេស្ដាបំផុត (ខ ១៥)។ បើមនុស្សជោគជ័យរឿងល្អខ្លះ វាក្លាយជាដោយអំណាចនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ កាលដែលអ្នកអធិប្បាយបានប្រតិបត្តិយ៉ាងល្អ គេដឹងថា វាចេញមកពីអំណាចនៃព្រះមកពីតែខាងលើ។ វាជាអ្វីដែលយើងដឹងតាមរយៈបទពិសោធន៍ច្បាស់លាស់។ ដូច្នេះ ក្នុងលោកិយនេះ ការពិតថា ព្រះដែលផ្តល់

អំណាចនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញជាមួយនឹងអំណាចសរុបនាពេលអនាគត គួរតែត្រូវបានជឿ
ដោយយើងយ៉ាងច្បាស់។

5) ទ្រង់ជាស្តេចនៃអស់ទាំងស្តេច និងជាព្រះនៃព្រះអម្ចាស់ (ខ ១៥)

រដ្ឋាភិបាលបច្ចុប្បន្នទាំងអស់នឹងមកដោយព្រះ។ (រ៉ូម ១៣:១-៧) រឿងដែលព្រះបាន
ទាមទារគ្រប់ស្តេចទាំងអស់ (ស្តេចទាំងអស់នៃពិភពលោក) នឹងត្រូវបើកសម្តែងនៅពេល
នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ ពេលនោះ ភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យនេះត្រូវបានលាត
ត្រដាងទាំងស្រុង ហើយទ្រង់នឹងចាត់ទុកស្តេចទាំងអស់ក្នុងលោក ដូចជាវាយកំទេចគ្រឿង
ដីឥដ្ឋដោយដំបងដែក។

6) មានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលគ្មានសេចក្តីស្លាប់ (ខទី 16) ព្រះផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុង
ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ជាពិសេស យើងដឹងអំពីអំណាចដែលបង្កើតយើងឡើងវិញយ៉ាងល្អ
ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលថា បុគ្គលណាដែលផ្តល់ជីវិតក្នុងទីស្ងាត់កំបាំងនឹង
មកដល់ក្នុងដំណើរនៃជីវិត។ វាមិនពិបាកទេក្នុងការជឿលើការពិតថា អ្នកដែលមិនបាន
លាតត្រដាង ហើយធ្វើការនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលអនាគត។

7) គាត់រក្សាពន្លឺមិនអាចចូលទៅជិតបាន ហើយគាត់គឺគ្មាននរណាម្នាក់ឃើញគាត់ និងគ្មាន
នរណាអាចមើលឃើញ។ (ខ១៦) ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់
ព្រះ។ (និក្ខមនំ ១៩:១២-១៣, ២១-២២) ភាពបរិសុទ្ធទាស់នឹងអំពើបាប ហើយលះចោល
អំពើបាប។ ដូច្នេះ មនុស្សមានបាបបានជួបព្រះផ្ទាល់នឹងត្រូវស្លាប់។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់

បានបើកសម្តែងនៅក្នុងពិភពលោកដោយភាពបរិសុទ្ធទាំងស្រុងមនុស្សមានបាបទាំងអស់
ដែលមិនប្រែចិត្តគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាន
លាក់នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយទ្រង់ធ្វើការនៅក្នុងយើងជាមួយនឹងកិច្ចការនៃភាពបរិសុ
ទ្ធ។ វាមិនពិបាកក្នុងការជឿថាគាត់នឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញទាំងស្រុងនៅពេលអនាគត
នោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ស្រឡាញ់ឱ្យរបស់អ្នកដល់អ្នកដទៃ (១ទីម ៦:១៧-១៩)

ហេតុផលមួយចំនួនដែលយើងគួរផ្តល់មានដូចខាងក្រោម។

1. យើងជាអ្នកបម្រើ។

ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ មិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ។ បុរសជាអ្នកបម្រើដែល គេតាំងចិត្ត ហើយគួរប្រើសម្រាប់ព្រះ។ អំពើល្អទាំងអស់គឺជាជំនួញរបស់ព្រះ។ ដោយ សារគោលបំណងនៃការងារមិនមែនជាជំនួញនោះទេ វាបានលើកតម្កើងព្រះតាមរយៈជំនួញ។ រូបកាយរបស់យើងផ្ទាល់ក៏មិនមានសម្រាប់រូបកាយដែរ ប៉ុន្តែដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ ជាម្ចាស់។ (១កូរិនថូស ៦:១៣)

យើងមិនគួរធ្វើសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅពេលខ្លះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរធ្វើជាបន្តបន្ទាប់។ ដ្បិតយើងបានទទួលរបស់ទាំងអស់ដោយសេរី យើងគួរឱ្យដោយសេរី។ ដ្បិតព្រះ គ្រីស្ទមិនឈប់ឱ្យទេ យើងមិនគួរឈប់ថ្វាយដល់អ្នកដទៃឡើយ។ អ្វីដែលយើងបានទទួល ដោយគ្មានតម្លៃចេញពីព្រះអម្ចាស់គឺអស្ចារ្យណាស់។ (គឺ ៥៥:១) មូលហេតុដែលយើង មិនបង់ថ្លៃរបស់ដែលយើងបានទទួល គឺដោយសារតែការដែលបុរសមិនអាចបង់ថ្លៃ សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺមានតម្លៃណាស់។ ដូច្នេះ យើងក៏គួរឱ្យតម្លៃទៅអ្នក ដទៃដោយមិនមានតម្លៃ។ យើងគួរតែប្រតិបត្តិការប្រកួតប្រជែងដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកដទៃ។ ការឱ្យគឺមានពរជាងការទទួល។ (សកម្មភាព ២០:៣៥) បឹងមួយនៅទីបរិសុទ្ធជាទឹក

ខ្មៅនៅគ្រាដំបូងដែលមិនមានត្រី។ បន្ទាប់ពីស្រះទឹកបានហូរចូលមួយទៀត។ ចាប់ពីពេលនោះមក ទឹកប្រែជាថ្លា ហើយបន្ទាប់មកមានត្រីជាច្រើនរស់នៅទីនោះ។

2. ព្រះស្រឡាញ់អ្នកដែលថ្វាយព្រះដោយរីករាយ។ (១កូរិនថូស ៩:៧)

ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យឱ្យបរិបូរ ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សឱ្យបរិបូរ។ គាត់ពេញចិត្តដែលយើងមានលក្ខណៈដូចជាព្រះ។ ទ្រង់បានប្រទានរបស់ទាំងអស់មកយើង ទ្រង់ប្រទានព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយប្រទានសូម្បីតែនគរព្រះ។

3. យើងជាបុរសជំពាក់បំណុលគេ។

យើងត្រូវបានគេយកបំណុលពីប្រវត្តិអតីតកាល។ ប្រវត្តិសាស្ត្រគ្រីស្ទានត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងជាច្រើន ការលះបង់ច្រើន និងការទុក្ខរកម្មជាច្រើនរបស់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន យើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះពីបុរសជាច្រើននេះ។ យើងគួរតែសងបំណុលនេះ។ មិនត្រឹមតែថាសម្រាប់យើងមានការងារដែលយើងគួរធ្វើសម្រាប់មនុស្សដែលកើតនៅថ្ងៃអនាគត វាគ្រាន់តែជាបំណុលរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។

4. ការលះបង់ធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតនគរព្រះ។

ពេលយើងថ្វាយរបស់ល្អសម្រាប់នគរព្រះ នោះចិត្តយើងនៅស្ថានសួគ៌។ មូលហេតុដែលម្តាយស្រឡាញ់កូនគឺដោយសារក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដាក់ក្នុងពួកគេ។ កាលយើងមិនថ្វាយសម្ភាររបស់យើងទេ នោះយើងមានចិត្តប៉ះពាល់ដល់គេ ហើយធំពេញវ័យ នោះបុរស

ស្រឡាញ់វត្ថុនោះច្រើនជាងព្រះ ដោយមិនអើពើនឹងព្រះ។ វាមានគ្រោះថ្នាក់។ ព្រះយេស៊ូ
ស្តីបន្ទោសសេដ្ឋីល្វីលើនោះថា៖ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «មនុស្ស
ល្ងង់! យប់នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវការពីអ្នក ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំឲ្យអ្នកណានឹងទៅ?
(លូកា ១២:២០-២១)

ធីម៉ូថេ II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីជំនឿរបស់ធីម៉ូថេ (២ធីម៉ូថេ ១:៣-៥)

ប៉ុលបានអរព្រះគុណដល់ព្រះសម្រាប់ធីម៉ូថេទាំងថ្ងៃទាំងយប់។ ប៉ុលបាននិយាយថា ធីម៉ូថេជាកូនពិតរបស់គាត់។ (ធីម. ១:២) យើងគួរដឹងថាកូនប្រុសរបស់អ្នកឯទៀតមានតម្លៃជាងកូនប្រុសរបស់អ្នកឯទៀតដែលត្រូវជឿ។ អ្វីដែលគាត់មានអារម្មណ៍បែបនេះគឺលក្ខណៈសម្បត្តិនៃវាស្តរបស់ព្រះ។ (ម៉ាកុស ៣:៣១-៣៥) ដូច្នេះ តើធីម៉ូថេមានជំនឿយ៉ាងណា?

1. សេចក្តីជំនឿនៃទឹកភ្នែក (ខទី 4)

លោកុប្បត្តិ 7:3 ចែងថា៖ បំណងសោកស្តាយប្រសើរជាងការសើច ដ្បិតដោយទឹកមុខក្រៀមក្រំ ចិត្តក៏បានរីករាយដែរ™។ ទឹកភ្នែកដែលហូរដោយជំនឿគឺមានតម្លៃណាស់។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងរាប់ការបោះចោលរបស់ខ្ញុំ។ ដាក់ទឹកភ្នែករបស់ខ្ញុំនៅក្នុងដបរបស់អ្នក។

តើពួកគេមិននៅក្នុងសៀវភៅរបស់អ្នកទេ? “។ (ទំនុកដំកើង ៥៦:៨) សូមយោងទៅស្តេចទី២ ២០:៥។ ទឹកភ្នែកធ្វើឲ្យចិត្តទន់ដូចចិត្តទន់យល់សេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណកាន់តែស៊ីជម្រៅ។ មួយដែលផ្តោតលើការសិក្សាបញ្ញានោះគ្មានទឹកភ្នែក។ ព្រោះគេល្មមដល់ទីទាបហើយក្រអឺតក្រទម។ (កូរិនថូសទី២ ៨:២) ពួកគេព្យាយាមវិភាគអ្វីៗទាំងអស់ ហើយមានចិត្តចង់ធ្វើឲ្យខ្លួនគេក្លាយទៅជាបទបញ្ជា។ ពិភពនៃបទបញ្ញត្តិមិនមានទឹកភ្នែកទេ។

វត្ថុដែលមិនមានបញ្ញត្តិមានក្នុងលោក។ នៅពេលដែលយើងស្និទ្ធនឹងទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ហើយដើរឆ្ពោះទៅរក យើងក៏ស្រក់ទឹកភ្នែក ដូចជាយើងស្រលាញ់អ្នកដទៃ យើងមានទឹក ភ្នែក ហើយនៅពេលដែលយើងឃើញមនុស្សស្លាប់ យើងមានទឹកភ្នែក។ ការពិតបែបនេះ គឺជាការពិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលមិនធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាបទប្បញ្ញត្តិ។ . នេះជាពិភពនៃមនុស្ស ហើយជិតទទួលអារម្មណ៍ព្រះ។

2. ជំនឿដោយគ្មានក្លែងក្លាយ

តើជំនឿមិនពិតរបស់ជីដូនចេញមកពីផ្នែកណា? វាកើតចេញពីការអប់រំព្រះគម្ពីរដោយ ជីដូន និងម្តាយរបស់គាត់។ ការពិតនេះត្រូវបានប្រាប់ដោយអត្ថបទ ខទី ៥ និង ២ ធីម ៣: ១៥ ។ II Tim 3:15 ពាក្យ បំភ្លឺពីកុមារភាព™ (ἀπὸ βρέφους) គួរតែត្រូវបានបក ប្រែទៅជាពាក្យ បំភ្លឺទារក™។ បុរសនោះពឹងផ្អែកលើការបង្កើតមនុស្សរបស់គាត់ស្ទើរតែ ចេញពីសាលាផ្ទះរបស់ម្តាយគាត់។ កូនល្អមានម្តាយល្អ។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់ម្តាយគឺ សំខាន់ណាស់។ ម្តាយគួរបង្រៀនកូនតាមបទគម្ពីរ មុនពេលកូនវង្វេងចេញពីវ័យជំទង់។ ការងារដើម្បីធ្វើឱ្យកុមារទទួលបានចាំបាច់បទគម្ពីរ (ខគម្ពីរដែលជំរុញចិត្តពិសេស) គឺមាន ប្រសិទ្ធភាពខ្លាំងណាស់។ ហើយប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន ដោយសារពាក្យពិបាកៗនៅ ក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងរចនាប័ទ្មរឿងយ៉ាងងាយស្រួល (ប៉ុន្តែត្រឹមត្រូវ) ហើយធ្វើ ឱ្យពួកគេរៀន នោះវានឹងមានប្រសិទ្ធភាព។ ឪពុកម្តាយខ្លះធ្វើឱ្យកូនមិនបានរៀនគម្ពីរ។ ដោយសារតែកុមារត្រូវបានបញ្ចូលដោយសាសនា វាធ្វើឱ្យពួកគេរារាំងការលូតលាស់ ដោយសេរីនៃចិត្តរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែគំនិតបែបនេះកើតចេញពីកំហុស។ កាលដែលកុមារ

មិនបានទទួលការអប់រំពីបទគម្ពីរទេ ទីបំផុតពួកគេនឹងត្រូវបានបណ្តោយខ្លួនដោយចរន្ត
ទុច្ចរិតក្នុងលោក។ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានអប់រំដោយបទគម្ពីរ តាមពិតសេរីភាព
របស់ពួកគេមិនបានទទួលការជំពប់ដួលនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញព្រលឹងរបស់ពួកគេត្រូវបាន
ដោះលែងពីអំពើបាប ហើយទទួលបានសេរីភាពពិត។ (យ៉ូហាន ៨:៣២)

ការអប់រំជំនឿរបស់កូនគឺពឹងលើម្តាយជាងឪពុក។ ទាំងនេះគឺជាកាតព្វកិច្ចនៃផលិតផល
សមុទ្រពីរដង។ ប៉ុន្តែនេះជាកាតព្វកិច្ចរបស់ម្តាយ។ (ឆឹមទី១ ២:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ជំនឿមិនពិតដែលជម្លោះមាន (ឯកវិជ្ជា ១:៥-៦)

ជំនឿគឺមានតម្លៃ។ បើយើងមានជំនឿរឿងពិតទាំងអស់គ្នាតែសម្រេច។ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បំប្លែងមកលោកពាល់ភ្នែកគេដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ ឬតាមជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើចំពោះអ្នក™។ (Mt 9: 29) ចំពោះអ្នកជំងឺដែលបាន ទៅលេងគាត់ ជំងឺរបស់ពួកគេបានជាសះស្បើយ។ សូមមើល មថ ៨:១៣ ។ ព្រះតម្រូវ ឱ្យមានតែសេចក្តីជំនឿចំពោះយើង។ ព្រោះបើគាត់មានជំនឿតែរឿងល្អៗផ្សេងទៀតត្រូវ សម្រេចដោយការធ្វើតាម។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរប្រព្រឹត្តចំពោះការលាក់ពុតដែលយើង ហាក់ដូចជាមានជំនឿខាងក្រៅនោះទេ។ យើងគួរតែមានវានៅក្នុងខ្លួនយើង ចាក់ឫស យ៉ាងជ្រៅ។ អត្ថបទបង្ហាញពាក្យ "ក្នុង" បីដង។ តើពាក្យ ឬក្នុង™ មានតម្លៃប៉ុន្មាន? នៅ ពេលដែលបុរសមានជំនឿលើគាត់ ចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានពង្រឹង សន្តិភាព ហើយយើង មានអារម្មណ៍ថាយើងទទួលយកព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។

បន្ទាប់មក ពេលខ្លះអ្នកជឿត្រូវបោកបញ្ឆោត ហើយគ្មានជំនឿចាក់ឫសជ្រៅក្នុងចិត្តរបស់ ពួកគេទេ ប៉ុន្តែយកសុវត្ថិភាព។ មូលហេតុកើតចេញពីការតាមដាន។

1. អំពើបាប និងការមិនជឿខ្លួនឯងត្រូវបានបិទបាំងយ៉ាងល្អ។ ពួកវាត្រូវបានលាក់នៅក្នុង សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ល្អ ឈ្មោះ ទម្រង់ និងរូបភាពខាងក្រៅផ្សេងទៀត។ អ្នកជឿក្លាយ ជាដូច្នេះ ហើយគាត់បានចំណាយពេលពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ដោយច្រឡំថាគាត់មាន ជំនឿ ហើយទីបំផុតគាត់បានទៅក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ ហើយនឹងភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។ នៅ

ថ្ងៃជំនុំជំរះ មានរឿងគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលជាច្រើន។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំណែកម្ចាស់អើយ តើយើងខ្ញុំមិនបានទាយដោយនូវព្រះនាមទ្រង់ ហើយដេញអារក្សចេញក្នុងនាមទ្រង់ ហើយធ្វើការដ៏ខ្លាំងក្លាជាច្រើនក្នុងនាមទ្រង់ឬ? ចំពោះពួកគេ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់អ្នកទេ។ ចូរចាកចេញពីខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត™។ (ម៉ាថាយ ៧:២២-២៣)។

2. ជួនកាលបុរសរស់នៅក្នុងភាពសុខស្រួលខ្លះដែលអ្នកដទៃលើក ថ្វីបើចិត្តរបស់ពួកគេគ្មានជំនឿលើចិត្តក៏ដោយ។ នេះក៏ជារឿងបញ្ហាតដែរ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំណែកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ បំណែករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីចិត្តរបស់អ្នក។ ដ្បិតអ្វីដែលលើកតម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្សជាទីស្តាប់ខ្លឹមនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។ (លូកា ១៦:១៥) ដូច្នេះ ជំនឿលើមនុស្សជាជំនឿពិត។ តើជំនឿដ៏វិសេសបែបនេះកើតមានចំពោះបុរសដោយវិធីណា? ប្រាកដណាស់ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដើម្បីចូលទៅក្នុងចិត្តដូចព្រូញ។ ព្រះចាត់ទុកចិត្តមនុស្សយ៉ាងសំខាន់។ ទំនុកតម្កើង 51:6 មានបន្ទូលថា៖ បើមើលចុះ អ្នកពេញចិត្តនឹងសេចក្តីពិតក្នុងខ្លួន ហើយអ្នកបង្រៀនខ្ញុំអំពីប្រាជ្ញាក្នុងចិត្តសម្ងាត់។ “។ ដូច្នេះ កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ដោតលើការបន្តនៅក្នុងចិត្តនៃអ្នកជឿ។ យ៉ូហាន 7:38 ពាក្យថា បំណែកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ ដូចជាបទគម្ពីរបានចែងថា « ទឹកដែលមានជីវិតនឹងហូរចេញពីចិត្ត »™ ជាអត្ថន័យ។ II Cor 4:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណែក យើងមិនបាត់ចិត្តឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែខាងក្រៅរបស់យើងខ្លះខ្លាយ តែខាងក្នុងខ្លួនយើងកំពុងត្រូវបានកែជាថ្មីពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចរិតពិតដើម្បីអប់រំគ្រូគង្វាល (២ទីម៉ូថេ ២:១-២)

1. ការងារដើម្បីជូនដំណឹងដល់ទីបន្ទាល់

“ធ្វើជាសាក្សី” មានន័យថា ដឹងត្រូវ ហើយប្រាប់ឱ្យត្រូវ។ ខទី 2 នៅក្នុងអត្ថបទ ០ សាក្សីTM គឺជាពាក្យដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាគួរជាទីទុកចិត្តនៃដំណឹងល្អដែលយើងជឿលើ។ មានតែមនុស្សម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលមិនអាចមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ជាសាក្សីបានឡើយ ។ យោងទៅ 35:30, 27:11, Duet 17:6, 19:15។

ការពិតដែលសាក្សីជាច្រើនបានចង្អុលបង្ហាញពីចរិតដ៏ស្មោះត្រង់នៃបទគម្ពីរដែលគ្មានពីមុនមក។ ដំណឹងល្អដែលយើងជឿលើបង្ហាញពីចរិតពិតដោយទីបន្ទាល់របស់មនុស្សពីរនាក់ក៏ដូចជាដោយមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន។ ហេព្រើរ 12:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំភេតដូច្នេះហើយ ដោយសារយើងត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយពពកនៃសាក្សីដ៏ធំដូច្នេះ ចូរយើងទុកគ្រប់ទាំងទម្ងន់ ហើយអំពើបាបដែលនៅជាប់នឹងគ្នា ហើយត្រូវឱ្យយើងរត់ដោយអំណត់ចំពោះការប្រណាំងដែលបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង។TM

បង្ហាញពីអត្ថន័យនៃដំណឹងល្អដែលបានប្រកាស។ សាក្សីគឺជាអ្នកថ្លែងទីបន្ទាល់នូវអ្វីដែលគាត់ដឹងក្នុងមនសិការរបស់គាត់។ អ្នកដែលទទួលដំណឹងល្អក្នុងមនសិការរបស់គាត់ទទួលបានទីបន្ទាល់ ហើយក៏ក្លាយជាសាក្សីម្នាក់ផងដែរ ។ សាវកប៉ុលបានប្រឆាំងនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងអ្នកបៀតបៀនដើម្បីចាប់អ្នកជឿ ហើយសម្លាប់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយបានក្លាយជាសាក្សី ដោយសារគាត់បានជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក្នុង

មនសិការរបស់គាត់ (ធ្វើម្តងទី២ ១:៣) អ្នកប្រាជ្ញពីររូបនៃប្រទេសអង់គ្លេស ភាគខាង
លិច និងលិចត្បូង បានស្វែងរកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីប្រឆាំងនឹងសាសនារបស់ព្រះយេស៊ូវ
ហើយបានសិក្សាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដើម្បី សរសេរការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។
បន្ទាប់មក ពួកគេបានធ្វើឱ្យប្រាកដថា ការប្រោសលោកយេស៊ូវរស់ឡើងវិញ នៅទីបំផុត
ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកជឿ។ ពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺជាការស្មោះត្រង់ពេញលេញដើម្បីធ្វើឱ្យ
សូម្បីតែអ្នកកុហកក្លាយទៅជាភាពស្មោះត្រង់។

2. ការងារដល់មនុស្សស្មោះត្រង់។

ពាក្យថា "ស្មោះត្រង់" (πλοῦτος) មានន័យថា "ស្មោះត្រង់" ដែលចង្អុលបង្ហាញថាគាត់
បានកើតជាថ្មីហើយក្លាយជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ដោយសារតែពាក្យនៃបទគម្ពីរគឺជាការ
ស្មោះត្រង់ខ្លួនឯង នោះមនុស្សស្មោះត្រង់ដែលបានបង្កើតឡើងវិញស្រឡាញ់វា។ នេះគឺដូច
ជា “ដែកធ្វើឱ្យដែកមុត ហើយមនុស្សម្នាក់សំលៀងម្នាក់ទៀត។ “។ (សូភ. ២៧:១៧)
មានតែមនុស្សស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើការដោយចិត្តអ្នកបម្រើ។ ១ កូរិនថូស ៤:២
បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ លើសពីនេះទៅទៀត វាតម្រូវឱ្យអ្នកបម្រើត្រូវបានរកឃើញថា
ស្មោះត្រង់។ “។ អ្នកស្មោះត្រង់និយាយតាមអ្វីដែលគាត់ជឿ (២កូរិនថូស ៤:១៣)
ហើយគាត់ក៏ប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលគាត់និយាយ។ ហើយគាត់ប្រែចិត្តចំពោះអ្វីដែលគាត់មិន
ប្រតិបត្តិ។ អ្នកនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់មានដូចជា៖ បំផុតជាព្រឹលធ្លាក់ក្នុងរដូវច្រូតកាត់ គឺជា
អ្នកនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះអ្នកដែលចាត់គាត់មក។ គាត់ធ្វើឱ្យព្រលឹងនៃចៅហ្វាយនាយ
របស់គាត់ស្រស់ស្រាយឡើងវិញ។ “។ (សុភាសិត ២៥:១៣) ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានដាក់

សេចក្តីសង្ឃឹមលើអ្នកឃើញមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាក្នុងភ្នែកខ្លួនទេ? មានសង្ឃឹមច្រើនសម្រាប់មនុស្សល្ងង់ជាងគាត់™។ (សុភាសិត ២៦:១២)។ គាត់មិនអរព្រះគុណចំពោះអ្វីដែលព្រះប្រទានទេ គាត់មិនដឹងពីភាពខ្លីរបស់គាត់។ គាត់ព្យាយាមធ្វើអ្វីដែលខ្លួនគាត់មិនអាចធ្វើដោយបង្ខំ។

3. លះបង់ខ្លួនដើម្បីអប់រំជានិច្ច។

យើងមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះតែមនុស្សជំនាន់របស់យើងទេ។ យើងទទួលខុសត្រូវចំពោះមនុស្សជំនាន់ក្រោយផងដែរ។ តើអ្វីជាគោលបំណងដែលអ៊ីស្រាអែលប្រារព្ធពិធីបុណ្យរំលង? ដូចនិក្ខមនំ ១២:១៤, ២៦-២៧ បង្រៀន បុណ្យរំលងគឺជាប្រព័ន្ធមួយដែលធ្វើឱ្យកូនចៅស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះគម្ពីរក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សជំនាន់ក្រោយរបស់យើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដែរ។ នៅពេលយើងដឹងថាការជឿលើដំណឹងល្អពិតដោយផ្ទាល់គឺមានសុភមង្គលនោះយើងគួររក្សាដំណឹងល្អដោយផ្ទាល់ ហើយផ្ទេរវាទៅមនុស្សជំនាន់ក្រោយរបស់យើងដោយផ្ទាល់។ ព្រះបានបង្កើតយ៉ូស្វេឡើងជំនួសម៉ូសេ។ គ្រូ Moody មានការព្រួយបារម្ភជាខ្លាំងថា ដំណឹងល្អពិតអាចត្រូវបានផ្ទេរទៅមនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ គាត់បានអធិស្ឋាននៅក្នុងការបង្កើតសាលា Moody Bible ថា “នៅពេលក្រោយទៀត ប្រសិនបើសាលានេះមិនបង្រៀនគម្ពីរខុស សូមបិទសាលានេះទៅ”។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 បេសកកម្មដើម្បីអប់រំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (២ធីម៉ូថេ ២:១-២)

បេសកកម្មដើម្បីបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់,

1. វាត្រូវបានអនុវត្តជាការពង្រឹងនៅក្នុងព្រះគុណ។

តើការពង្រឹងនៅក្នុងព្រះគុណមានន័យដូចម្តេច? ពាក្យ អេសេស្ទ ៦:១០ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ វានិយាយនៅទីនោះថា ឯ ជាចុងក្រោយ ចូរមានកម្លាំងក្នុងព្រះអម្ចាស់ និងដោយកម្លាំងនៃព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានឈរក្បែរខ្ញុំ ហើយបានពង្រឹងខ្ញុំ ដូច្នេះតាមរយៈខ្ញុំសារនេះអាចត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងពេញលេញ ហើយសាសន៍ដទៃទាំងអស់អាចនឹងបានឮវាតាមរយៈខ្ញុំ ។ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវបានគេសង្គ្រោះពីមាត់សិង្ហ™។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:១៧) នេះបញ្ជាក់ថានឹងផ្គត់ផ្គង់ថាមពលខាងវិញ្ញាណភ្លាមៗ ពេលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូ។ 1) ពេលណាមួយបន្ទាប់ពីយើងអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ ថាមពលបែបនេះត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដល់យើង។ 2) នៅពេលផ្សេងទៀត នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដាក់លើចិត្តរបស់យើង អំណាចបែបនេះបានមកលើយើង។ កាលដែលគ្រូគង្វាល ហ៊ុន យ៉ង់ លី បានទៅភ្នំដើម្បីអធិស្ឋាន ហើយគាត់បានស្តាប់ដំណឹងថាមានខ្លាទៅលើភ្នំ ហើយបាននាំយកប្រអប់ប្រកួតមួយមក។

ព្រោះដឹងថាខ្លាខ្លាចភ្លើង។ ពេលបន់ស្រន់នៅលើភ្នំ គាត់បានដឹងថាខ្លាមករកគាត់។ នៅពេលដែលគាត់កាន់ឈើប្រកួតដើម្បីបើកភ្លើង គាត់បានយល់ថា “តើព្រះអាក្រក់ជាងឈើប្រកួតឬ?”។ គាត់បានស្ទុះចេញពីប្រអប់ប្រកួត ហើយបានទទួលថាមពលដ៏អស្ចារ្យ

ហើយបន្ទាប់មកបេះដូងដ៏អាក្រក់របស់គាត់ក៏បាត់ទៅ។ ពេលខ្លះអ្នកជឿទទួលបានភាពផ្ទុយគ្នានៃសត្រូវដោយផ្ទាល់ ហើយយកចន្លោះនៃបេះដូងរបស់គាត់ ហើយបន្តក្នុងភាពទន់ភ្លន់នៃបេះដូងរបស់គាត់ គាត់អាចស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះ "កុំខ្លាចវា" ហើយបន្ទាប់មកទទួលបានអំណាច។ . ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងសារព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំង។ “។ (II Cor 12:10)

2. វាត្រូវបានដឹងថាជាការស្តាប់ដោយចលនានៃការប្រកាស។

1) ឧកម្ពីរ ២ ពាក្យ បំណងសារជាច្រើន™ គឺសំខាន់ណាស់។ ពាក្យ “ទីបន្ទាល់” នៅក្នុងអត្ថបទនេះសង្កត់ធ្ងន់លើបទពិសោធន៍ពីរ។ (១) មើលដោយភ្នែក។ យ៉ូហាន 1:29-36 លាតត្រដាងបួនដងនៃពាក្យ បំណងសារមើល™ ជាមួយនឹងចលនានៃទីបន្ទាល់ យ៉ូហាន 19:35 មានបន្ទូលថា បំណងសារដែលបានឃើញវាបានធ្វើជាសាក្សីទីបន្ទាល់របស់គាត់គឺពិត ហើយគាត់ដឹងថាគាត់កំពុងនិយាយ សេចក្តីពិត - ដែលអ្នកអាចជឿបាន។ ", យ៉ូហាន 1:1-2 បាននិយាយថា "អ្វីដែលតាំងពីដើមដំបូងដែលយើងបានឮដែលយើងបានឃើញនឹងភ្នែករបស់យើងដែលយើងបានមើលហើយបានពាល់ដោយដៃរបស់យើងអំពីព្រះបន្ទូលនៃជីវិត - នេះ។ ជីវិតត្រូវបានសម្តែងឱ្យឃើញ ហើយយើងបានឃើញវា ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់វា ហើយប្រកាសដល់អ្នកនូវជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលនៅជាមួយនឹងព្រះវរបិតា ហើយបានសម្តែងឱ្យយើងឃើញ è ù ។ (2) ទីបន្ទាល់នៃបទពិសោធន៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ កិច្ចការ 1:8 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងទទួលបានអំណាចនៅពេល

ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសណ្តិតលើអ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងយេ
រូសាឡឹម និងនៅក្នុងស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ាវីទាំងមូល និងដល់ចុងផែនដី™។“.

ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ដែលជាទី
បន្ទាល់នៃព្រះពិតពេញលេញ ។ យ៉ូហាន 5:9 មានប្រសាសន៍ថា ប្រសិនបើយើងទទួល
ទីបន្ទាល់ពីមនុស្ស នោះទីបន្ទាល់នៃព្រះគឺជាងនេះទៅទៀត ត្បិតនេះជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះ
ដែលទ្រង់បានកើតអំពីព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ។ ហេព្រើរ ១១:២ មានប្រសាសន៍ថា បង្កើត
មនុស្សពីបុរាណបានទទួលការសរសើរដោយសារវា។ ប៉ុន្តែ សាក្សីទាំងនេះបានយកបទ
ពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយផ្ទេរបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណមកយើង។
ហើយសាក្សីបែបនេះបានចង្អុលទៅថា “ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារយើងត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធ
ដោយពពកនៃសាក្សីយ៉ាងធំ ដូច្នេះ ចូរយើងទុកចោលរាល់ទម្ងន់ ហើយអំពើបាបដែលនៅ
ជាប់នឹងគ្នា ហើយចូរយើងរត់ដោយការស្វ័យទ្រាំនឹងការប្រណាំងដែលនៅចំពោះមុខយើង”
។ (ហេព្រើរ ១២:១)

2) ខគម្ពីរ 2 បាននិយាយថា “អ្វីដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំ” ។ អ្វីដែលធីម៉ូថេបានស្តាប់ដើម្បីមាន
សាក្សីនៅខាងក្រោមនោះ ធីម៉ូថេបានស្តាប់នូវការពិតប្រាកដបែបនេះ។ ការស្តាប់បែបនេះ
ផ្តល់នូវសេចក្តីជំនឿ។ រ៉ូម 10:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ហាញ សេចក្តីជំនឿកើតចេញពី
ការស្តាប់ ហើយការព្យាបាលរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ “។ ការអប់រំនៃពាក្យគួរតែត្រូវ
បានអនុវត្តដោយការធានាដើម្បីផ្តល់ជំនឿដល់សិស្ស។ H. Bavinck បាននិយាយថា
“ដោយសារតែអ្វីដែលអ្នកទេវវិទ្យាទទួលបានពីព្រះ ត្រូវបានប្រាប់តាមរយៈព្រះ គាត់

និយាយអំពីព្រះដោយភ្លាហាន”។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ឥឡូវនេះវិទ្យាសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំមិនមានការងារអ្វីសម្រាប់ខ្ញុំទេ។ Dogmatiek របស់ខ្ញុំក៏ធ្វើវាដែរ។ អ្វីដែលខ្ញុំសង្គ្រោះខ្ញុំគឺមានតែជំនឿរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ។ “

3. វាត្រូវបានដឹងថាជាការអប់រំសិស្សស្មោះត្រង់។

ឧត្តម្មីទី ២ បានចែងថា ណែនាំ ទុកចិត្តដល់មនុស្សស្មោះត្រង់ TM ។ សេចក្តីស្មោះត្រង់ចង្អុលទៅភាពស្មោះត្រង់។ គុណវុឌ្ឍិជាមូលដ្ឋាននៃអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺភាពស្មោះត្រង់។ បើគ្មានភាពស្មោះត្រង់ ទោះជាគាត់មានចំណេះដឹង និងទេពកោសល្យទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំដែរ។ ហេតុអ្វីបានជាភាពស្មោះត្រង់សំខាន់ម៉្លេះ?

១) បុគ្គលដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់រក្សានូវអ្វីដែលខ្លួនបានតាំងចិត្ត ហើយប្រតិបត្តិតាម។ គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលព្រះបានប្រព្រឹត្តដោយផ្ទាល់។ សូមមើល កូរិនថូសទី ១ ៤:២។

២) បុគ្គលស្មោះត្រង់ឈ្នះ ឬប្រកាសតែព្រះបន្ទូលទេ កិច្ចបម្រើរបស់ខ្លួនត្រូវយកឈ្នះ។ វិវរណៈ 12:11 មានបន្ទូលថា៖ ណែនាំ ហើយគេបានយកឈ្នះទ្រង់ដោយឈាមនៃកូនចៀម និងដោយពាក្យនៃទីបន្ទាល់របស់គេ ដ្បិតគេមិនស្រឡាញ់ជីវិតគេរហូតដល់ស្លាប់។ “។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលបរាជ័យជាដាច់ខាត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ប្រការពីរយ៉ាងដែលគ្រូគង្វាលត្រូវលះបង់ (២ទីម៉ូថេ ២:១៥)

1. ចូរយើងលះបង់ដើម្បីយល់ដឹងនូវពាក្យនៃសេចក្តីពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

ការយល់ដឹងនូវពាក្យនៃសេចក្តីពិតឲ្យបានត្រឹមត្រូវលើសពីអ្វីទាំងអស់ គឺត្រូវបានដឹងដោយការយល់ដឹងពីបទគម្ពីរ។

1) ការយល់ដឹងដោយការសិក្សា។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានក្លាយទៅជាប្រវត្តិសាស្ត្រដោយមិនបានសិក្សាពីប្រវត្តិនោះទេ ក៏មិនយល់ដែរ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីក្លាយទៅជាប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។ ការពិតដែលថាពាក្យក្លាយជាប្រវត្តិសាស្ត្រមានន័យថាវិវរណៈទៅជាកម្មសិទ្ធិនៃភាពអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានកំណត់ដោយពេលវេលានិងលំហ។ ដូច្នេះវាជាពេលវេលានិងអស់កល្បជានិច្ច។ វាមិនអាចជួយបានក្រៅពីសរសេរដើម្បីផ្ទេរវាទៅមនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាភាពអស់កល្បជានិច្ចដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ កិច្ចការដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពអស់កល្បជានិច្ចគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងសម័យកាលណាមួយ។ ប្រសិនបើវាមិនស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ចក្នុងមួយថ្ងៃៗ ការក្លាយជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈគួរតែត្រូវបានធ្វើម្តងទៀត ប៉ុន្តែសម្រាប់វាគឺអស់កល្បជានិច្ច ការក្លាយជាប្រវត្តិសាស្ត្រមានតែមួយពេលគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ Soren Kierkegaard បានដឹងថា ជំនឿគឺជាការប៉ាន់ស្មានអត្ថិភាព ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយដូចជាទៀងដែលការសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រមិនទាក់ទងនឹងជំនឿ ប៉ុន្តែអ្នកទ្រឹស្តីគ្រិស្តអូស្ការ K Schilder បាននិយាយថា

ទោះបីជាការស្ថានតាមព្រះគម្ពីរ និងសេចក្តីជំនឿខុសគ្នាក៏ដោយ ក៏រឿងពីរមិនអាចបំបែក ពីគ្នាទៅវិញទៅមកបានឡើយ TM ។ (Wat is de Hemel, ទំព័រ 201) Bavinck ក៏គិត ដូច្នេះដែរ។ ព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ព្រោះប្រវត្តិសាស្ត្រយើងអាចដឹងដោយការសិក្សា គម្ពីរ។

2) រៀនដោយការគោរពប្រតិបត្តិ

Moody បាននិយាយថា "ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាសាលាខ្ពស់បំផុតដើម្បីរៀនសេចក្តីពិត" ។ ព្រះយេស៊ូក៏បានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដោយការរៀនស្តាប់បង្គាប់ (ហេ. ៥:

3) យើងអាចដឹងថាការស្តាប់បង្គាប់មានអាទិ៍កំបាំងយ៉ាងណា។

4) ការរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

យើងយល់អំពីព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលព្រះគម្ពីរបានសន្យាដោយព្រះគុណនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ កិច្ចការ 18:5 និយាយថា ប៉ុលត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយព្រះបន្ទូល យេវេ មា 23:29 បាននិយាយថា យេវេមានអារម្មណ៍ថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្តៅដូចភ្លើង លូ កា 24:32 បាននិយាយថា ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានពន្យល់ពីព្រះគម្ពីរ បេះដូងនៃសិស្សពីរ នាក់ត្រូវទៅ។ Emmaus ត្រូវបានដុត។

2. ចូរយើងលះបង់ដើម្បីក្លាយជាកម្មករដ៏អម៉ាស់។

១) ធ្វើដោយមិនខ្មាសអៀនក្នុងមនសិការ។ គួរអោយខ្មាស់គេណាស់ដែលខ្ញុំមិនជឿ តែខ្ញុំ ថាអោយជឿលើអ្នកដទៃ ហើយខ្ញុំមិនប្រតិបត្តិវាទេ តែខ្ញុំថាអោយធ្វើវាទៅអ្នកដទៃ។ នៅ ពេលដែលយើងបង្ខំនូវអ្វីដែលគួរឱ្យអាម៉ាស់អស់រយៈពេលជាយូរនៅក្នុងមនសិការរបស់ យើងខ្ញុំខ្លួនឯងគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ នៅពេលដែលមនសិការត្រូវបានបំផ្លាញព្រលឹង របស់គាត់គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ ឆឹម ១:១៩ មានប្រសាសន៍ថា ឯ កាន់សេចក្តីជំនឿ និង សតិសម្បជញ្ញៈល្អ។ ដោយការបដិសេធការនេះ មនុស្សមួយចំនួនបានធ្វើឱ្យការខូចខាតនៃ សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ឯ ទី ១ ឆឹម្លែង ៤:២ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ តាមរយៈភាពមិន ស្មោះត្រង់នៃអ្នកភូតភរ ដែលមនសិការត្រូវបានបំផ្លាញ™។

១) ធ្វើដោយមិនខ្មាសអៀននៅចំពោះព្រះ។

(1) និយាយជាទូទៅ វាជាការអាម៉ាស់នៅចំពោះព្រះដែលយើងមិនរស់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ ក្នុងចំណោមពាក្យដែលប៉ុលបានប្រើ ពាក្យនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់™មកជាច្រើនមុន គេ។ តាមទស្សនៈរបស់មនុស្សក្នុងប៉ុល សម្រាប់បុរសនោះជាអំពើទុច្ចរិតទាំងស្រុង នៅ ពេលដែលខ្លួនគាត់បានសរសេរសំបុត្រនោះ គាត់បាននិយាយថា “(១ឆឹម្លែង ១:១៥) ការ ពិតដែលគាត់ដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ១៣:១៤)។ គឺជាវិធីសាស្ត្រនៃជីវិតរបស់គាត់។ ជីវិតរបស់អ្នកដែលមិនត្រូវដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការអាក្រាតនៅចំពោះព្រះ។ ទ្រឹស្តី របស់យ៉ូហានក៏ជា ឯ ចូរយើងរស់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់™ ។ យ៉ូហាន 2:28 មានបន្ទូល ថា “ឥឡូវនេះ កូនតូចៗអើយ ចូរនៅជាប់នឹងទ្រង់ចុះ ដើម្បីឱ្យកាលណាទ្រង់លេចមក យើងនឹងមានទំនុកចិត្ត ហើយមិនខ្មាសគេក្នុងការយាងមករបស់ទ្រង់ឡើយ”។ ទោះបីជា

យើងខ្មោសគេដែលយើងមានអំពើពុករលួយក៏ដោយ វាជាការអាម៉ាស់ជាន់ក្នុងការជឿលើ ព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះត្រង់។ នៅពេលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង យើងអាចចូលទៅ ជិតព្រះដោយទំនុកចិត្ត។ បុរសតែងតែគិតថា ពួកគេអាចគេចផុតពីភាពអៀនខ្មាស់នៅ ចំពោះព្រះ ដោយសេចក្តីល្អពីរ ឬបី។ វាគឺជាភាពក្រអឺតក្រទម។ បុរសមិនអាចជំនួស អំពើបាប និងអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេដោយសេចក្តីល្អពីរ និងបីបានទេ។ អំពើបាបរបស់ មនុស្សគឺច្រើនជាងលេខសក់ទៅទៀត។ (ទំនុកដំកើង ៤០:១២) ម្យ៉ាងទៀត បុរសមាន អំពើពុករលួយដើម្បីបង្កើតអំពើបាបជាច្រើនក្នុងខ្លួនគាត់។ ដូច្នេះ កាលដែលបុរសនោះ បានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់អាចក្រោកឈរនៅចំពោះ ព្រះ។

(២) យើងមិនបានរស់នៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ផង នោះជាការអាម៉ាស់ណាស់ដែរ។ ការ ដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងគឺសម្រាប់ព្រះ ហើយការសង្គ្រោះរបស់គាត់គឺសម្រាប់ ព្រះផងដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរគឺជាទ្រឹស្តី។ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយយើងក៏បានធ្វើឲ្យយើងបម្រើព្រះតែមួយ។ ដូចយើងមិនរស់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ទេ តែរស់សម្រាប់ធ្វើផ្តែប័ររបស់យើង ដូចជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ជាអំពើបាបដែលធ្វើឲ្យគេ អាម៉ាស់ ជាសិរីរុងរឿងរបស់យើង។ (ភី. ៣:១៩) យើងរស់នៅសម្រាប់ព្រះយេហូវ៉ា ក៏ ដូចជាយើងស្តាប់ដើម្បីព្រះយេហូវ៉ា (រ៉ូម ១៤:៧-៩) កាលដែលលោក R. MacCheyne ជាគ្រូគង្វាលជនជាតិស្កុតឡែនបានឈរនៅលើវេទិកាជានិច្ច ក្រុមជំនុំបានស្រែកឡើង។ ដោយសារក្រុមជំនុំមានអារម្មណ៍ថា ពេលគាត់ឡើងលើវេទិកា ពួកគេមានអារម្មណ៍ថា

គាត់ស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ។ ពេលដែលក្រុមជំនុំមើលទៅលើតួអង្គរបស់គាត់ មានតែ ពួកគាត់បានក្លាយជាមនុស្សរាបទាប។ ពីព្រោះគាត់បានអធិប្បាយសម្រាប់តែព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងចំណោមកំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំសុំទោស ដែលខ្ញុំមិនបានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅឱកាសថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីការ ពិតដែលខ្ញុំធ្វើការសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដូចជានៅពេលនេះ, សម្រាប់គាត់ដឹងថាខ្ញុំនឹងនិយាយ ដើម្បីសិរីល្អរបស់ខ្ញុំ, គាត់បានបិទមាត់របស់ខ្ញុំ. រហូតដល់មុនបុរសនោះផ្សាយតែព្រះគ្រី ស្ទ គាត់មិនបានក្លាយជាអ្នកធ្វើការដ៏ស្មោះត្រង់នោះទេ™។ ដោយសារគាត់គ្មានបេះដូងធ្វើ សម្រាប់តែព្រះគ្រីស្ទទេ ទោះជាគាត់ព្យាយាមអធិប្បាយ មាត់របស់គាត់ត្រូវបានបិទក៏ដោយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរយើងរៀនបទគម្ពីរ (២ធីម៉ូថេ ៣:១៤-១៥)

ទោះជាយើងមានអ្វីដែលយើងគួររៀនលើសពីអ្វីទាំងអស់ យើងគួររៀនបទគម្ពីរ។ បន្ទាប់មក យើងបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។ តើយើងអាចរៀនបទគម្ពីរដោយរបៀបណា?

1. ចូរយើងរៀនតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រ។

ដើម្បីរៀនបទគម្ពីរ ទីបំផុតត្រូវរៀនចេញពីព្យាករី ហើយពួកសាវកបានកត់ត្រាបទគម្ពីរ។

1) ហោរាបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ (ហេ. ១:១) ពួកគេបានប្រកាសតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយសរសេរពួកគេ។ (Ex 17:14, 24:4, 34:27, Duet 4:2, Is 30:8, Jer 1:7, 17, 26:2, 42:4 Am 3:8) 2) ពួកសាវក ពួកគេបានឃើញព្រះយេស៊ូវ ហើយបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយផ្ទាល់ ហើយបានប្រកាសពួកគេ។ តុលាការក្នុងលោកនេះទទួលស្គាល់ថាការឃើញនិងស្តាប់ដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាសក្ខីភាពពិត។ ហើយដូចខាងលើដែលពួកសាវកខ្លួនឯងបានឃើញ និងស្តាប់ពួកគេបានទទួលទីបន្ទាល់ពិត នោះគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (កិច្ចការ 1:8) ដូចលោកយ៉ូហាន 14:26 បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែព្រះជំនួយ គឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះវរបិតានឹងចាត់ឱ្យមកក្នុងនាមខ្ញុំ ទ្រង់នឹងបង្រៀនអ្នកនូវគ្រប់រឿងទាំងអស់ ហើយនឹងនាំឱ្យអ្នករាល់គ្នានឹកឃើញដល់ការទាំងអស់ដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នា។ “ ការសន្យាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:២៥-២៦ កិច្ចការ ១:៨ ។

2. ចូរយើងរៀនពិសោធន៍ដោយពេលវេលាទំនេរ។

ឧកម្ម 15 បំប្រែប្រួលតាំងពីក្មេងមក អ្នកបានស្គាល់ការសរសេរដ៏ពិសិដ្ឋ TM ។ យើងមិន
អាចយល់ពីសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរនៅពេលព្រឹកមួយ និងពេលល្ងាចមួយឡើយ។ ប៉ុន្តែនៅ
ពេលដែលយើងសិក្សាព្រះគម្ពីរអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយបានមើលពួកគេ ការវិនិច្ឆ័យ
នៃវិទ្យាសាស្ត្រសកលត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយគម្ពីរ ការវិនិច្ឆ័យនៃលទ្ធិកុម្មុយនិស្តក៏ត្រូវបាន
ប្រតិបត្តិដោយបទគម្ពីរ ហើយការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សជាតិក៏នឹងត្រូវប្រតិបត្តិដោយបទ
គម្ពីរដែរ។ ទោះបីជាយើងសិក្សាគម្ពីរតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ យើងយល់ពាក្យនេះ
ដោយរស់នៅជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរអស់រយៈពេលជាយូរ។ មនុស្សដែលគ្មាន
ចំណេះដឹងបទគម្ពីរ ប្រៀបដូចជាបុរសផឹកទឹកដោះគោ មិនបរិភោគអាហាររឹង។ Heb
5:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ បុរសណាដែលចិញ្ចឹមទឹកដោះគោ នោះគ្មានជំនាញខាងពាក្យ
សុចរិតទេ តាំងពីនៅក្មេង។ “។ ពេលយើងអនុវត្តព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ហើយទទួលបទ
ពិសោធន៍ពួកគេ នោះយើងអាចដឹងរសជាតិនៃពាក្យផ្តុំមណ្ឌូម។ យើងជឿលើបទគម្ពីរ
សម្រាប់វាជាការពិត ហើយយើងជឿលើវាសម្រាប់បទគម្ពីរមានរសជាតិឆ្ងាញ់ និងផ្អែម។
ដាវីឌ ជាពួកបរិសុទ្ធដែលទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានសារភាពថា ពាក្យនេះ បំផ្លែម
ជាងទឹកឃ្មុំTM(ទំនុកដំកើង ១៩:១០)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ព្រះគម្ពីរ និង ទី ១ (ឯកដ្ឋម្លេង ៣:១៤-១៧)

ហេតុផលដែលខ្ញុំប្រើពាក្យ "ខ្ញុំ" គឺសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើវត្ថុ ព្រះវិហារ សហគមន៍ ក៏ដូចជាវាប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្ស "ខ្ញុំ" ដោយផ្ទាល់។ Moody បាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះគម្ពីររបស់ខ្ញុំ។

1. ការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះចេញមកពីបទគម្ពីរ។

ការធានាគឺមានសារៈសំខាន់ ដែលវាធ្វើឱ្យយើងមានក្តីសង្ឃឹម ហើយវាធ្វើឱ្យយើងប្រតិបត្តិគ្រប់រឿង។ បុរសដែលមិនត្រូវមានការធានានៅទីបំផុតគ្មានគោលបំណងនៃជីវិតរបស់ខ្លួនទេ ហើយតាមនោះគាត់ក៏គ្មានសេចក្តីអំណរដែរ។ ជាពិសេសការធានានៃការសង្គ្រោះគឺសំខាន់ជាងក្នុងចំណោមការអះអាងផ្សេងទៀត។ បន្ទាប់មក ការធានានេះចេញមកពីតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ ខគម្ពីរ 15 ខ បាននិយាយថា “អាចធ្វើឱ្យអ្នក មានប្រាជ្ញាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ” វាមានន័យថា ព្រះគម្ពីរផ្តល់ប្រាជ្ញាដល់ខ្ញុំ។ សម្រាប់ប្រាជ្ញានេះ យើងមានការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ មុនប្រមាណ៣០ឆ្នាំ មានរឿងកើតឡើងនៅផ្សារអន្តរជាតិពោធិ៍សែន ស្រាប់តែមានអាជីវករជាច្រើននាក់មកជួបជុំគ្នានៅផ្ទះដំឡើងថា ជេរប្រមាថទំនិញ ហើយដើររកម្ចាស់រកមុខទំនិញ។ ប៉ុន្តែម្ចាស់ផ្ទះដំឡើងមិនត្រូវបានគេលាតត្រដាងដឹងទេរហូតដល់ចប់។ ប៉ុន្តែប្រជាពលរដ្ឋបានព្យាយាមទម្លុះផ្ទះដំឡើងនោះមិនអាចធ្វើបានទេ ព្រោះសាងសង់ឡើងខ្លាំង។ ដោយមិនមានសកម្មភាពអ្វីនោះទេ ពួកគេបានមើលភ្លើងផ្សែងហ៊ុមព័ទ្ធផ្ទះដំឡើង ហើយតូញត្រូវ និងសោកស្តាយម្ចាស់។

លេចចេញមកបើកទ្វារ ទំនិញទាំងអស់នៅក្នុងនោះមិនដែលរងគ្រោះទេ ហើយនៅតែផ្ទាល់។ អ្នកលក់ដែលឃើញសភាពបែបនេះដឹងមូលហេតុម្ចាស់រត់គេចខ្លួនជាមួយកូនសោ។ ដោយសារតែម្ចាស់ផ្ទះដែលដឹងពីភស្តុតាងភ្លើងខាងក្នុងនៅក្នុងផ្ទះដំឡើងបានល្អធានាថា ទំនិញគួរតែរក្សាសុវត្ថិភាពគាត់មិនខ្លាចការត្អូញត្អែរពីមនុស្សទាំងអស់និងការស្តីបន្ទោសរបស់ពួកគេហើយរង់ចាំពេលវេលា។

ដូចជាយើងមានការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងមិនមានការញ័ររងបេះដូង ហើយទីបំផុតយើងអាចយកល្មះបាន។ យើងមិនគួរភ្លេចថា យើងគួររៀនច្រើនរហូតដល់យើងទទួលបានការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ពាក្យ ប៉ូ អ្វីដែលអ្នកបានរៀន TM (ខទី ១៤) ប្រាប់ពីការពិតនេះ ។ ហើយពាក្យ ប៉ូ តើអ្នកបានស្គាល់ការសរសេរដ៏ពិសិដ្ឋតាំងពីកុមារភាពយ៉ាងដូចម្តេច TM (ខទី ១៥) បង្ហាញការពិតថា ធីម៉ូថេមានពេលជាច្រើនថ្ងៃដើម្បីរៀនព្រះគម្ពីរ។ យើងគួរតែស្គាល់បទគម្ពីរឱ្យបានច្រើន ហើយគួរដឹងវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ដែលនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសិក្សាជាច្រើនរបស់យើង។ ទោះបីជាបទគម្ពីរមានបញ្ចាលំបាកជាច្រើនក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលចេះបទគម្ពីរច្រើន ហើយដឹងយ៉ាងត្រឹមត្រូវក៏គ្មានបញ្ហាអ្វីដែរ។

2. អំណាចនៃការអនុវត្តចេញមកពីគម្ពីរ។

យើងមិនត្រូវការតែការធានាទេ ហើយកម្លាំងនៃការអនុវត្តក៏សំខាន់ដែរ។ អត្ថបទ ខ ១៧ បង្ហាញពាក្យថា ប៉ូ ពេញលេញ TM (ἄριστος) ជាពីរដង។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះដែលឧបករណ៍ត្រូវបានរៀបចំ។ គ្រូគង្វាលគួរតែកាន់អំណាចដើម្បីផ្ទុយពីអំពើបាបទាំងអស់

ហើយអនុវត្តអំពើល្អតាមពិត។ គ្រូគង្វាលដែលមានអំណាចអនុវត្តខ្លួនជាមនុស្សពូកែត្បិតដោយធម្មជាតិ ហើយគាត់ក៏ក្លាយទៅជានិយាយកុហកដែរ។ អំណាចនៃការអនុវត្តគឺជាអំណាចខាងវិញ្ញាណដើម្បីចេញពីបទគម្ពីរ។ អត្ថបទ ខទី ១៦ មួយបាននិយាយថា ឯ ព្រះគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានដកដង្ហើមចេញដោយព្រះ TM ។ នេះមានន័យថាអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះធ្វើឱ្យយើងបំពាក់នូវអំណាចអនុវត្ត។ តាមពិត អំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យយើងប្រែជាមានអំណាច។ ដូច្នេះ ពេលយើងស្តាប់ការអធិប្បាយដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះចិត្តរបស់យើងនឹងទទួលបទពិសោធន៍ការងារថ្មី។

ដោយសារតែ R. Baxter បានធ្វើជាម្ចាស់បទគម្ពីរ នោះមនុស្សបានហៅគាត់ថាជា "វរទានុក្រមព្រះគម្ពីរដែលកំពុងដើរ" ។ Moody តែងតែអធិប្បាយអធិប្បាយអំពីសេចក្តីអធិប្បាយដោយព្រោះគាត់ស្រឡាញ់បទគម្ពីរ គាត់បានធ្វើការជាអ្នកបម្រើពេញកម្លាំងខាងវិញ្ញាណដោយមិនឈប់។ មានពេលមួយ នៅពេលដែលពួកអ្នកមិនជឿព្រះចំនួន 500 នាក់បានស្នើសុំការសន្ទនាក្នុងបញ្ហាប្រឈម គាត់បានអធិប្បាយនៅចំពោះមុខពួកគេ ក្នុងចំណោមពួកគេ ភាគច្រើនបានប្រែចិត្ត ហើយបានត្រលប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 វិធីសាស្ត្រអប់រំរបស់ព្រះ (២ធីម៉ូថេ ៣:១៦-១៧)

វិធីសាស្ត្រនៃការអប់រំរបស់ព្រះ គឺជាវិធីសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ។ ខទី 16 បាននិយាយថា បើយើងមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀន ការស្តីបន្ទោស សម្រាប់ការកែតម្រូវ និងសម្រាប់ការបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត TM ហេតុផលដែលបទគម្ពីរផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការអប់រំគឺសម្រាប់វាធ្វើឱ្យបុរសផ្លាស់ប្តូរដោយចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ យើងគួរប្រតិបត្តិតាមសាលាតាមព្រះគម្ពីរ (ដោយការបំផុសគំនិតល្អ) ។ សាលាតាមផ្ទះមានគោលបំណងផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់កុមារ។ ការផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់កុមារគួរតែផ្តោតលើការផ្លាស់ប្តូរឆន្ទៈរបស់ពួកគេ។ ពាក្យរបស់អ្នកអប់រំអីស្តារ៉ូ H.C. Trumbull ត្រូវបានដកស្រង់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា “ឆន្ទៈគឺជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ ដូចជាត្រូវ បុគ្គលិកលក្ខណៈក៏ត្រូវ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មាតាបិតាគួរតែបំបែកឆន្ទៈរបស់កូនៗ ហើយគួរតែធ្វើវាមកវិញ។ បទគម្ពីរបង្ហាញពីគោលការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនៃការអប់រំសម្រាប់មនុស្សជាតិ។ ព្រះទ្រង់ព្យាយាមត្រឡប់មកវិញនូវឆន្ទៈរបស់មនុស្សដោយបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនព្យាយាមបំបែកឆន្ទៈរបស់មនុស្សដោយបង្ខំឡើយ។ ទ្រង់បើកសម្តែងផ្លូវទទួលពរជ័យ និងផ្លូវទទួលសេចក្តីវេទនានៅចំពោះមុខមនុស្ស លោកដាស់តឿនឱ្យជ្រើសរើសក្នុងចំណោមវិធីពីរប្លែកៗ។ Duet 30:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើមើលចុះ ខ្ញុំបានដាក់នៅមុខអ្នករាល់ថ្ងៃនេះ ជីវិត និងការល្អ សេចក្តីស្តាប់ និងសេចក្តីអាក្រក់។ “។ មាតាបិតា និងអ្នកអប់រំដទៃទៀតដែលជាតំណាងរបស់ព្រះគួរគោរពតួនាទីរបស់កុមារ។

ភីលីព 2:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ ជំនួញគឺជាព្រះដែលធ្វើការនៅក្នុងអ្នក ទាំងការចង់បាន និងដើម្បីធ្វើការដើម្បីការពេញចិត្តរបស់លោក។ “នៅពេលយើងឃើញពាក្យនេះ យើង អាចដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះអង្គដែលគ្រាន់តែបញ្ជាដោយបង្ខំនៅខាងលើយើង នោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គឺជាអ្នកដែលដាស់តឿននៅក្នុងយើង និងជាអ្នកបំផុសគំនិតយើង។ ដោយសារឪពុកម្តាយមិនគួរទម្លាយបំណងប្រាថ្នារបស់កូនដោយបង្ខំនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេ គួរតែស្នើឱ្យជ្រើសរើសរឿងមួយក្នុងចំណោមរឿងពីរ ហើយគួរតែព្រមានពួកគេអំពីលទ្ធ ផលនៃជម្រើសរបស់ពួកគេ។ ឧទាហរណ៍ ដូចជាម្តាយបិទទ្វារឱ្យកូន បើកូនមិនស្តាប់ បង្គាប់ មិនគួរប្រដៅកូនឱ្យបិទដោយបង្ខំឡើយ។/ វាជាសកម្មភាពបំបែកឆន្ទៈរបស់កុមារ ទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ ម្តាយគួរដាស់តឿនកូនឱ្យបិទទ្វារជាបន្តបន្ទាប់។ បើសិនជាគាត់មិន ស្តាប់បង្គាប់ដល់ទីបញ្ចប់ គាត់គួរដាស់តឿនគាត់ថា “បើឯងមិនស្តាប់បង្គាប់ដល់ទីបញ្ចប់ ទេ អញនឹងវាយ*។ ដូច្នេះ នាងគួរដាស់តឿនថាគាត់ធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់គាត់™។ (ការ ណែនាំអំពីការបណ្តុះបណ្តាលកុមារ ទំព័រ ៣៧-៤៩) ទ្រូមបាននិយាយម្តងទៀតថា ក្នុងវិធី បង្ហាត់ផ្តុំ ឆន្ទៈរបស់ផ្តែមិនគួរត្រូវបានបំបែកចេញទេ គាត់បានណែនាំពាក្យមួយចេញ។ នៃ សៀវភៅរបស់ S. T. Hamond អំពីការបណ្តុះបណ្តាលផ្តែម នោះគឺ “អ្នកបង្ហាត់ផ្តែតែង តែប្រាប់ផ្តែដោយសប្បុរស” ។

ដូចបាននិយាយខាងលើនេះ ការអប់រំកុមារគួរតែផ្តោតទៅលើការផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខ ណៈក្នុងការចាប់អារម្មណ៍។ វាគឺជាវិធីសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ។ បទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបំផុស គំនិតដោយព្រះ។ នៅក្នុងបញ្ហាដើម្បីរក្សានៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ដោយកុមារ យើងគួរតែធ្វើឱ្យ

ពួកគេរក្សាទុកនៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ឱ្យបានល្អតាមវិធីព្រះគម្ពីរ។ តាមវិធីសាស្ត្រ នៅពេលពួកគេជួបនឹងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាមានប្រសិទ្ធភាពដែលយើងរៀបចំអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ល្អជាងវិធីផ្សេងទៀត ។ វិធីសាស្ត្រអប់រំព្រះគម្ពីរនៅកណ្តាលនៃការអប់រំមានច្រើន លើកលែងតែពួកគេ។ ក្នុងនាមជាឪពុកម្តាយបង្រៀនកូនរបស់ពួកគេ វាគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើដោយខឹង និង hop-tempo ជានិច្ច។ គេដាក់ទោសកូន មានន័យថាប្រើច្បាប់ ម្នាក់ដាក់ទោសអ្នកផ្សេង ខឹងហើយក្តៅ មានន័យថាគាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបាន ម៉េចក៏គ្រប់គ្រងអ្នកដទៃដោយសភាពបែបនេះ? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ឪពុកម្តាយស្តីបន្ទោសកូនៗ យ៉ាងក្តៅគគុក វាមិនអាចបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃការអប់រំនោះទេ។ អាកប្បកិរិយានៃការស្តីបន្ទោសមានធម៌ហិង្សារួចហើយអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងចិត្តគួរតែបាត់បង់។

វិធីសាស្ត្រមួយផ្សេងទៀតដើម្បីគ្រប់គ្រងលើកុមារតាមព្រះគម្ពីរគឺថា ឪពុកម្តាយគួរតែនិយាយជាមួយពួកគេដោយស្ងប់ស្ងាត់។ ឱកាសបែបនេះគឺជាឱកាសដែលមានចំណងស្នេហ៍។ បន្ទាប់មក ឪពុកម្តាយអាចដាំនៅក្នុងបេះដូងរបស់កូននូវការបង្រៀនដ៏មានតម្លៃជារៀងរហូត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ការសម្រាលទុក្ខដែលប៉ុលពលទទួលនៅក្នុងគុក (២ធីម្ល៉ែង ៣:១៦-១៧)

1. ការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (9-11)

គាត់បានទទួលរឿងដែលត្រូវបះបោរនៅក្នុងគុករបស់គាត់។ (សកម្មភាពរបស់ដេម៉ាស ខទី ៩-១០) បុរសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់បានចាកចេញពីគាត់សម្រាប់ភ្លើងនៃព្រះវិហារ។ ពេលគាត់នៅម្នាក់ឯង គាត់បានបញ្ជាក់ទៅធីម្ល៉ែងថា មកឯខ្ញុំជាប្រញាប់™ ហើយគាត់បានជួលគេហដ្ឋានជាមួយលូកា ហើយប្រាប់ធីម្ល៉ែងឲ្យនាំម៉ាកុសមក។ ទំនុកតម្កើង ១៦:៣ ព្រះបាទដាវីឌមានបន្ទូលថា៖ បំរើពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងស្រុក ពួកគេជាអ្នកដ៏ប្រសើរ ដែលខ្ញុំពេញចិត្តទាំងអស់។ “។ ពេលយើងនៅម្នាក់ឯង ការពិតថាយើងចង់ជួបពួកបរិសុទ្ធមិនមែនមកជួលយើងទេ ផ្ទុយទៅវិញវាមានន័យថាធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ ព្រោះពួកបរិសុទ្ធប្រៀបដូចជាពន្លឺដែលបង្ហាញព្រះ។ ដានីយ៉ែលមានមិត្តភក្តិបីនាក់នៅពេលដែលគាត់មានពេលលំបាក ពួកគាត់បានអធិស្ឋានស្របគ្នា។ (ដាន ២:១៧-១៨)

2. សម្លៀកបំពាក់ និងបទគម្ពីរ (ខ ១៣)

គាត់បានបញ្ជាក់ឲ្យធីម្ល៉ែងធ្វើជាសម្លៀកបំពាក់ និងជាសៀវភៅ (របស់ដែលសរសេរនៅលើក្រដាសស្បែក។) (ខ១៣) ទោះជាគាត់គួរឲ្យភ័យខ្លាចចំពោះសម្ភារៈ និងធម្មជាតិក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មានគ្រប់គ្រាន់ដូចវត្ថុមានកំណត់។ គាត់ចង់បានអំណាច និងការល្អឯមាត់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទោះជាគាត់ស្រឡាញ់បទគម្ពីរក៏ដោយ ក្នុងចំណោមគ្រាន់ទុក្ខ គាត់បានធ្វើដូច្នេះថែមទៀត។ គាត់ជឿថាបទគម្ពីរធ្វើឱ្យបុរសនោះបានបញ្ចប់។ (ធីមទី ២ ៣:

១៦) បុរសជនជាតិអង់គ្លេសឈ្មោះ វីលៀម ជីនដាល់ បកប្រែបទគម្ពីរនៅឆ្នាំ ១៥២៥ គាត់ត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយជាប់គុកនៅក្នុងគុក គាត់សុំយកសម្លៀកបំពាក់របស់ គាត់ និងបទគម្ពីរ។ ពីព្រោះតម្រូវការនៃរូបកាយរបស់គាត់គឺសម្លៀកបំពាក់ ហើយការ ទាមទារនៃវិញ្ញាណរបស់គាត់គឺជាគម្ពីរ។

3. ការលួងលោមរបស់ព្រះអម្ចាស់ (17-18)

ពេលនោះប៉ូលត្រូវគេបោះបង់ចោល នោះព្រះអម្ចាស់បានលួងលោមគាត់នៅក្បែរគាត់។ (១៤-១៧) យើងក៏នៅដាច់ពីគេក្នុងការប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតដែរ។ បន្ទាប់មក យើងមាន បទពិសោធន៍ពេលខ្លះត្រូវបានគេបញ្ជូនចេញពីពួកគេ។ ប៉ូល ជាលទ្ធផលនៃបទពិសោធន៍ បែបនេះ បានឃើញនៅពេលអនាគតថា ការស្តាប់មិនដកគាត់ចេញ ហើយនឹងនាំគាត់ទៅ ស្ថានសួគ៌។ (ខ១៨)

ទីតុល

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការណែនាំនៃកិច្ចបម្រើរបស់អែលឌើរ (ទីតុល ១:៥-៨)

អត្ថបទក្រិកនៃពាក្យ អែលឌើរ (πρεσβυτέρους) មានន័យថា ចាស់ទុំ។ នេះមិនសំដៅទៅលើអាយុរូបកាយទេ ប៉ុន្តែជាអាយុនៃប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ។ នៅទីនេះ “អ្នកចាស់ទុំ” គឺជាអ្នកចាស់ទុំដែលបង្រៀន ដែលជាអ្នកបម្រើក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយ (ខទី ៩, ទី ១ ៥:១៧) ក្នុងនាមជាអ្នកដែលមានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណមានភាពចាស់ទុំ គាត់អាចគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។ ប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានឱ្យ គាត់អាចបម្រើវាស្ត្ររបស់ព្រះដោយគំនិតនៃអ្នកបម្រើ (7-8) បានយ៉ាងល្អ ហើយគាត់រស់នៅជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយអាចអប់រំអ្នកដទៃបាន។

1. បម្រើជាអ្នកបម្រើ

ដូចជា “អ្នកបម្រើ” គោរពតាមឆន្ទៈរបស់ម្ចាស់ ហើយបម្រើក្រុមគ្រួសាររបស់ម្ចាស់ គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកបម្រើ (អ្នកបម្រើ) ពោលគឺជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាក្រុមជំនុំ។ នេះជាគំនិតរបស់សាវកប៉ុល ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ដ្បិតអ្វីដែលយើងប្រកាសមិនមែនជាខ្លួនយើងទេ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ រួមជាមួយនឹងខ្លួនយើងជាអ្នកបំរើរបស់អ្នកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះយេស៊ូវ។ “។ (២កូរិនថូស ៤:៥) សូមមើល ១កូរិនថូស ៤:១។ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានសម្អាតជើងអ្នកកាន់តាមទ្រង់ តើគ្រូគង្វាលមិនអាចបម្រើសមាជិកសាសនាចក្រនៅកន្លែងអង្គុយក្រោមបានទេ? ទោះបីជាបែបនេះក្តី កាល

ដែលគ្រូគង្វាលបន្តកាន់តំណែងនិងសិរីល្អ ពួកគេត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើពុករលួយ។ ប្រសិនបើអ្នកចាស់ទុំ និងគ្រូគង្វាលទាមទារពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ វាគឺជាសកម្មភាពរបស់ចោរចេញពីព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាគេប្រើកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដូចជាខ្ញុំជាមន្ត្រីមិនជឿ? ប្រសិនបើពួកគេផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ខ្លះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលពួកគេទទួលបានសម្ភារ និងសិរីល្អរបស់ពួកគេ តើពួកគេនឹងធ្វើដូចម្តេច? ប្រសិនបើពួកគេប៉ាន់ស្មានថា ពួកគេមិនអាចផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ណាមួយឡើយ ខណៈដែលពួកគេលាលែងពីក្រុមជំនុំបម្រើ នោះពួកគេគឺជាអ្នកបម្រើពិត។

ព្រះវិហារគឺជាសហគមន៍សម្រាប់តែបម្រើប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើគោលបំណងដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមកក្នុងលោកីយ៍នេះ គឺដើម្បីបម្រើ (ម៉ាថាយ ៩:១៣) នោះយើងអាចនិយាយថា គ្រូគង្វាលគួរតែធ្វើដូច្នេះដោយមិនអាចនិយាយបាន។ អ្វីដែលមិនបម្រើគឺចិត្តរបស់អារក្ស។ អារក្សចង់ក្លាយជាស្តេចក្នុងនរក ជាជាងក្លាយជាអ្នកបម្រើ។ ព្រោះបុរសនោះមិនរក្សាជំហរខ្លួនទេ ទើបជាប់គុកក្នុងភាពងងឹត។ (យូដាស ១:៦) អំពើពុករលួយនៃក្រុមជំនុំមជ្ឈិមសម័យជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំនេះ។ នៅសតវត្សរ៍ទី 5 ដល់សតវត្សរ៍ទី 8 មាន "អ្នកចាស់ទុំដ៏អស្ចារ្យ" (ἀρχιπροσβύτεροι) ការិយាល័យ (អ្នកចាស់ទុំខ្ពស់បំផុត) អ្នកចាស់ទុំនៅជនបទ" (ἐπιχώριοι) (ឋានៈទាបនៃអ្នកចាស់ទុំទូទៅ) អ្នកចាស់ទុំជាន់ខ្ពស់ (បុព្វជិតខា) (វាស្ទើរតែចំពោះអ្នកចាស់ទុំដ៏អស្ចារ្យ។) (Clleman, Ancient Christianity Exemplified, 1856, pp 160-161) ដូចគ្នានឹងមន្ត្រីដែលមានមុខ

តំណែងរើសអើងបែបនេះ មិនមែនជា biblical ទេ។ ប្រព័ន្ធដំណាក់កាលបែបនេះបាន ចេញមកពីចិត្តបាបដើម្បីលើកឡើង។

សម្លៀកបំពាក់របស់គ្រូគង្វាលក៏ចេញមកដោយឥតប្រយោជន៍។ បទគម្ពីរ និងអក្សរសិល្ប៍ នៅសម័យដើមមិននិយាយអំពីប្រព័ន្ធពិសេសនៃសម្លៀកបំពាក់របស់គ្រូគង្វាលទេ។

បន្ទាប់មកនៅសតវត្សរ៍ទី 4 ព្រះចៅអធិរាជ Constantine ដ៏អស្ចារ្យបានប្រគល់រូប សំណាងដែលត្បាញដោយខ្សែមានដល់បីស្បែកនៃក្រុងយេរូសាឡឹម។ (Theodoret Lib C. 27) នេះគឺជាប្រភពដើមនៃសម្លៀកបំពាក់ដែលគ្រូគង្វាលសហសម័យប្រើ។ នៅសតវត្សរ៍ទី 6 វាជាទម្លាប់ដែលគ្រូគង្វាលត្រូវបានគេយករូប។ ក្រោយមក រូបនៃអារាមក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាប្រភេទជាច្រើន ហើយរូបភាពពណ៌ក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាបស់មួយចំនួនផងដែរ។ ប្រវត្តិវិទូនៃសាសនាចក្របុរាណ លោក ឡែម៉ាន ខូលមែន បានមានប្រសាសន៍ថា ប្រព័ន្ធបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីលើកឡើងនូវសិទ្ធិអំណាចរបស់គ្រូគង្វាល™។ (Ancian Christianity Exemplified, 1856, p. 124) ហើយការដំឡើងទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រព័ន្ធសាសនាបានចេញមក។

នៅសតវត្សរ៍ទី 4 ព្រះចៅអធិរាជ Constantine បានធ្វើឱ្យគ្រូគង្វាលមានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ។ ព្រះអង្គធ្វើទ្រព្យនៃសាសនាខុសគ្នា និងសាសនាមិនពិតដែលសន្មតថាជាព្រះវិហារ ព្រះអង្គធ្វើទ្រព្យរបស់គ្រូគង្វាលដែលចាកចេញក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែរ។ ដូចគ្នានឹងការដំឡើងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គ្រូគង្វាល គ្រូគង្វាលបានយកប្រព័ន្ធដុច្ចរិតដែលគេធ្វើឱ្យចំណែកនៃទ្រព្យនោះក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ បីស្បែកមាន

សិទ្ធិគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ព្រះវិហារ ជំនួយការគ្រូគង្វាលនៅក្រោមពួកគេ មិនបានប្រើប្រាស់សូម្បីតែការចំណាយនៃជីវិតរបស់ពួកគេដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីពួកគេ។

ជាលទ្ធផល បីស្បែកបានយកការដំឡើងជាច្រើន។ ស្តេចបារាំងដើម្បីមើលស្ថានភាពនេះ (សតវត្សទី 6 ខ) បាននិយាយថាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងព្រះវិហារ។ លើកលែងតែបីស្បែកនៃព្រះវិហារ គ្មានអ្នកមានទេ™។ (Bomer, Alterthums, I p 311) ហើយទោះបីជាបីស្បែកត្រូវបានពុករលួយអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេធ្វើអំពើអាក្រក់មិនបានចាប់ខ្លួនការធានាស្របច្បាប់នោះទេ នោះគឺវាត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការតាំងទីលំនៅរបស់សភា។ (351 A. D.) (Coleman, Ancient Christianity Exemplified, 1856, ទំព័រ 225-231)

2. ធ្វើការដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកផ្តល់អាហារខាងវិញ្ញាណដល់អ្នកជឿ។ កាយមនុស្សស៊ីបាយ ព្រលឹងរស់ដើម្បីស៊ីព្រះបន្ទូល។ ពេត្រុសទី ១ ២:២ បាននិយាយថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជា បំរើទឹកដោះខាងវិញ្ញាណ™ ហេព្រើរ ៥:១១-១៤ បាននិយាយថា អ្នកជឿគួរទទួលយកការពិតដ៏លំបាកផងដែរ ដូចជា បំរើអាហាររឹង™។ ដូច្នេះ គ្រូគង្វាលសិក្សាបទគម្ពីរឱ្យបានស៊ីជម្រៅ ហើយគួរអធិប្បាយឱ្យអ្នកជឿទូទៅបានយល់។

Robert Hall កើតនៅថ្ងៃទី 2 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 1764 នៅចក្រភពអង់គ្លេស។ មុនពេល គាត់មានអាយុ 7 ឆ្នាំ គាត់បានចាប់ផ្តើមធ្វើបទចំរៀង ហើយគាត់បានអធិប្បាយនៅអាយុ 16 ឆ្នាំ។ មិនមែនមានន័យថាអ្នកណាដែលក្លាយជាគ្រូគង្វាលទេ គាត់ត្រូវការគុណវុឌ្ឍិ កម្រិតបែបនេះ។ ប៉ុន្តែគ្រូគង្វាលគួរតែយកអំណោយនៃការបង្រៀនយ៉ាងប្រាកដ។ ថ្វីដ្បិត តែទេពកោសល្យចេញមកពីស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែអំណោយនោះគឺជាអំណោយដែលបានមកពី ព្រះ។ ការបង្រៀនបានល្អកើតចេញពីការរៀនបានល្អ។ កាលដែលអ្នកជឿនិយាយបទ គម្ពីរយ៉ាងស៊ីជម្រៅ គាត់មានការធានាថា វាជាការប្រកួតប្រជែងរបស់ព្រះ™។ ដូចដែលគាត់ បង្រៀនដោយទំនុកចិត្ត គាត់នឹងនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពនៃមេរៀន។

ដូចយើងនិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា គ្រូគង្វាលគួរតែធ្វើសេចក្តីអធិប្បាយប្រកបដោយ ប្រសិទ្ធភាព ដូចវិធីសាស្ត្រដែលគាត់ត្រូវធ្វើតាមការប្រុងប្រយ័ត្ន។ 1) ការជ្រើសរើសអត្ថ បទនេះ គាត់គួរតែស្វែងរកនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយវាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការដឹងពី ស្ថានភាពរបស់សមាជិកក្រុមជំនុំ។ 2) អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណនៃធម្មទេសនា។ គាត់មិន គួរនិយាយអត្ថន័យពិតនៃបទគម្ពីរទេ ហើយគាត់គួរស្វែងយល់ពីអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ មិន ត្រូវបង្ហាញពីអត្ថន័យខាងក្រៅ ហើយគួរតែប្រកាសអត្ថន័យនោះដោយសំឡេង។ អ្វីដែល គាត់គួរប្រយ័ត្នគឺការដែលគាត់មិនគួរស្វែងរកអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដោយការយល់ខុសនៃ អត្ថបទ។ 3) ការគ្រប់គ្រងសំឡេង។ គាត់មិនគួរនិយាយសំឡេងខុសពីធម្មជាតិ ដើម្បី លាតត្រដាងរូបបរិសុទ្ធទេ ហើយគាត់គួរចំណាយសំឡេង។ ៤) វិធីសាស្ត្រដើម្បីដកកង្វល់

របស់ក្រុមជំនុំ។ គាត់គួរតែរៀបចំឱ្យបានច្រើន ហើយគួរនិយាយអ្វីដែលគេអាចស្តាប់បាន
ហើយគាត់មិនគួរនិយាយយូរពេកទេ គាត់គួរតែប្រយ័ត្ននិយាយពាក្យដែលល្អដែល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរយើងចាប់ចិត្តនឹងការងារល្អ (ទីតុល ២:១១-១៤)

ហេតុផលដែលយើងគួរលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះការងារល្អមានចំណុចមួយចំនួន ប៉ុន្តែជាពិសេសមានហេតុផលសំខាន់បីអំពីនោះ។

1. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ចិញ្ចឹមយើងដោយព្រះគុណ។ (១១-១២)

ត្រង់នេះ ពាក្យ ឯការចិញ្ចឹមបីបាច់™ (παρέω) មានន័យថា ហ្វឹកហាត់។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបង្រៀនរបស់មនុស្សក្នុងន័យពិតនោះទេ។ ដូចជាអ្នកណាម្នាក់ដាស់តឿនឱ្យជឿលើព្រះយេស៊ូវឱ្យបានល្អ នោះជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំមិនត្រូវបានអភិវឌ្ឍទេ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការចិញ្ចឹមបីបាច់របស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ (ដោយរថភ្លើង) ផងដែរ។ បំផុតជាតន្ត្រីដែលញុះញង់សំបុករបស់វា ហើរមកលើកូនរបស់វា លាតស្តាប ចាប់វា ហើយកាន់វានៅលើស្លាបរបស់វា។

វិវរណៈ ១២:១៤ ក៏បង្ហាញពាក្យស្រដៀងគ្នានេះដែរ។ នោះគឺ “ប៉ុន្តែស្ត្រី (ក្រុមជំនុំ) ត្រូវបានផ្តល់ស្លាបទាំងពីរនៃឥន្ទ្រីអស្ចារ្យ ដើម្បីនាងអាចហោះហើរពីសត្វពស់ទៅកាន់ទីរហោស្ថាន ទៅកាន់កន្លែងដែលនាងត្រូវចិញ្ចឹម^៥”។ កូនឥន្ទ្រីញាស់នៅលើថ្មខ្ពស់ ពួកគេពឹងផ្អែកលើសំបុក តាំងលំនៅនៅលើថ្មខ្ពស់ ហើយធំឡើង ហើយទីបំផុតពួកគេរៀនហោះហើរនៅលើអាកាស ដែលមិនអាចអង្គុយចុះបាន។ នោះគឺខណៈដែលមេឥន្ទ្រីធ្វើឱ្យស្តេចរបស់វាទម្លាក់ចុះពីក្រោមពីសំបុករបស់វា ពួកគេបានព្យាយាមហោះដោយស្លាបទាំងពីរ

ប៉ុន្តែត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្រោមដោយស្ថានភាពព្យាយាម។ បន្ទាប់មក ឥន្ទ្រីរបស់ម្តាយក៏ចុះមកយ៉ាងលឿន ហើយទទួលកូននៅលើស្នាបរបស់វា ហើយឡើងលើទីខ្ពស់ ហើយទម្លាក់ពួកគេម្តងទៀត។ ដូចដែលព្រះដាក់អ្នកជឿលើការល្បួងនិងទុក្ខលំបាក នោះពួកគេផ្តល់ឱកាសបង្ហាត់ជំនឿរបស់ពួកគេ។ ការបណ្តុះបណ្តាលជំនឿមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងស្ថានភាពសន្តិភាពទេ។ សាំង ហ្វ្រង់ស៊ីស និង បេហ្សា បានក្លាយជាអ្នកមានជំនឿខ្លាំងលើជំងឺស្ទើរតែស្លាប់។ គោលបំណងដែលព្រះចិញ្ចឹមបីបាច់អ្នកជឿ ដូច្នេះធ្វើឲ្យពួកគេមានចិត្តស្មោះត្រង់ ក្លាយជាមនុស្សសុចរិត និងក្លាយជាមនុស្សគោរពបូជា។

2. ដោយសារគាត់មានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏ប្រពៃ។ (ខាងលើ ខ ១៣)

“ក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរ” ចង្អុលទៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានពរដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ក្នុងន័យថា ពរជ័យខ្លាំងណាស់ ពាក្យ "ព្រះដ៏អស្ចារ្យ" "ព្រះអង្គសង្គ្រោះ" និងសិរីល្អត្រូវបានប្រើប្រាស់។ នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះអ្វីដែលល្អនោះ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមដើម្បីរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បុរសធ្វើដូចអ្វីដែលគាត់មើលឃើញដោយធម្មជាតិ។ កសិករមើលឃើញពេលប្រមូលផល ហើយសាបគ្រាប់ពូជនៅរដូវផ្កាវិក ហើយថែរក្សាគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៅរដូវក្តៅ។ ១ យ៉ូហាន ៣:៣ មានប្រសាសន៍ថា ឯហើយអស់អ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើទ្រង់ នោះបានបរិសុទ្ធខ្លួនឯង ដូចជាបរិសុទ្ធ។ “។ ពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពបូជាទាំងអស់ជឿលើព្រះអម្ចាស់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ ការជឿលើព្រះអម្ចាស់នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនមែនជាកម្រិតដើម្បី

ទទួលយកនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃការយាងមកជាលើកទីពីរនោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាសេចក្តីជំនឿ និងជីវិតពិតរបស់វានៅក្នុងអត្ថន័យ ដើម្បីរង់ចាំទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់។

ជំនឿ។ (ថ្ងៃសុក្រ ១:១០) Cambell Morgan ដែលជាគ្រូអធិប្បាយដ៏ល្បីម្នាក់នៅប្រទេស អង់គ្លេសបាននិយាយថា ឯ ពេលណាដែលខ្ញុំដេកលើខ្នើយរបស់ខ្ញុំរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំគិតថា ប្រហែលជាព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកមុនថ្ងៃនោះចេញ™។ ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅពេលបច្ចុប្បន្ន តើយើងមិនអាចមើលឃើញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ យ៉ាងដូចម្តេច! បើយើងស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ តើយើងមិនចង់បានការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះគម្ពីរបានចែងថា សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តី ស្រឡាញ់តែងតែនៅជាមួយគ្នា។ (១កូរិនថូស ១៣:១៣) បេះដូងនៃក្តីសង្ឃឹមដើម្បីរង់ចាំ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺខ្សោយនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ ជំនឿរបស់គាត់ នឹងចុះខ្សោយ។ អ្នកជឿគ្មានសង្ឃឹមក្នុងការរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទេ វាគឺជាបេះដូងដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយ ជាងចិត្តស្រឡាញ់ព្រះ។ ដូច្នេះ ព្រះធ្វើឱ្យ សមភាពនៃការសប្បាយរបស់មនុស្សនិងបរិស្ថាន។ ពិភពលោកនេះពោរពេញទៅដោយ សោកនាដកម្ម។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងមិនដឹងថាគាត់មកដល់ពេលណាក៏ដោយ ក៏យើង ត្រូវរង់ចាំគាត់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ម៉េចក៏ស្រែកចាំទឹក! អាកប្បកិរិយានៃចិត្តដើម្បីរង់ចាំព្រះ គ្រីស្ទគឺជាពាក្យចំពោះការពិត។ សត្វលោកទាំងអស់នៅជាតិវិយាបទរង់ចាំព្រះអង្គ តើ បុរសនោះនឹងរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គដូចម្តេចទៅ! រ៉ូម 8:19 បាន

មានប្រសាសន៍ថា៖ វេជ្ជការបង្កើតកំពុងរង់ចាំដោយចិត្តចង់បានការបើកសម្តែងនៃបុត្រ
របស់ព្រះ។ ឯ (វាមានន័យថាអ្នកជឿត្រូវបានរស់ឡើងវិញនៅពេលនៃការយាងមកជា
លើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់) ។ យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏រុងរឿង ដូច្នេះគួរធ្វើតាមព្រះ
ហឫទ័យល្អរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនគួរយកអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សបរាជ័យដូចមនុស្សគ្មាន
សង្ឃឹមឡើយ។

3. ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើង។ (ខាងលើ ខ១៤)

ដ្បិតទ្រង់បានសុគតជំនួសអំពើបាបរបស់យើង តើយើងអាចគិតថាយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប
ដោយរបៀបណា? សូមមើល រ៉ូម ៦:១-២។ អ្នកដែលជឿលើការសុគតនៃការជំនួស
របស់ព្រះគ្រីស្ទ គេចចេញពីអំពើបាប ហើយគាត់លាក់ខ្លួនដូចជាពាក់សម្លៀកបំពាក់របស់
ព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម ១៣:១៣, ហេ. ៦:១៨) ដោយសារគាត់ដឹងថា លើកលែងតែព្រះគ្រីស្ទ
ប៉ុណ្ណោះដែលគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់នៅជាប់នឹងគាត់ពេញមួយជីវិត។

[ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយនៃសំបុត្ររបស់ប៉ុល

ដោយ បណ្ឌិត យូណេ ស៊ុនផាក]

Soli Gloria Dei